

MIC. # 9907 (RAB. 2101)

GOLD, YEHOASHU'A.

גאלד, יהושע.

GEFEN ZAHAV, MASEKHET
GITIN.

גפן זהב, מסכת גיטין.

[19--]

ASHKENAZIC SCRIPT

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

לשון לרהק

בקאנטרס זה הבזאתי לני בינאריס מחקרעם
ארגאנאליס ינסיס אל הימאדה תפאליה (הזרה
בגשם) (פל ס"ח ד"ח) (ד"ה) (ד"ה) (ד"ה) (ד"ה)
הארגאנאליס בריו (הזרה) : בינאריס אל זארוק.
אבינאריס ב' קצח ומה לכסה זה גוף זה . -

(המחבר יהאליס ב"ר יצחק דאן גזארה)

03980

לפן (גיסין דף ס"א ע"א) לרה

אמר אר הכא רבנא לדה ולדחין. לדה ולדחין אמאי איכא איה?
דבניה (מלבי"ם א' א'): "להבית בהבנתא זבן למה מסד נחב וק"ל" אמר איהו
לדחין היכי איכא איה אמאי איכא למה אמאי איכא איה?
אמר איהו היכא אלמלא אמאי איכא לדה ולדחין כהנינהו איהדדי
אפלי דדדי וקלואלך. אמאי לדה ולדחין כהנינהו איהדדי אמאי: זבן
לא ידעין, פלמאן אלמלאו מלכא דלידי ידד. אמר איהו: היכא איתיה?
אמאי איה: איתיה בטורא פלן, כריא איה בירא ומלכא איה מיא ומכסיו
בטורא ומלכא בגלפנקיה. אפ"ל יאמא סלך לרביא וקל מלכא דרביא
איתיה לאורא וקל מלכא דורא ואור סייר איה בגלפנקיה ומלכא
איה ולמי ומכסי איה ומלכא איה ואורא.

לדחיה איה לבניהו בן יהודה, יהיב איה שולמא דחקיק דיה
למ אדחקיק דחקיק דיה למ אגבוי דדחיא וזיקי דדחיא. אורא כריא
מלכא ולפניהו למיא וסתמניהו בגבא דדחיא, כריא בירא ממלכא
ולפניהו למלכא וסתמניהו. סלך יתיב באורא. כי אמאי סרייה בגלפנקיה
קלייה אלמלאו מלכא, אמאי: כריא (מלכא כ', כ"ו): "אלף היין הואם לכך אפ"ל
למה בן לא יחכ"ל אכתיב (הלש ד') "לנא ויין ומלכא יקח לב", לא זולתי.
כי פתי לאו סגיא איה זולתי, ראו ומלכא. נחמא מלכא, לבא ביה שולמא.

106 (118 110 112 114) 116

[illegible]

לפן (ליטין דף ס"א) לרה

אסיכא ליה וואו יהיה ליה אלא אברעאלא ברזא, דאפיין ליה אולבאציה.
 ואני צדיק ביה? אמי ליה אסארי דלית בהו ילאו אונח אהו אוליטא
 דטאכא אפקד טאכא אונקט אמיני ביצדני דאולטא ולדי התם אהו ילאו.
 אפיין דאברעאלא נגד טאכא. בדקא קיין דאברעאלא ברזא, דאונח
 ליה בני, אפילו לקינה לאגרא חוארמא. כי זאמא בעי אמינא וואו
 אצי, אזא זוימי לערזא ואולבאציה אמינה. ראמא ביה קאא, לעינה לקלה.
 אזא חנק נפליה אולבאציה.

זאמא ליה בניהו: אמי טאמא, כי חזינה אהלאו סמינא דהא קא
 טצי באולמא אסיקתיה אולמא? זאמא ליה: אכרזי אליה ברקיצא
 דצדיק גאור האו ואון דצדיק ליה נייח נפליה זכי לעלאו דאונח.
 ואני טאמא, כי חזינה אהלאו ראינא דקא טצי באולמא, אסיקתיה אולמא?
 זאמא ליה: אכרזי אליה ברקיצא דצדיק גאור האו, אכרזי ליה נייח נפליה כי
 היכי דליכא לעלאו. אמי טאמא, כי חזינה אהלאו חבולמא קביר? זאמא
 ליה: בעי אמי גאור האו גאור יאמין אכרזי אונקט איבם קטן תליסר
 שנין. אמי טאמא; כי לעצמה אהלאו גאור זאמא ליה אולבאציה אמינא
 אסאני אלה שנין, אחיבת? זאמא ליה: אהלאו - ז' יאמי איה, אסאני אלה
 שנין בעי! אמי טאמא, כי חזינה אהלאו קסמא, דהא קסמא אחיבת?
 זאמא ליה: דהא יתב זאבי גאור דאכא, אקסמא אמי דאכא תאמיה!

106 (מיטן 8 און 10 יאר) און

מבחינה גבוהה צד דבנייה אבות המקדש. יאמרו חב' הלא קצוי לאבית, אמר איך כחב (במבט כ"ב): "במאדפות רצום לו" ואמרין: "במאדפות" - אלו מאדפי השיר, "רצום" - אלו השירים, אנו רבאמיכו איהן? ואמר איך: "שקול לשלילתו איהן וזה אי עזקתך ואוחיו אק רבאמיכו". שקול לשלילתו איהן וזה אי עזקתו. באמת, מאדפי איהן בקיטו ואמר גפיה במאדפות, פתקיה מאדפי פתסי. אי פתסי לשלילתו אמר לשלילתו: (קבלה ג'): "מה ירון אודם בכל עמלו לשלילתו רחב השלם" וכתב (שם ג'): "זה היה חלקי מכל עמלי" מאו "זה"? רב ולמאדפות חב אמר: מקול, אחד אמר: גאנצו. היה מאדפי אי פתסי. כל פתסי דמאי, אמר (שם ג'): "אני קבלתי היותי מלק אי לשלילתו בוראליס". כי אמר גפי סנפדרין, אמר רבן: מפני שמה במאדפות אלו סכין, מאו האו? אמר איך אביתו קאו כדי אק מאכאו אגביה? אמר אלו: אלו. לשלילתו אלו: אמר רבאמיכו מאכאו אגביכו? לשלילתו אלו: "אין קאו". לשלילתו אלו: בדקו בסדרה. לשלילתו אלו: "במאדפות קאו". אקו רבד אלו בדבאמיכו אקו רבד אלו נמי אבית לבד מאדפי. מאדפי אגביה וזה אי עזקתו בדקיק איהן לשלילתו בדקיק איהן לשלילתו. כי איהן חזייה פתסי. ואמר רבאמיכו רבאמיכו איהן, והיו דכתיב (לוי הלוי ג'): "הנה אמר לשלילתו לשלילתו סביב אה מאדפי לשלילתו כולם אמר רבאמיכו מאדפי איהן חבאמיכו בלילתו". רב ולמאדפות חב אמר מלק והדיוט, אחד אמר מלק והדיוט ומלק.

1

(אסיפין דל ס"ה ע"ה)

וחוקר זה באנו, חכם וחוקר זה סוחר, ואופנת ברזיליות ובאפנתם חותכים, לדעתם
 של החכמים והחוקרים הקדמונים. אזינו אזינו אזינו, וכן על השמות באינוניות
 נוסדו. ולאלו חז"ל: "למה ולדעתן לאנוני מנהג זה?" באומר, אמה היה
 למה החוקר ד"ה צרינק אדסוק בחכמות אנוניות ואחריהם בסגור השבד והבריאות
 החזקנים והנלמדים, המלמדים זה דעת על המצב המסכן בהם, כנ"ל, והלוא
 המורה הקדושה היו כלל החכמות בלון, והיה חכמה אדמה היה עול אולם
 בדסקו בה, פו מי מופתו מידני דלוא רמזיו בזולתיותו? אכן זמרו חז"ל המכיל
 "לומר טוב" (מזמור י"ט): "אמר רב אמרנו בר זבדו: "מכיר אני חלוצות הקניד
 כלם לזני מכיר חלוצות נפרצו". ופי אמרנו אלה ארקיז? זולו על ידי ליגד
 בחכמה על מורה, אמה מלכה מה ליל בלחקנים". — אמר רב הולעיה:
 "כחלל לבין מיס המלמנים ארקיז, פק יל חלל בין רקיז למיט האילונים" ופא...
 ופי רבי הולעיה אלה ארקיז? זולו לפי ליגד בחכמה על מורה אמה מינה מה
 ליל ברקיז". פרי על ידי ליגד בחכמה על מורה וכלים אולם למי זה
 החכמות וסגור השבד והבריאות? והלוא חז"ל להמדר' חלל: לזרפ"כ
 החכמות והחכמות על השלל המנוח, מוחרות לחזק את וסלוח הדבר
 וזקני המנוח בה, בלב המיל השלישי, פכמה: "הבית בהבנותו זמן למה
 מסד נבנה" וגל. והרי, אפוארה, קלה ארמין: מעני מה הקפיד להמדר'ה
 למבני הבית וה"נב לאמור, והלוא המורה לזו הקפידה זולו על זמני המצב

(ג'סין ד'ל ס"ה ע"א)

באבד למה"נך למאור כמ"ל: "אזמא מזהב זבנימא מזהב אי אזי תבנה זמבין קנימ"
 א"ל (למאור פ', פ"ה) ? "הלאמך מן הפכרת אומר, ללמאד"ה פיוון קנה פדי למאור
 אפבאנים בבית ה' אזור ולמאד, למאדאמא זמ"ה ה' תבנו מלסדה זל זבנימא
 למאור, פלומר, זל יסאדא (זמכרי זמאור) למאמא ומזקנים, לפל פלמאור פלמאור
 למאמא: פלמאור פלמאדא ולמאמא פלמאדא, אזי תבנו זמ"ה זמאמא.
 זמ"ה פלמאור הנה פלמאור אזי תבנו, פלמאור זמ"ה זמאמא: זמ"ה זמאמא:
 "פדי זמאדא" ? פלומר, למאד"ה פלמאור זמ"ה זמאמא זמאמא זמאמא:
 זמ"ה זמאדא למאמא זמאדא זמ"ה ה' זמאדא זמאמא: זל יסאדא
 זמכרי זמאור למאמא ומזקנים ? (זמ"ה פלמאור זמאמא זמאמא זמאמא, זמ"ה
 זמ"ה פלמאור פלמאדא הנה, זמ"ה: "זמ"ה, זל זמכרי זמאמא זמ"ה זל זמכרי
 זמכרי זמ"ה, זמ"ה זמאמא: "זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה
 זמ"ה פלמאדא ? זמאמא זמאמא זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה
 זמאמא זמאמא זמאמא (זמאדא זמאמא זמ"ה פלמאור זמ"ה). פלמאור זמאמא
 זמאמא זמ"ה, למאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא
 זמ"ה: "זמאמא".) זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה זמ"ה
 זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא
 זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא
 זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא זמאמא

(1500 87 1510)

[illegible]

(158 110 82 106)

[illegible]

(מגישין דף ס"ה ע"ו)

החכמה, לזאת זה נחשב לו מזה ידוע בחכמה הולדת, כי הולדת
 והחכמה נמצאת נחב"ז ע"כ. ומה שמה האק, ד"ה, לפיכך, בזה
 החכמה והמדות, זאת כל דבר הקלה לזאת הקדמה, וסוף מנהל
 הספקה בזמנה בה, ולא נחשב זה אחר מציאותו נ"ה, ואז נמצא את השאר
 -עוד והקל הזמנה - כי עובדו זה ה' תהא מוסדה זה אבנים לזאת:
 זה יסודות וזכרני הזמנה לזמנים וחזקו, מספיקים זה השכל הזמנה, ואז
 נהא זה מקל לזכר אלהים זה מציאותו נ"ה. זאת הכח הזמנה צעיר
 א"ל בזה-הספק החדש הזה, בדבר מה ואליה, זאת להבין - חזקו -
 אמרו לו: "אני לזה ולזה כח הזמנה זה דבר זה וזה לך".
 כלומר, הקו זה החכמה הזמנה והטובה, אבול כולן נחב"ז
 אמר לך לך הנחה והנחה, כי כל החכמה צריכה זו לזו, כי דבר,
 אבול לזכרני זה דבר זה וזה לך. הסוד חזק נמצא השאר - עז
 והקל הזמנה - (מה אמרו: "אני לזה ולזה", להפירא הזו: "זה דבר
 ולזה נקבה", פניה ד"ל, הבאות הזו, אני דבר זה וזה נחב"ז, כי
 חזקיה בחכמה הזו מלך מניח: (הא) - חזקיה חזקיה, החסד
 חזקיה חזקיה מזה (ספקולאטיב וויסמאטיב), הנחמה בחכמה
 בזה הזו מזה מזה, והיו מזה, בדבר מה, בזה: "זה דבר".
 (ב) - חזקיה חזקיה (פריקטיב וויסמאטיב), חזקיה חזקיה, והיו מזה

(ג'הסין ד'ל ס"א ד"ו)

ב'לם: "לד' נקבה". "אנתי לד' ולד'ין כ'ל'נ'ו ז'הד'ו". כ'ל'מ', ל'המ'ד'
כ'לם ל'המ'ל'ס ב'ד'מ' כ'ק ד'ל'ה, כ'י כ'מ'ז ז'מ' כ'ל ח'כמ'ת ח'מ'ל'ל'ת ו'הס'מ'ת,
ו'כ'ל'ן כ'ל'ן ח'מ' מ'מ'ל'ת ל'ל'ו ח'נ'ל'ה ו'הנ'ל'ג', ו'ד'ס'ק כ'הן ב'ל'ק'נ'ה כ'ה'. ז'ו'ל'ם
כ'ל ד'ה ל'ז'ו ח'מ'ל'ת ל'ו: כ'י ל'ז'מ'ת ל'ד'ב'ה ל'ד'ס'ק ח'כמ'ת ח'מ'ל'ל'ת ו'הס'מ'ת
ו'כ'ל'ן כ'ל'ן ח'מ' מ'מ'ל'ת ל'ל'ו, נ'כ'ח ל'ד'מ', ל'ד'מ'ן ל'ז'ו ח'ג'י'ד ז'ל כ'הן א'המ'ל'ת
ח'מ'ל'ק'ל'ג', ו'כ'י ד'ה כ'מ'ל'ו ז'מ'ר'ו ל'ו: "ז'מ'ן ל'ז'ו י'ד'מ'ן" ז'ז'ה מ'ק'ם כ'ל'ד' ל'ז'
ח'ל'מ'ת - ז'ז' ו'מ'ק'ל' ח'מ'ל'ת - כ'ל'מ', ל'ז'ו ז'ל י'ד'מ'ן ח'ל'ל' א'הו'ת ח'ג'ק ב'ז'מ'ל'ת
כ'ה' כ'ל'מ'ת ח'מ'ל'ת מ'ל'ג', מ'ל'ס ל'מ'ן ח'ס'ב' ח'כמ'ת ח'מ'ל'ל'ת ו'הס'מ'ת,
ל'מ'ל'ק, כ'כ'ל ז'ל'ל'ן, ז'מ' ח'מ'ל'ת כ'ה', כ'י ח'מ'ל'ת כ'ה' ק'ה', כ'י ל'מ'ל'ת
ו'כ'ן כ'ה'מ' ח'מ'ל'ק'ר'ו ז'ל י'ד'ן, כ'מ'ל'ת כ'ה' ו'ז'מ'ר'ו ל'ז'ו ח'ל'ל'! "ד'ל'מ'ז'
ז'ל'מ'ד'ז'ו מ'ל'כ'ו ד'ל'מ'ד'ז'ו י'ד'ד'". כ'ל'מ', ז'ו'ל'ם ז'ד'פ' ל'המ'ד' נ'כ'ח ל'ד'מ',
ל'המ'ל'ת ח'מ'ל'ל'ת ו'הס'מ'ת כ'ל'ן, ז'מ'ן כ'י'ד'ן א'הו'ל'כ'ו ב'ד'ק י'ל'כ'ן ז'מ'ר':
א'ה'ל'ג' ז'מ' "ח'ל'מ'ת" - ז'ז' ו'מ'ק'ל' ח'מ'ל'ת - ח'ל'ל'ת ב'ל'ל'ו ל'ב'ל'ל'ת ז'ה ז'מ'ן ל'ו
א'ה'מ'ד' מ'ל'ה'מ'ל'ק ח'ק'ר' ח'כמ'ת ו'כ'מ'ל'ל'ס'ל'ת מ'כ'ל' ו'כ'ל' ו'ז'מ'ר' נ'כ'ח! ז'מ'ל'
י'נ'ס'ה ד'מ'ת ל'ח'ק'ר' ב'ל'ל'ו ח'נ'ל'ה ב'ח'כמ'ת ח'מ'ל'ת ו'הנ'ל'ג', ח'י'ז'ו: ח'כמ'ת -
ז'ל'הו'ת (ח'מ'ל'ת ב'ל'ם: ח'כמ'ת מ'ל'ז'מ'ר' - ח'ס'ב' (מ'ש'ח'פ'י'ז'י'ק'ס), ו'ז'ל' מ'כ'ר'י'ם
ז'מ' ח'כמ'ת ח'מ'ל'ת, ב'ד'ק מ'ל'ל' ו'מ'ל'ז'ה, ב'ל'ם: "ז'ל'מ'ד'ז'ו", מ'ל'ס: ל'כ'ל'ם
ל'ה'ל'מ'ד'ז'ו" ח'ל'ל'ו נ'כ'ח ז'ל כ'ל ס'כ'י'ב'ו - ח'מ' ח'ה'מ'ל'ת ב'ח'ל'ת ח'ז'ה, ח'מ'ל'ת ב'ח'מ'ל'ת:

(השני דף ס"ח ע"א)

אפני אצלדד שפאט פבריוו אהאלפנט אחרי ציווי כאו-הודיה, פק נריוו היו
 פחמה הצויר אל בני הודמ: מפני לעדוקה ונלעבה היו מאלה, אכרוב מלפדד
 הניא אור דודמ אל הודמ העוסק בה, כי לאו כל אחיו סביל דאו; מלמט שכל
 אוקרי פחמה הצויר כאו: מאלה-בריוולית, מאלה-זרבה, מאלה-מאלה, מאלה-מאלה,
 סיב העין והמקאט, לאו ילעמט למ בני-הודמ בחוליו העלמיים העסנים, אלא בפא-
 העלדד והודמה באבד. זאלמ, אודע"י כי נריוו היו פחמה הצויר אל
 כל לארי בני-הודמ, וניכיונט הם מפניה כאו מפני העלמדינו, חלב להאד"ה
 כי לאו, אכמט מפל אודמ, אכרובו ונריוו מלפדדוק חקר פחמה העדוקה
 והנלעבה הצויר, כי אקלר אל ידי פחמה הצויר דאוקיו, ילחלו אהלעט מור
 העלמיר" - עוז ומוקל הוואונד - אוד נאכל אכרוב מור ה' באוכרנט לעצות,
 פאמר, עבדמט אור ה' יהיו מילסדה אל יסולח אדוקרי מואונד לעמיט
 ומצנים, שכל פכריות הרצות: העדות הנפסדות והמחלבות העלילות
 או מיונד מורה מלכו ופאיו עצמו יהיו מקדל אלפנינו נה, ופא"ל
 במאלה העלפן: "אעלו אי מקדל ולפנינו בתאכמ" (למור פ"ה, ח). בתאכמ"
 לו נואמ, מאלו "בתאכמ", פאמר, שבע ילכיוו עצמט יהיו מואונט
 לעלרה העלפנינו "בתאכמ" מאל: בעדרי אכמ פנימה, אדאוי ג"כ
 חכיות בנין בית המקדל. זאלמ, לאמר לעלמט לעלמט לעלמט, לעלמט
 לעלמט חקר פחמה העדוקה והנלעבה פחמה-הואלח, לעלמט - בריוונו -

(ג'יטין דף ס"ח ז"ל)

"והיבאו אותה"? זוהי נמצאה החכמה הנלגה הנזירה?
 כלומר, במידה אופן משיגה? זינק עליה המנהג בזה מלך
 אמרם להדמוק חקר בחכמה זו הנלגה זה בני-מזמ
 כמלמדינו מלכיו? זה זה הלגה או-חמיו-א-אונתו בסארו פאן
 אבא. אמרם, אלהין זה המלך הסעור הזה עד הסעור-החידה הליו
 עד הלא לא נמ" והתנעול ברא", להליו ג"כ נפאיו וזר מואד; כזונת
 לטוב ויפה, אלהינו כיון בקיעה, בימורו לא החפס ר' משה מברן למעקס דה,
 בספרו "המקרא" (ח"ו) והליו: כי לפעדה... בהתמלה הדברים הלך קמלרים
 אלה, כי זיין אפוא זה החכמה כן בהתמלה אבהספקות,
 במעמם המדור, אבהספקות היתריות, וזהו נמצא בסאב טעם, זיין
 מלמדינו מלכיו, ה"ל החכמה הנלגה נמצאה בסארו פאן, החק
 מזמ המר, נלגה בדד אלא, ואסתפק כן באים אבד
 המערה בהנחו נחם במלפנקיו מלה, מלך הפאנף, כי מלה חכמה
 הלך זה בלתימה, מכה עליו גרנים וסנגים, אבא נלמד מהאון חמדי התבא,
 וסאג עמו כח מסגר אב יקדימו הלסן באביקאט הטאקא הנלגים מוא עניו
 זה מלה העדן והתנעול, וזהו מלמד כיון בהנחו דמיון נחם בחותם,
 ומרי כי סאק כל נחמו אמתותיו דרקים ונחמו אמתותיו אמתותיו
 דמלכיו, הלו מסתפק במעט מוס אלהים זה כחא. אכן דרבו

(ג'סין ד'ג ס"ג ד"ו)

החכמים המצוינים זאסקנים כל ימיהם בחכמה הטבד, ובחכמה מה לימוד
 הטבד, המכונה בפי חז"ל, "מחברתו דאורצ"ל, ומהיגותו דרקינז"ל, ואוקסיס
 כן פתגם אדם נקודים פנולנים מליני האופנים למבד, הלכאזים עד חאטא
 בקול פתחאנים. ובאור נחלהבה חלקה חלק אמות חו חכמה כולה,
 נפחד מאד פן קולד מווגרו רמא, הינו המונח הטורה, אכניזו
 מינקרו, אמנות ופנייה ח"ו, מלד ד"ב לא לאר צבאו, ד"ל אלפא
 פלדכ בל ג'פא לא אדם, הנמל בדלמ קטן (אפה דד"מ מנפא קניפו
 בן נהנדד), אכבול זמ חכמה, ואסר לידו הלאלמלמא ודעקרא חקוקים
 הלמל הקדלנים, למחן להבינה בחחום כולה, אכל ממלוא ממלך רב,
 אכל חמפול אדמור זמ הקדל, והכונן כולד זמרת, כי חלילי קדמא,
 אנלד בקדל זמנותו (המכונים ד"ד לפי חידומה לאלמלמא ודעקרא
 חקוקים הלמל הקדלנים) כי ילמד זמ נפלא מכל מלמד, אכל הלמלוד
 מספד זמק לאו הלמל ללמה אכבול זמ חכמה ד"ד ספוק וצמלום, כי
 כחור ג'פא מלד וטבד לאו נמנפא למלד מלד נפלא, כי לא כל אדם נפא
 ללאל זמ הלם ולפתחור לומר, "יכבול מווגרו חבל, זיהנה נזיר לאלמנים",
 אפכה לאו נמל רמור הדם להמלך למה, אנלאל זמ חכמה ד"ד הספוק
 אפנידול, מלד ד"ד פתחם זל דמא, אמת ידום להחכמה ולחמלמל
 יחד, וחלם כי ד"ד פתחוקא בזמנות, וכל ללבו יד חכמה וזיהבה העלם

(ג' יסין ב' ס"ה ד"ו)

כאלו אורתי, ובה פשוט מספר פלוגה, כי אף לאו פה מראה חו' מדברי אורתי ואפס
ביסודותיה, דב' נתינתו קליל לפסח זה למי פסדנים ביאודה פריטים, ונקל בהם לפדנים,
וזכו מוכרו "בי נקט אינה ואח"כ", לא בהכרחו בלשון עם תכונה, דב' "כי מלאו בקליו
תל' ביה לדניה, מלאו לביתא לדניה", פלוני, כמי עתנים תורה בנפלא אמרו את
למי מורה למי אמרתי, וכן "כי מלאו להפלוו בלבו דההינו אורמא", בזה
פכילי איך נרמאמו ונדברו אצלו גם גמלי אפסות לבנון ביה"מ, כי מה להחוק
לקבד מקום לתלמי? מה לו לצמצם את הפסוק בזולת אבית? האו מלאו כל האורף בלבו!
מה מרמז אצלו ירושלים? מה לייק לפנו בית מלאו אבית? האו בכל דבר ובכל מקום וקטר
מלאו אצלו בלבו דב' ובלתי מלאו במקום חו', כי באמת האו מקומו לא מלאו, ורמזות
בא אלה וצדנים מוכרי תלמי בזה פקט ביה"מ לא מפניו, כי בזה פתח את מוכרו
בלשון ולמי פלוגה או נכבדו וכו', ומה נרמז אפסות לבנות את ביה"מ, בלבו
באורמא"ו" כאלו דב', האו בזה מלאו להפניתיא המבקלש מקום מלאו פה לא האורף
ובמס' ביה"מ פד' פלוגה, "הכונה בתי תלמי ללבו בלבו", בלבו מלאו וכו' וצד
גבול אפסות, פקט כונה את מלאו לשון אפסות את ביה"מ בלבו באורמא"ו" (ב')

(ב) דדורה. רבי אורי הרב פלוגה והחוקר מורה פינוס בארשטין אבד' סדורטג וצ' פג' א'

אפסות לא בל' פלוגה" לא: בלבו באורמא"ו" דב' או מלאו והיה בלבו כדב' אמתא.

(המורה יפולט גאולד)

(ג'סין ד'ס"ה י"ג)

ונחזור אהרן, בזה השמועה מבייר לנו כאלו דב"ה בזה נאמר בזה
 בזה כי הלו הולך וקרוב גם זה בזה, "נפקר זוני חננו איה",
 והבונן כי לאה נחמד מצדו זה לאה מלכותו, ויכנה אקומה מניה,
 אומבר ביה גרמא, וזהו כחון נפשו, כי מזה נבטח המלכה בזה
 יבאו אפוא זה לבו ולהחזק בזמנא האחרת אלכא הילך ואמרתם
 ההגונים, והלו לבר מז באמת מפקר, כי זון צד כצד הספק,
 כאלו זון אמה בלמה הרבה הספק. וזה נפשו אכזאז זה הכח
 במלך זלך אמר, "אלאן רבה חלבה גרמ", כי המלך הרבה והנחמה
 זלך הזמנה משה זה אבא באו ברמה, זלך זמם המה בלמי מרחקים
 זמ בלמי המלך, בל זמם יל בכחם אלה זה גרמי ההיקלים הלבנים
 ומלכים ההגונים בקלים והחזקים כעלות פקלים גרמי הלפנים, וזה
 בלך לאה הולך ואור נחמד בעבורה הלב, אפוא זה הסומם המזה
 בדכ המלך, וגם זה השלמה לבר המה במלך זה המלך הילך,
 כי כן באמת נפשו כל ספרי מלך וקבלה בדברי מוסר, אפוא זה זנימ
 אומנו זה כדפי המלך מלכותם ולדיהם אבדן, ופואל נפשו זה זמ
 עתה מזה זלך יל בכמה אפוא זה גלי אבא ההגונים, והלמים אסודים מזה
 אלול מדוד דכך הלמים בלמה? ומזה נחמד ונחמד זון בזה המלך הלב
 לזה המלך מלכות בפי חכמה לאה, בזה המלך בלמה המלך

(ג'סין ד'ל ס"ה ד"ו)

בשמות הקדושים על השמים המלאים. אברהם הוא אברהם אבינו
החוקר הנצחי בליל המנוח, לא נחלק כלל מליל נחמה פזארי,
אלו רבים מהחוקרים נפלאו ד"ר אברהם בהלכה זו בחינת המצב,
ובמחנה קרה וקנה רצון הנשבר ונבחר גם מרוב מצלח הנשבר ממנו
התקנה והבקרה, נאל החוקר ההולק לבי אפני צבאות המנוח, והחוקר
זה חלבי הרצא אולי יתק אברהם מלכה הלילה המצומה, והלילה אולי אולי
כחלד זה חלמו במחנה? וזהו לקח טוב ומור נעים ויוק. איך יד לא
אלו אדם, אולי הם אולי המכונה "סומא", אולי הם הטוב והיולד
אחמנו ואחמנו ביד היולד, וגם אולי כלל מליל בחינת המכונה
"לילה לבד", ג' הילד אולי חמו בטוב, ואלו אלהים או מלכה, והחוקר
אולי אולי חלמו בלי לם לם ומנוח, כי לאו אדם אלהים אברהם פורצי
גדלי המלכה אברהם נקם ממנו, כי אדם אלהים הוא ירבה את רבו, ואין אדם
לם זכור ונחמה אלהים על ענינים כאלה הנכנסים במצב לבין אדם אברהם,
כי אין אדם אלהים בחינת זה כתב אברהם על המלכה. וזהו דין דין נחמנו
בזה חמו כל דבר ודבר, אדם יד אברהם המנוח, אברהם ואיסר זה המצב המנוח על
הנכנסים לבין אדם אברהם? כזה בזה נפלאות בס"י נחמנו אברהם המנוח
כמה"ל נ"י, ופה המנוח אלה בחמנו כל דבר חמו לבד חבירה, אולי
ג' "ראה חלמו בפה", כחמנו "אלחוק אמרתי מלוא ולמנה מה זו חלמה",

(ג'סין ד'ל ש"ה ז"ל)

וכאלו שגד אפהאן גבראן זינק יבאן אפהאן עס הרצוני, כי יחלה אמתו
מסאונן אלב לני, אחיך, כי עד מה ילאן לחוק פיו החוקר המהפאסץ, ארואו
זי דאז הדם דלי הלל ורני פהאן, מסכנים זי נפלא עמאק הלגה פהאן
הזלם, אבהאן ציפא אבהן אמה נאנס רבים, ואלו באמה די אפי זיג
כמה זאלא מלמא וסוף אפליים בו נח יגו. אפהאן הממה לו ידאן אלוס מחר,
אל פכאסג אפריסה הנפלאה ביבא הוא מריץ אמאני אמאוא כרסו קדריים המהריונים
זאמ, לא אהניח חלוא קצרות אחי מלח, וזה נאצת ביטול המנהלים אלכד
לניס, וכן כזה ביא פרידה אלום בפיו מהלוא אל פקסמנס והמנהלים הביזנס
אפהאן בני זרם בעצמות אבהאנים, אפהאן זינק המה יאצנים נאמא
ונצרות, ואבסוף זינס יאצנים מה בממס? כי המה לקר אל מאלהם פהאן.
אבאמ נאמאנים מהלוא ביטול אפי המאק החכמ מכל זרם, ילכ אצח אל מלי
נפאמא ביטול. אפה מלחל ביא הממה אבהאן זיג אלמה, זינק נחמל
כמה פאמנס זילכ פה פז דרף אהכמה, אפליקד כ"כ הלשף הממבוא
ולאח המאוא, עד כי נחן ג"פ ג"ט ביטול אהפאלי אהכמה, אצד"מ
זספר אנו, כי מלחמ יאמי לו נדלה החכמה מלח המאק אלמה, אבא?
זאנסיה מלמה! זאנסיה מיפאן! כי עסק בלמה מרובה אבאכמה מאלמה,
פדפי כדפי המאוא (***) אמלמל ביאן נצדקא ג"פ מלח באמא, זאזיך ימא
החכמ עס הפסא? כי מלחל במקורו פוקעל אבהאן גמ זיג החכמה, ואחלם

(ג'טין ד'ל ס' י"א)

כי ג'ס ד'ס'ק ב'ח'מ'ה ה'ב' ה'ב'נ'ט, ו'ד'ו נ'כ'א ב'ה'ל'ז'ה ב'נ'פ'ל'ז'ה ז'ל'ר ל'ו'ג' ב'נ'י
ב'ח'מ'ה ל'ל'ז'ו'ל ל'ל'ז'ה, "מ'כ'ד' כ'י מ'י'ת ה'ה'ל'ז' ג'ב'ר'ו א'כ'א" כ'י כ'א ז'ל'ה ח'ל'ה
ז'ל'ה א'מ'ר' ל'י ל'ג'ס'ר ז'ל'ר נ'פ'ל'ז' נ'כ'א ס'א'ב? א'מ'ר' ל'י ל'ז'ס'ק ב'ח'מ'ה? ה'ל'ז'
ז'נ'כ' ה'ל'ק ל'ז'ל'ר, "ז'ז'נ'ק נ'א'ל'ר ה'ח'כ'ט ד'ט ה'כ'ס'ל"? ז'ז'ק ז'ז'ר'י כ'ן ח'ל'ה, כ'י
ד'כ'ז' ז'ז'ן ס'א'ב ל'ב'ל'ז' כ'א ה'י'ג'ט ב'ז'ס'ק'י ה'ב'א ל'כ'ן כ'א ז'ז'כ'ר'ו, "ז'ל' נ'ז'כ'ר'ן
ל'ח'מ'ה מ'ן כ'ס'כ'ל'ז' כ'נ'ז'כ'ר'ן ה'ז'ל'ר מ'ן ה'ח'ל'ק" כ'י ז'ז' ב'ח'מ'ה נ'פ'ל'ז' ג'ד'ל'ז'ל'ז'
ו'נ'ז'כ'ר'ו א'ס'ה ה'ז'ל'ז' נ'כ'מ'ז' ב'ה'ל'ק'ר ה'ל'ז'ר' כ'י ב'ח'מ'ה ה'ל'ב'ד נ'ל'ב'ד ל'ז'
ס'ב'ד ה'ל'ז'ר' (***) ז'ז'ל' ה'נ'כ'ב'ק ל'ז'נ'כ'ל' -

"ז'ל'ל': ל'ב'י'ד'י ל'ז'ו מ'ס'כ' ל'י, ל'ל'ר'ו ד'י'מ'ז'ו מ'ס'כ'ר'ו ל'י'ה, ל'ל'ז' י'ה'י'ב' ל'י'ה
ז'ל'ז'ו ל'ז'כ'ר'ז'ל'ז'ו ב'ר'ז'ו ד'מ'כ'י'ן ל'י'ה ז'ל'ק'ב'ז'ח'י'ה א'כ'א". ז'ל'ר ה'מ'ל'ק
כ'ס'י'ק'ר ה'נ'פ'ל'ז'ו א'ח'י'ב'ר'י ה'ז'ה, ל'ז'ו מ'ז'ל'ז'ו כ'א א'נ'ל'י ח'י'ל ז'ל'ר י'ד'י'ה'ם
ל'ב'ז'ר'ו; א'כ'א כ'ק ה'ל'ז'ו ס'ל'ק א'מ'ל'ק'ר, ד'ד' ל'ט'ט ה'ח'כ'ט ב'ז'ל' ס', "ה'א'פ'ר'ח"
נ'כ', ל'ז' מ'ז'ל'ז'ו ז'ל'ז' ב'ל'ב'ו ל'ה'ל'ז'מ'ל' ב'מ'פ'ר'ח'ו ה'י'ק'ר ל'פ'ר'ח'ו כ'א ז'ל'ר
ש'ז'ר'נו ל'כ'ב'ז'ר'ו ב'ז'ל'פ'ן א'ז'ל'כ'ל א'פ'ל'י'ן, כ'ד'ר'כ'ו ג'מ'ג'ד', א'ז'ל'ק ז'ל'ז'ו ל'ז'מ'ר'ו,
א'מ'ג'ד' ה'י'ז'ת מ'ז'כ'ז'ר' ז'ל' ד'ד'. א'ז'פ'י'ז'ן ל'ל'ז'ו מ'ז'כ'ז'ר'ת ל'ה'מ'ל'ק ה'ס'י'ק'ר ה'ז'ה
ב'ל'ז'ט ס'פ'ר נ'כ'פ'ס ז'י'ג'ה ב'י'ז'ז'ר' מ'ז'ל'כ'ל ה'מ'ת'ק'ב'ל ז'ל' ה'ל'ב', ל'פ'י'כ'ק פ'נ'י'ת
ב'מ'כ'ר'ב' ז'ל' כ'ב'ו א'ז'ר'י ה'י'ה כ'ר'ב' ה'ג'ז'ז'ן א'ח'ז'ק'ר ה'נ'ז'ל'ה מ'ז'כ'ר' פ'י'נ'ח'ס
ב'ז'ר'ל'ט'י'ן ז'ז'ל', ז'ז'ב'ד'ק' ס'ז'ד'ז'ל'ה, א'ב'ק'ל'ז' מ'ז'נ'ו ל'כ'ז'כ'ר'ו ל'י'. א'פ'נ'ה, ל'ז'מ'ח'ת'י',

(ג'יטין ב' ס"ה ד"א)

כיבדני במכתב גדול ובו ביאר לי, איך מורחם, וזה כל הספור הנפלא
 ד"ר למה העזק ד"ה, עם המלמדיו והלמנה והלד לא יט והתנחול
 בריו עד גמרינו, במריכות בשבט שצט אדמה, דע"י חקירה ופילוסופיה,
 כיצד ה' השלם דליו. ומאוד מאוד העמל להצ כדון מהמורכו היקר.
 אולם אמ"כ, לדמיוני, אהבתי לי ימיואל דפנים ממכתבו העקר, בזה
 מאמרו-החדש הרחוק, מפני המהמה והמאמסה והמאמסה לעצמו ואז
 בקונו, כלבני ביתו נחפזו לנאם ולהעמס על נפשו מכתב המורה. אמנם,
 מדע"י לראו הדפנים ממכתבו אהבתי לי, אהבתי על דומה דין ואין מלכתיו,
 דאבר אני וזה גופן במורכו היקר, והריון מהמורכו כיון, וזה כי לא
 באלון ממש מלה בעזה, אלא מה אנלמד כלום בדבריו, אלא:
 כלם: "לדא דימא", מכנה בזה-הספור החיבור הזה, וזה
 המורכו ית', מלשם להלן הלד לא יט הנמצאים כולם, אלוניס והמורכנים,
 המורכנים, בדרך גלל וגלילה, כלם: "אני". אפ"ל בזה ס' עקבה יצחק"
 (לדא לילי מאמר אני) כלם הכה רבו יצחק ילדאל בזה ס' יסוד מלשם
 על הכתוב: "יהי רביע במהק הניס" אל" לפונת הכתוב להרפיד
 "הוא המבדיל בין הנמצאות המיוארות מעין ובין הנמצאות אשר תחתיו".
 והנמצאות המורה כונה מורכב כלם: "אני" ד"ל. ואפי' זה
 יפה צונח לנו בזה הספור הזה, בדרך גלל, כיון והמלמדיו - החקירה

(ג'יטין ד' ס"ה ז"ל)

התפלה בחכמה-למחר-השבת — הליכה או: "אניכי לא מסר לי". בלומר,
 להודיע כי הוא ונאכל אדמה, כי גם ז"ל תקנה בו בחכמה זו-חכמה-אחרת-
 לא יתנה לאו ידו אהליג זה "השנה". בלומר, אהיה עד ומקיל באמונה-
 בה ומאמר בלעזר המזק וצור, אלא, אדברה, המקרה התפלה בחכמה-
 מה-למחר-השבת הוא מסופק הרבה יותר מזה, כי עצמים רבות קרה
 כי לאמים וכן רבים נכלאו זה ידה, קיצצו בתפלה ויצאו לתבואה רעה,
 כיבדו מה לקרה אולייל-מחר ואחזקנים אפילו סופים בדבריהם למחרתו.
 "אלאו אלדנו דינאו מסגרא איה". בלומר, אהבאנו נה' להאנו אל לא
 נס הנמצאים בלשם, כי כל הנמצאים מצינים ליל באנו חלום
 ומנהיג אברהם כ"ט: "הלאמים מספרים בלבד אלו ומצלה ידו מגיד
 ברכי" (יהלים י"ט) נוסד "השנה" גם בלעזר: שאלה רבין ז"ל, מבנה, בדרך
 מלא ומליצה, בלשם: "לדנו דינאו", מלשם להאנו אל הולדה הומה חני נס,
 וכן או, אלד הולדה, נוסד "השנה" — עד ומקיל האמונה — ואלו אחזק
 תפלה בדבר אפילו סוף. "אלאו יתנה איה אלאו אהבאנו בראו דמנהיג איה
 מלכא דמנהיג אכ"א". אלא: "תבאנו בראו", מכנה בזה הספור הזה, בדרך
 מלא, אה עמ ילדיו, כי עמ ילדיו נמלא לתבאנו: כי כל אהבאנו
 מבשר זה בימות פאורה אכאו למחרת חז"ל: "ברל" לאלמו: אלו דבריהם:
 "היו האמאנים זה נוסד איה זה אפס נוסד ה' האנו חלוק ואלו זור" (עמוד ה' י"ה)

(ג'טוין 83 ס"ח 111)

[illegible]

(ג'יטין ד'ל ס"ה ד"א)

אחרי היותם הצעירים שלחמם בחוקי אדם, והפסידו זמנם לעצב זמם
זמנאם בה זמני ילדיו ולבואו בקרית דבת חדשה; ומה באמם גדול אפסות
זמנאם זמם לבא האמנאם ואפסות נפלאים לבא חדשה? האם הוא יקבצו
למם נאמנאם האמנאם תבואו מזהנינו (ג'אנצ'נצ'ד זאוסניפסין), אחיות
חיים לא ילדו ופבד, לאו נחסי אדם כל סאק בצמיר, זמם זק נצבא זמם
דמם זמנאם בה זמני ילדיו ולבואו בקרית דבת חדשה. אפס זמם
המסומם אפסות הילדיו, הצני המסומם בקרית דבת, כי נסו אפסות
לעצב זמם דמם זמנאם ולבואו בקרית דבת חדשה. "אחיות לבקניה
בזמנא חורבא". כאמרי, אפסות זה פסו זמם "קינו" כאמרי, זמם בומם,
בתבואו מזהנינו (התבואו מזהנינו" ופאנא, בקרית זמם אפסות, בלם:
"זמנא חורבא" - זמנא אפסות - כי הצבאית האפסות אפסות מזהנינו
מאמר). "כי זמנא בדי אפסות ואם מצי". כאמרי, אפסות האפסות הילדיו,
הצני המסומם בקרית דבת, אפסות אפסות פסו זמם בומם בתבואו
מזהנינו, אחיות חיים לא ילדו ופבד, זמם זק נצבא זמם זמנאם זמנאם
לבואו בקרית דבת חדשה; פנא מזהנינו פנא מזהנינו אפסות
אפסות בדי, האפסות כל סאק, ואחיות חיים לא ילדו ופבד, כי בקרית דבת
מזהנינו זמם הילדיו זמם דמם זמנאם זמנאם זמנאם; ואפסות פנא אפסות
אפסות; אפסות אפסות אפסות אפסות אפסות. כאמרי, אפסות

(גישת דף ס"ה ד"ה)

את "השני" – עזר ותקף האומות בה – והניחו את קינו, הוא בנה,
 לפיכך בתקלות מזהירות, (כאמר, הקלה את ערפו והחליט בדעתו לאו
 יעצוב את דמו ואומות ביזויים חיים בצד כל הון דראשו, וכו')
 "אם יתן מלך את כל הון בנה באהבה" (לד"ה ה, ז), ופירש"י ז"ל: "בדי אהבה
 מהבית", הוא יבא או". "ראו ביה קאו לביה לקניה". כאמר, מולד
 אדני, לאו הצלחו פאסונתם ארצו ואהבהו את דמו ואת דעת קונו,
 לעצב את אומות ביזויי שריו ולבוא בקרית הדת החדשה, בלתי התקלות
 מזהירות שנתן לו, למען חיים לא יאמר ופירש באומות החדשה;
 הצלחו אמר ארצו אהבה את דמו ע"י בניה ואומות, אהבה הבאה ארצו;
 וכ"ל ז"ל: "ואמאי נקראו אומות מלוא וצריכה פלחו אצלמיו" (כתובות
 א"ה, ע"ה). ואולי כוונת המליצה: "ראו ביה קאו", כאמר, הלאפו זליו
 יבין (זמן עדיק עדיק קאו ע, לעיני: יאבן). "ראו" הוא מלוא: "ראה קים"
 (למה ע"ה) לעיני: הלאפו בים. ור"ל: לא יבין להלאפו זליו מובנים
 והפירשו בניה ואומות, בהפאה ארצו, הלאפו את "השני" – עזר ותקף
 האומות בה – אפ"ל מנו. "לקניה", כאמר, פאסונתם חסדו וזנו את אומות
 בניהם ארצו רצונו. "אזל חנק נפשה מלואמה". כאמר, מולד סוף דבר
 היה, כי המלך השריו חנה, הפני המלך בקנים חנה, הצעה מולד את לעצב
 את אומות ביזויים חיים, ארצו הנאמ (גאליסטיס ביסטיס) לאו נמו או מנו

(100 83 150)

כֹּה הָיוּ, וְגַם בָּאֵלֶּה יִסְרְוּהוּ בְּלִיגָתוֹ אֵל זֶה; וּמִכֹּה צִדְדוֹ וּמִכִּלְאוֹתָם לִבּוֹ אֵל לִצְדָּה
 זֶה הַלְבֹדֶדֶה, לְהִיב מְלִכִּים וְאֵלֶּם מִמֶּנּוּ הֵר סִינַי, לְהַזְמִין בֹּהַ כֹּה עֲזֹ וְהַקֶּלֶךְ
 וּבִקְלֵמוֹת עֲדָרָה, לְהִיב חֹק בְּלִיגָה חֹק מִלֵּוּ אֲבִירָהִים זָל: "אֲבִי נֶפֶלֶךְ, וְיִפְּלוּ
 נֶפֶלֶיִם זֶה נֶפֶלֶךְ, וְהָיוּ הַלֵּלִיק זֶה הַלֵּיכִי הִנֵּה — עֲזֹ וְהַקֶּלֶךְ הַזֹּמֶנֶה בֹּהַ —
 יִנְקֵד זֶה עֲצָמוֹ לְצִדָּה, כִּי אִמֵּר טֹב מִזֶּה! וְזֶה: "אֲזֹל חֹק נֶפֶלֶה וְלִפְעָמֶה!"
 וּבִזֶּה הִכְזֹּו אֵין חֲזָל זֶה עֲקֵר מִלֵּוּ וְהַבֹּנֶה לֵּא נֶפֶל הַיִּלֵּד הַלֵּיזֹוֹ הַפֶּלֶס,
 הַמִּזְמִין בֹּהַ בְּתֵם לֵב, בָּלוֹ לֵם חֲקִירָה וְהַחֲכָמָה, לְיִזְעֶה לֵקֶרֶה, לְפִעֲמִים,
 לֵא יִדִּי כִפִּיָּה וְהָיוּ הָיוּ עֲזֹב זֶה מִזְמִינָה בְּזִלְהִיִם חִיִּים וְהַקֶּלֶךְ מִזְמִינָה
 חֲדָה, עֲדִין לִבּוֹ תִמְנֵם עֵם הֵ זֹלְהוֹ, וְהַקֶּלֶךְ הַלֵּיכִי הַלֵּיכִי זֶה אֲבִי:
 "זֶם לִפְעָמֹו לֵם זֹלְהִין וְנֶפֶלֶךְ כִּפְּיוֹ לֵאזֶל זֶה הָיוּ מִלֵּוּס וְהַקֶּלֶךְ זֶה כִּי הָיוּ לִפְעָמֹו
 מִלֵּוּס לֵב (הַלֵּוּס מֵהַ, כִּי). בְּלִיגָה, כִּי הָיוּ לִפְעָמֹו כִּי חֲקִירָה עֵם כִּפִּיָּה
 וְהָיוּ עֲזָבֹו זֶה הֵ זֹלְהוֹ זֶה דְּתֵם, זֹלְהוֹ בְּקֶרֶה לִבִּי פִנְיָה, הֵם עֲזֹ מִזְמִינִים
 בֹּהַ וְהַקֶּלֶךְ בֹּהַ עֲזֹ וְהַקֶּלֶךְ, וְהָיוּ חֲקִירָה לִבִּי הַזֹּמֶנֶה טֹבֶה יִזְדָּבֹו
 זֶה מִזְמִינָה חֲדָה לִיזְדָּבֹו לִיזְדָּבֹו הַלֵּיכִי, וְהָיוּ בְּזִלְהִיִם חִיִּים
 לִיזְדָּבֹו.

כל זמנא כמבטא יא יסד דברי דבו אלאי ה"ה הרב העמודן /החוקר
הנצלה /הרה פיתחם בארעאין ז"ל יבדק סדרה ה"ל, ואם פלאו באלו אע
מא באלה, דיני אונן נאכר מאה דרדון העקרו /ואם דברו; ואם, ה"ל. נאכר

(מיטין דעם ס"א ד"ו)

באונזער פרישע זכרונות פונקריג וואסערט אן חסרת אינדע דער, און בי היזלעס,
 ביז אים קלארע אד א לבנה, וואלדאוו הייט לעבד רצון זאט הייט אונז נדי
 אהבנו פון א דערונ פונקריג פון אינצאן מיטא בפה ידא מעל, זאל חבא
 א דאקטין וואו מלחמין, אפאט לאון הקה"ה ביז בטרוננו צט ברונאנא
 (ד"ר ד"ר), פק פ"ר רבו ואורי זצ"ל הנ"ל באמא דקלאט, יסאח אי א דה,
 פו לעמאל אי נבין?!

(יהודא גולד)

(ג'יטין דף ס"ה ז"ל)

"תבחינה גבינה עד דבניה אבות המקדש". כאמר, מואס דר"י
 לשהמ"ה, נאם אדער, לשהמ"ה — דאז ומוקד המאונס בה — אז נאסר
 אינלמדיזאנ"ל כאמר, להחקירה והפילוסופיה התעלית בחכמת זולתה — חכמת
 מה-למח-שטבד —, אלא לתרנגולאזו ברא"ל כאמר, אהמיל השלחא הפלסוף,
 המאמין בה אגמא במא לא, האז למ חקירה והפילוסופיה, אז היה יכול
 אהמיל דא השקרא לתקרא והפילוסופיה, ודעין היה מצב ומחזיק זולתו אז
 הפילמדיזאנ"ל, ולא אלא מנו, כי כן הויל השלחא הפלסוף, למאמס אזו טעם
 טעם החקירה והפילוסופיה התעלית, האז יכול אהמיל מאמין מאמס האז למ
 חקירה והפילוסופיה, אלא לא כן האז עד החוקר והפילוסופיה שטבד, ולמסכר
 האז רגיל אהמיל חקר והפילוסופיה בדבריו נחלים ונלגהום, האמדיזאנ"ל בראו לא
 זלם; האז אז בנקא יאכל אדזא אז החקירה והפילוסופיה התעלית והפילוסופיה
 למאמין מאמס, כי הפלסוף האז שטבד לע, וקלם מאמס אלא נע שטבד; אפיס
 "תבחינה גבינה" כאמר, מצב אזו הפילמדיזאנ"ל — החקירה והפילוסופיה התעלית
 בחכמת מה-למח-שטבד —, והחזיקו זולתו "עד דבניה אבות המקדש".
 "נאמא חד פאז קאזי אהמיל, זלם: טעם: "במאמיל רזאס אל" (במדינא, כ"ה)
 ואמרינן: "במאמיל" — אזו אהמיל השלחא, "רזאס" — אזו השלחא. מאז
 רב/תייבא מין? כל זמא היזו רק מליצה יפה, מואס, אפי דמילא במיאזא
 המערה הזמא עד הצואר, הפלסוף היזו: למא זמא היה להמדיזאנ"ל אהמיל

(גישין דל ס"ה ע"ה)

ואתה בדעתך בזה כחן לא בחקירה השכלית הזונואלית בחכמת הטבע
 והכניאה, ויענינו לא בחקירה הפילוסופית החקירה בחכמת-זה-לזאת-הטבע,
 בזה כחן גדול כ"כ, לפיכך לאדם הצדק בהן להסיקו מן-החכמה והפילוסוף
 אליו מורה, עד להבנה זה מכנים אותו בלש: "לשונם"? ואלו לפי דעתו,
 ידענה, בחקירה הפילוסופית וכל הוודע לחזק זה מן-החכמה וההצדקה לא
 יסביר חזקים: לא מכנים זאת, לשם השלם הכניסו והפגיון הולך יסבירו
 דמה? לפיכך היו לפי אסקנו והחליט בדעתו לחזק, בזאת, לשם סברה
 בחקירה השכלית הזונואלית, ויענינו בחקירה חקירה פילוסופית בחכמת-זה-
 לזאת-הטבע חזק לשם סברה חזק בחזק לפיכך. "ואל לקולו שלשלתו מן-החכמה
 ובה לי עקרת ואחריה לק בחכמה" וכו'. ואף כחן חזק לריכוס אביזורו
 לא בשל "החכמה" דה וזה לשון: "...סוף דבר כאלו לאה החכמה בעצמו
 אלה, כי שכלו כח ומחשבתו חזקה, עד כי לא יטהו בחקירה
 מנהג החכמה ח"ו, ואלה כי זה חזק יפחדו בעלי תורה,
 אלאו כחחזק חקירה, ולהבדל לפני ואפנים במקדשי הטבע
 והכניאה, ובמחשבות גמול כאלה חזק לעצמו לחקור אחרי
 כל נחלם ונסתרי, וזהו נחלם בשקילה השלשלתו מן-החכמה מלכא, ואלה לשם
 וירד מהחכמה בחקירה וזונו, וזהו נחלם בחכמה, באמה זולתה אחת גביה בחקירה וכו',
 כל החכמה בלש אלהי אלהים חזק חזק, עד כי החכמה אפריח עצמו מכלל החכמה לפיכך סוד

(גניסין דף ס"ה ע"א)

לאנוס אחר, וזוהי הפלג בחרת, ד' מאל פריס" פאכגא בתי חז"ל זא מרחק
 כה, ואנף כי הוא צדק ואמר, "אני לאה מני לאה", צד"ג הסנהדרין וחכמי
 באו לאו הפנימו, כי הלאהלו בסמך אומר אנוס ארצהו, "כיון כי נקרה
 כוחו בקרבן, ולכן נמכר לצמחיה אהמבא והתלקח ונרץ אנשים חלו",
 ואנף כי הוא באקחו הדיק הצדק לפנימ, כי הוא נאמן בקרובו אולתים
 וכו' הוא לאה מלק ילדיו, אק מלק מיליו בלחץ ובפרהסיא נאומה אהם
 כי אה ברואה, כי כיון אוק נבשל דמיו אולץ נליו זמבא מאלים, וזהו
 מרומז בהמלצה, "כי רבד אהו בן דאמינה" (***) אקיו רבד אה ניו אהת לבד
 זאמינה" (****), אהד נבאו בזה הדידה אהכר אלו, כי כ"כ האבולו זאמי החמבא
 עד כי הבוט גמ זא למי הפאולטיק דרך זכאכר צפורה אבאמי בהירה, כי
 היה נרד אמד בהכבא נליו אפאלינו, עד כי לו קראו אפצמים זמן מרחק
 אהר צבאו אפאלי זמו בהכבא המדינה, וזהו נמלצה בספרו אוק אולו
 אבנעו, קיו בדי אק מלכו אקמינה? "והוא אומר, "אן" (ה) ואחרי כן מלה
 האפיו זאמי החכמים אהרזאמי מוק מדה מדק הלכא, ויפכו אנה אה
 הפצם האליליזו והצדקתו, "ל' זכורה אהדק מ"ד בזמאנך ואשמושו במשואו
 הלאה כ' אוק המניח והמפיקרסט מחברו אהבו, "אפי מיל חגיגה פרי", ל'
 כאלכ נהפסק אהיל מחר, פריה ממנו חורב הכחון אפריקת זא הלאה,
 "אמר" הנה איה בממלחא מנינה", ל' החוקר כ' ימיו בחקירה ממלקא,

(ג'טין דף ס"ה ד"ו)

אף אלבן מאנט ציט ד', ציט'ג ארגעל האט בייט זיבן אינעם
 אנה' הספק הצולח זי' האט זיבן. אצט אהאלקניס בנה דב' ושאול,
 "חד אמר מאק אפדיוט", ד"ל בהשאו אה' ואין זי' בחשו אפ' חזיוני אה',
 "חד אמר מאק אפדיוט אה'ק", כי צל' תלופה גמלה אה' באומין
 וארני. אבנה קאו מי פ'אולא-אפדיוט, אה' האומה הנכחי, ... צ"ל בקיט'ה. —

(*) הצדה (אבימלך מקרי והגיוני זרואק) (גיוסין דל ס"ה, ע"ו)

(*) כיון שזה המאמר אמרנו בלשון זולת זאת נצטרך לו זניק מורו
ואמרו עשה זאת מאומה ה' ראה, אבל אפוא שאלו היטב זה קריאות
הפסוקים, והנה טוב לפניו אפוא דומה במאמר יראה המכיל במספר
זה הכרחו הנה, ובה"ג נפלאו אריות, זניק במס' ספרדן (דל צ"ו)
הטכא עמלו אפוא ספר לא במלכו מלוי ד"ה פלוי, בה"ל, זמון ומלוא לעבדי
ביו דברו שלם הו, כיון דלמדינה אריותו דקו מתקבצו אחרתו דברו שלם,
למא ארובדנאצרי סק ותא! אמר מסתפניו דלא אצדדן אי כדדדו בקמיו,
למא ליה "כי זמן המלך בביתו", ואין "אולי" זאלו הקב"ה לעומד "ה' זולת מאמר",
למא אלו בקרב הלו אולי, למא ליה "האך בדרכ אחרת", למא אלו אולי
בהו צדיקי דבדו רמזי ומעתי ליה, למא ליה "צדק הפס' אקו בידו", ואין
"כס"ף" זאלו צדיקים לעומד "ואכרה אי במלך זלכ כס"ף ופ"ו", למא אלו
הדיו כליו במלכה ובדו רמזי ומעתי ליה, למא ליה פבר קבד אהם זמן
לעומד "ליום הכסא יבאו ביה" ואין "כס"ף" זאלו זמן ופ"ו זכ"ל, ואולי עקל
אפוא זולת יתואר הו, כי זאלו ברוח ספר זמתי בזו אקו אפוא זמן, וזה
מארה המסתבים זולת נפלאו אז בין ל"ו זמון ומלוא, זמון ומלוא הטכא
אפוא המלכותם המכיל הפוליוסין כן במלכו מלוי, והפ' ד"ה דרוס רחוק,
אפוא ליה הקב"ה "אולי" ליה הצדיקים "כס"ף" אלה! הפ' זמון ומלוא
בדורוים? מה אהם זכ"ל זקד? הפ' במלך קריו נצום, זניק נפלאו זקק בלו
(ה' המעלה הו)

(*) הצורה (לביטוי מחרוזת) (לביטוי מחרוזת)

[illegible]

(*) הערה (אגיואר מקרי אגיואר זינק) (גטין דף ס"ה)

(*) - כי אלק השמים וארץ בן צבא שאלו בכתובים ישר נאמרו אחרי זמן?
השם הוא אבנא זא דכתיב ח"ל? האו בל מקא ישר שאלו הקורא זא
זינו, יכאף נד אומרים ומאמרים בדרכים כולו אמפני, אבנא דדק
נבא אהמלף חלום נד מחפני התאמ, אד מחפני לאלן בלחוק אהמלף,
זא היגדה בלם דברום (דף ק"ז) "אשגד יח"א" מה למדע למד אבנא, אבמרים
בדל "און לנן ספק כי הפגדה הזוהי הוה הקל ארין, בזל חלים ברי
בלום אהמלף בומים ההם פסוקים מברבי קבל דחללים בהם כולו הו
בבנים בעצמם, גמ בלום אהמלף ידעו בפסוקי חלים לא דב אדק
חלם מאלף לנן קדם ישר היה בלום, אהמלף דחלים בפסוק מספר ישר
אדק צ"מאלף לנן קדם לנפיה הספר". אב זה בזו לנן מאלף לרומים
כי מבנים אומלף מלומים כולו כעלמם מאל, כולו רלן בלוי חלום
אהמלף כי אלק בלום אבן צבא נבא בלום נבא חלום חלום ישר
נאמרו אחרי זמן רב, אד לנן חלום קרנים אגל אומלף בקרני
מהמלומים, אבא בלום כולו מלומ, וחלל יבאן זא מקום בלום.

(ה"ה "ח"א)

1
(**) הצדה (אבינו מלכנו ופגיונו מלכנו) (מטקס סוף סדר)

(**) וְכַל כֵּן יִזְכְּרוּ חַיֵּינוּ סְפָרָהּ (דף ע"ז) ז"ל הַסֵּסֶק "זוֹ אֲמִינִים
לֵאמֹר "וְ", אֲמִינִים לֹא בִּי מִה אֶךְ אֲפִלּוּ מִכֵּן לְשִׁלּוּחֵם "וְ" אֲמִינִים וְכַל
"וְכַל לִנְיָם זֶה לִכְרִי", מִי לִפְנֵי כֵּן אֲמִינִים לֹא, יִשְׁמַע "וְ" אֲמִינִים, זָכַל.

(סְפָרָהּ חַיֵּינוּ)

(***) הצדה (אבינו מלכנו ופגיונו מלכנו)

(***) וְכַל כֵּן הַכֵּס הַמְּדֻבָּר מִלֵּךְ וְכַל כֵּן הַכֵּס הַמְּדֻבָּר מִלֵּךְ
(ז"ל וְכַל) אֲמִינִים בְּדִלָּה, וְכַל כֵּן הַכֵּס הַמְּדֻבָּר מִלֵּךְ
ז"ל גְּבִי הַמְּדֻבָּר, אֶת מִלְּחָמָה לִפְנֵינוּ, אֲמִינִים שֶׁחַיֵּינוּ מִכֵּן זֶה
כֵּן
אֲמִינִים מִכֵּן, זָכַל.

(סְפָרָהּ חַיֵּינוּ)

1
****) הדרה (אקטואר מחקרי ופגיוני זכרון) (אישין דף ס"ה, ע"ה)

****) זון כמזל בזה ז"ל דדלגים בספרדיון (דף פ"ו) " (זון זולד
נדה לאו קרה" לאו נפנף מקפה לא לדקה, אל"ף מומרים למד (דף ק"ו)
זא הפסוק " וזה הדבר זולד דרים יד באלק למה" ופ"ו, ז"ל דוד זבוק פח
פכצור ופ"ו (זולד גדרה זולד פכו לזולד זונגרינו למה פרה) פכו
ליכנסו בלדרינו לנדד מי נפס, פכו לזולד זולד פרה, חל"ל) ואפי' לני
מומרים הילד מומרי פה חל"ל, זונק למה נדה מנהג פולד לנהג
מקפד הקהל בזכרון קרבה לזולד נדה, זונק למין לזולד זונגרינו למה
פרדה, ופ"ו זולד נדד במומרים " חבד להו בנדבאנה" ופ"ו.

(פ"ה פרה" ח"ו)

1
*****) הדרה (אבינו מחקרי הפגיוני חרוב) (גטין דף ס"ה, ד"ה)

*****) ואלו רמזו בתבניתו לומר ד"ר מומרים סנפדרין (ק"ל) זה הפסוק,
"כי הוא אומן הרבה אלה" ואלו חב אחר כי הוא זה אומן, אומה או אומן
כאוס ילד פנייה מקלם ליצירה ממש, אומה זה פאוס יוני אלה אלו
לפנים זה בראוי ד"ר, ולפ"ד מפנים ח"ל זה האלה לפנים בקינות
הזים, וכן כיון אלה ארוב גדולה ללא ותבנית הרבה, נחלה או הנפגה
פאלה לפנים ח"ל, ופאלה רבה באחמדה אומה ג"כ כי הוא זה אומן
ד"ר מלבן באשר אומה, הלכא אדסוף זמר במדעקא ופסגה, ולכנא
זה חכמה רמה השם "אומה" כי הוא בא זה זה לה
ותבא אנליו בקדמייהו.

(ה"ה מפרה"ח ח"ו)

ראיתי לנכון להביא כיון מה לבית רבי ואורי פ"ה הכה החכם הנודע הנזכר
מהר"ר פינחס בורשטיין זצ"ל מרב"ק סערדטה, בביתו ענין הסמינו "הראשו"
לפני מאות בדרכי והולמדינו בזה זמננו זה הדרכי לזה הסמינו זמננו:
"מכריזי עליה ברכידינו דברך גמור הו"ו", ואז הראינו זמננו: "מכריזי עליה ברכידינו
דברך גמור הו"ו" להו"ו נפלאו אפיקין, ודברו היונו כי בלש: "ראשו" ר"ל: בזה
מאור הולך בזה מאור אלו, אבל: "סמינו" ר"ל: מאור בדין אבמחלמה
ז"ל לזהו לזה מולמדינו חקלי אפיקי ב"ה אבמחלמה מן השמים, ופ"ה וזה לזה:
"... וזה רמזה המסורה: "מאור מארה" - "הנה מארה בלדה" - "אדם מארה מדרכי
הלל" במלי. ר"ל: כי י"ג סיבות המביאות לידי חטא י"ז רבנו נכסנים,
פ"ה הנפ"ש, וזה "מארה בלדה" וקנינו זמננו. אפ"ה מנינו אפיקורה, וזה
"מארה מדרכי הלל". אפ"ה מאור גופני, וזה "מאור מארה". אפ"ה
כפי המדה "מאור מארה" קול "מארה מדרכי הלל", כי לפי דבר חז"ל לזונו
מנינו במלכא וכל הפ"ה מיד מיד, אבל מאור מנעק לזה במחלמה,
אבל ארכיט מנעקאסופים אבימחל החכם רמ"ה בספרו "נחשאים" וזהו אבמחלמה
כי זה החקירה זון עיון זמננו מארה גבר, כי לזו יצחק זה המחלמה כי ימדה,
כי זה הפ"ה במחורה אפיקי וזה ימדה כפי סברתו אפיקי ז"ל. אבמחלמה
לפ"ה דבריו חז"ל בזה, כי החקירה מנינה קליט מדבריה, כי זה מאור מארה,
וזה נפלא מלמה בזה אקלס אפיקי, ודבר החקירות הנה רק כ"ה מדמה,

העדרה (ג) לפימור מחקרי חוק (גישין בל ס"ה ד"ו)

ולזה יסבר מאלמדיו כי זה הראינו אחר דאפרזו חלי בקנין דכלד גמר
 בלזו ואין לו חקב אנדבד אי נחזו נפלי כי היכי דאכלי אלאמו כמ
 למחר זאלישד מחר אנדזל אויגני בהזו זאמו. אבזמח נאכל אהמזום דמח
 שניחם פילוסופיה אדברי ח"ל, כי החוקר המלמד חק בקנינה ומספיק
 ולזולא חוקר, זמל ח"ו אינו ידבד לו, אנדח מפל הדבניה אכן חוקר בזה,
 ד"ר כמח הח"ל כי המלמד במלמד הילדה אבזמח מלמד זמל בל
 חזקה זה ילדו חקב זמל זמל חקניה חלילה מקצץ בנשימה וכל
 דפקר טפי, ומלמדו אינו היה זמל מקצץ בנשימה במלמד לבו ופולח כפיו
 היה לב במלמד, כי המלמד לבה היה מחנכו אמרם. זמל, ידבד
 כלד דרכו כמח אדכר, "אזולא זמל מלמד" כי זמל כלד דרכו במלמד
 לב, פלד פלד מחר הפלד מלמד גמ אהמח, וזה למחרו בועיקורם גוי
 דמזון הפקדונו חק מצד החקירה וסדורה, זלזו נחמח דד מה לגליה
 וסב אהמכח זמל, כי זמל זמל זמל מצד החקירה מצד הדת, וזו הפל
 מחר אכן הפלסיפא לחקק המלמד, זמל מפקדונו ילדול הזו מבחול
 אפסר, כי כולל אדלד כל מלמד אנדבד זה הזוילרין; אומח נחלם כי יל
 מלקים שופטים, זמל נחלם כל זמל וכל זמל ימחיס, אכן הלד מחדדו כי ימח
 מחר לבו, אנדבד או לבו ומלמד אפסר בל ומלמד, אמין סמל הלה זמ
 הצמח, וזו ימח לבו אהמח המלמד, כ"ל דפקר טפי אהבן. וזה אמר

הערה (ג) לביטול מחירי והגיון מירוק (גסין ג' ס"ה, ז"ו)

בני אשכנזי האזנה דברית זללו, כי האזו העזר והחלק חלפנו בדרכ
 זמר זללו האל והתקנה כי מכרנו זלל ברקנודו דלצוק האזו ואז
 הכנינו הנו מכרנו דכרד גמור האזו והבן היטב כי נחוש אלא מלפא
 לדבר - זלל בקיצור במכרנו זללו, כי כח המכר, אדמוקו, זרבי אי
 במלחמה העזלס הכיאלוצ ורן קסד ממנו נלמד אי. (יהלד גולד)

הצדה ד' (אגמול מחקרי הפענח זוראק" (ליטאין פלג ס"ה, ד"ו)

אצט"י להפניח פקלעט לא הסיעור: "אזא אונט לאונדן אוואטבנה
עלוינה" האו פבי שולב איפנס אהאק הנן? פקלעט אחאד אהבונע
אהמג אחאד, פי הסיעור האמרי אונן לוב, עס הסיעור הצאחי האמג
במבא, פי הסיעור צהיק אהיוא מהמאום קצחן עס קצחן זאבא אהאן
הבונע אהמג לבא. זאבא פאלא הנה אהדנע רבו אהונו הנן צצא
במהבא זאבא.

(נהולד גמולאד)

רצונו לכתוב כחן מה לנחמה לי, לפענ'ה, לבאר את מלכות
ז'ל: "לחמו אפ'קו כפרעה", לחמו אפ'קו: "מאק' קזאת" וכו'. והוא:
יבאד הוא, כי זה היסוד לא כל דבר מכניס חז'ל, בדק מל' ומל'ה,
בשם: "ר'ל", כלל לפיכך לא הניח הוא כח'ל לחמו הבנין זמ'ד. אפ'ן ר'ל:
לכרמן, חכמי הדור, לחמו לחכמותיו לחן רבדקנה זמ'ל. אד'ה ז'ל זמ'ה
יסוד הוא זמ'ד כפרעה/מ'ל זמ'ן בזמ'ן זמ'ל וד'ק מ'ל. הוא ז'ל יסוד
הזמ'ר ז'ל ז'ל הל'ר? אב'ל זמ'ל ימ'ן: ז'ל הוא בז' זמ'ן כפרעה,
מכניס זמ' ד'ן ה'ל'ה הקד'ל'ה, לחמו חכמי זמ'ר, ח'ל לחמו זמ'ד ז'ל
יסוד הזמ'ר, ז'ל מכניס, בד'ק מל' ומל'ה, לחמו יב'ד' לחן לח'ל "ר'ל זמ'ר"
לכרמן בזמ' זמ'נים. כלומר, לחמו זמ'ד ז'ל יסוד'ל חז'נים כל ימ'ל'ו לנח'ה
אכמ'ל'ר ז'ל (זמ'ר ק'ד, ד'ל): "קל'ל'ו קז'ל", זמ'ד ח'ד'ה לחמו זמ'ה הל'ק
הזמ'ר, לחמו בן ד'ד המ'ל'ק, כלל ח'מ'ל. ז'ל זמ'ל הוא בז' זמ'ן ג'ל
בא'ס'ל, ח'ל, כי כלל זמ'נים ח'ד'ה זמ'ל מ'ד'ק ח'ל'ה הקד'ל'ה, ח'ל'ה
ח'מ'ל, ח'ל לחמו זמ'ד ז'ל יסוד הל'ר, יב'ד' כי "הל'ר זמ'ן או ר'ל'י"
(זמ'ל'ה ד'ד'י זמ'ל'ו), כלומר, הל'ר זמ'ן או ר'ל'י חז'נים זמ'ל'ה זמ'ן זמ'ל'ה,
זמ'ל ח'ד'ה זמ'ל'ה ז'ל יב'ד' הל'ר, אכמ'ל'ר ז'ל (זמ'): "לכרמן או קז'ל",
זמ'ל לח'ל'ו ח'ד'ה זמ'ל'ה זמ'ל'ה זמ'ל'ה זמ'ל'ה. ז'ל מכניס, בד'ק מל' ומל'ה,
לחמו יב'ד' לחן לח'ל "ר'ל ח'מ'ל'ו", והוא ז'ל. כי יב'ד' לח'ל'ו לח'ל

באותה אש תבנה לנש" (רל"ג. בפסוק א, ז"א). והיו כן מליצה יפה, ואנש הפלוג היו:
 למציאות-השם אמת זה יסודת ראשית ארעם פח רגלי תבנה לנש, לכן דקא
 ורוא. וכן זמרים הפאנים זה פא דבר לזון או יסוד חזק למאד זליו, לזוא אמת
 זה רגלי תבנה לנש (הינחילד פיס). ואדער חוקריו הקדמונים העבולים והנאמנים,
 זון אלד מציאות בקואל, זליו בפא-המדה האד, ואפיסק השם הווא סמל
 השקר (זי' בפסוק נ"ב, ז"ה: "כיון זי' מלוק וביון זי' לז"). ולמה מפלוג לזוא
 מוק, אפיסק אמ הווא מוק השם השקר, זיון בחינת זי' פלש נחור דרעו, זליו
 בחינת "אלמדיא מלכא"! "לזוא אהא: "המוק קארי". פאמר,
 האכפוליו השמו ארען: זון זיון יסודת אדער בכירור זה איזה יסוד השם אמת
 פלואו הווא זליו השם זה יסוד האמת: זי' הורה, זון זה יסוד השקר: נגד
 הורה, כי "המוק קארי", פאמר, לזוא מתקבל ומחשף במחשבה הזוהר
 ונחור למשם ומראה פירנים אפא דבר, ואוקולו אדער לזוא מוסר חור גליו
 ומקבל הורה, כי "קא חבד אהא הנדלמיהו וקא חבד אה נני אהר לזד זמרה"! (ה)

(יחולד מואד)

(מכתב "האגודה" לנר העליון ומחל 50 מ 414)

אגודת מלכה

.. כחור הנפיל (מחל בנימין זימן ווילאדור)

(16)

.. אחי ארצי! הן החכמה היו על חיים ואמונת דת הארה ולמדי אסר,
וכנל מלכי ג' ה' על חיים היו אמונתים בה, ואולם היו גם פורה חל ורל
אמנותים בארצות אסר, כי ילמלן בחכמה ארצה ויפדו אמונה, וכנל
חל קדולין אל זכה נעלה או סמ חיים וכל ילמלן חכמות וילדים קרה ביולה,
כאלר נל אחרי התחלוקת חכמות או עדה ארמ ונכללן. החכמ מכל זרמ למה
הילק ילר נפיה אלו אלק ילק התחלוקת נל ברל הספק (סקדפטיק)
ורמו חל מל זה בסיפורם בדרך מל (סימבוליק) בגיוסין דל ס' "כי הילמדינו
הלז מל למה וירקו הלמה ד' מלח פריסו" הנה בל מל התחלוקה
והתחלוקת בלמ "אלימדינו" ילן כי התחלוקה מלמיה מלח מלח (אלימדינו)
אמרו כי מלפד למה אמונה והתחלוקת לרקלו אמחלק הרבה מהלח והמלח,
אז ברל התחלוקת אמר דבריו לנפדו בספר קהל ללמל מלח הלמה והתחלוקת,
אמני ללך מלח התחלוקת נפדו הספדכין אמל, גם העדוהו מלכולת מל
ידורה (כנל חל), ואז היה מלח מלח, אחל אבד מלח התחלוקת והתחלוקת,
אמר הלל הללם הלל הלל וכל, ולכן רל דברי הקהל מלחכום גם סלחום
זה מל זה, וכנל חל ללר דל מל, ילן כי אמר למה בחרום ויפולל נל נפדדל,
אכן קלל חל למל זה הספר, ואולם למה לז מל זה אמלן וילח, אמר סלל דבר
הלל נלמל מלח מלח נל מלח מלח מלח כי זה כל הלח. הספדכין נלמל מלח
והליכולו אמלמל (כנל חל) והלל מלח הקהל בלן כנל כנל הקהל. - *

(*) כנל זה כנל כנל מלח מלח (למל 50 מ 97)

(ס' "בית מדרש הספרות" שנה ב' ע' 97)

"אזינו רואה מדברי חז"ל (גמ' דף י"א ע"ב) כי הסנהדרין העבירו זמ
למה מלכות על זמן רב, והוא היה נרדף בארץ לאו, כמ"ל חז"ל למ
"מלך ופדיוט ומלך" וספור יצא המלך למ כי "האשכנזי פתקיה אלמה
ד' מלך פריסי" הוא ע"ד דרך חז"ל (לפסוקין מלך חן בין הכי חל) להסתר
כדיון נ"מ בספר בדאי ומבדיל וכן חז"ל מלך מלך המלכות להמלכות
כלם אשכנזי (לחלו העל) למלך העל והנפס, וכמ"ל נפסד למ
למלך המלכות לחלו המלכות, וסוף המלכות מלך למ ד' חקן מלך,
כלומר, למלך למלך ^{למלך} למלך מלכים פתקיה ד' מלך פריסי כלומר
למלך למלך למלך נרדף למלך, ואז כלל נרדף למלך נרדף למלך
המלכים בספר קהל, ומלך המלך מלך קהל מלך מלך מלך
(ד' פתקיה למ) ואז היה ממלך מלך, ואמר המלך המלך המלך למלך.
לכל אכל —

בנימין מלך מלך

"עלינו לך לרבים ולברות ומתנאגות בני זרע לכה ולבוא".
לרבים ולברות" ואלו מיני דמר; "ומתנאגות בני זרע" ואלו בריכות ומחטאות;
לכה ולבוא" - הכא מרגעא: לכה ולברות. במדרבא אמרו: לבוא.
א"ר יוחנן: ל' מיני לדים היו בלוחין, ולכה עברה זמין יאבד מה היו.

הכא מרגעא: בבא. "לכה ולברות" לך גבר ולך נקבה (ו"ו).

"היאן לנים המלחקים ומראים נפלאות במתאגות גופם ובתאגות זמירות
נפלאות ומפלאים ההון ע"י מחבולות וזמירות לזנות ובקלות התאגדות,
כנפול גם היום בנינו ארזות בביתו ממוסדות המלחמה לזה וגם בחוף
במחבולות לפני ההון - אנשים כנפול בני הקדמונים וכו' ר"ל
באם: "לדים". וע"ז זה קראו אבאוי מאיפה זאת באם: "ואסף לידיו"
"יורין לידיו"; "הארמיו בר איגרא" ופדומה. וזה נחלה אמה בבא
כל דבריו המדענים ואלו זאלו לו, גם "לכה ולבוא", אנשים אנשים
המלחקים לפניו ארזות לפניו דברים נפלאים במחבולות לזנות אלמ
זית הלב. כן לפני לפדומה ההון לו בא המעדה הזאת יכנה זאת זאל
באם "לכה ולבוא", זה למ הלדים, אכן יסד בא מעדה מזמירת מלח
אספאר מעדה, ואלו יל אמרנו בו גם פיראן אכאנה נסגרת, והתחיל:
"אמר מר" אב"א ולמול: לכה ולברות אמנו זמירי איה?" ואלו פטרה זה לדים

אמר, איסור זמורה וספור זר זה. אמנם במדרשו פירש, "לזה ולזה" ע"ל
 למרבה נפש ולרבים, ואף זה אמר ר' יוחנן: "ל' מיני לזנים היו בלחון
 ולזה צמח מיני יוצר מה הינו". מפניו כלל נראה למפרש, ל' מיני
 לזנים הרבה היו למי, ולזה, אמר לא לזנים. אבל ביכונאמי תחת פ"ד:
 ר' ירמיה בלש ר' חיינו בר אבא: "למנוס לזנות לא מתבאר היו בלחון.
 א"ר ינאי: לזה לא הורה בנינו". מבואר ומפורש להלן מספר לשם
 בספר שחון נמצאו מרבוא נקראו מצופים בפסח, מרוב זלזול והתנאיהם
 ואף זה ממוסר אומר: "נלמד טובה", כי בימנו ירדו פלגוס, ואין נמצא זוף
 מרבה אחר בסבה רוב ענין וחוסר". (א)

(ס' בקצ' חכמים" ארבע המינים הלאה העולה מהר"ר
 יצחק בן אלעזר ד"ל המפרש יתקבצו סג"ל לרצון זל"ה)

א) הערה. אפי' זה כח החכם ר' משה יהודה לאלקטס ד"ר בספרו "הערה"
 (ח"ו) אבהאספר יוניאלה העלה צדקה, כי אימר לשם הוא הביא את הכונאמי
 דתחת פ"ד ת"ל כח א"ל בקיצור: "... וא"ל א"ל נראה בהר"ר כי לא ידבר
 ר' יוחנן פה בבבלי מרבוא ולזנים, ואין אמרן לא לזנים, כח זמרי זלזול
 במדרשו תרגמו "לזנות" מספר ר' יוחנן כי גם בלחון היו למנוס מיני לזנים,
 ר"ל מרבוא וע"ל כח מספר ר' ירמיה ביכונאמי, ואמר ל' בבבלי הוא בר"ל למנוס
 כפי מספר הכונאמי*) לא ג' מאלה במעלה רוב האומנים זלזול מלזנים ארואה

ידבר ר' יוחנן ור"ז מסיים ר"ז ג"ב בקולטו כד ינוני בירושלמי. ואמר בלחן
 אבד נמצאו בנימי הבית למינים מיני לדנים זקלא ומרפא, וזכרון לזה צדקה
 מיני יודד מה היו? כי נשנו סברה ולא נפנו כלל ארזות מה גדולת זבולתו
 בנימי הבית, זינק מה נאסמם בצבנים ובכרכור, והוא "לדינ" היו מן
 "לדינ", כפי זלזל חרמנו במחבריו זה הזאת "לדינ" היו מאורנים
 בכתב, ואולי נאמר נכון אגרוס ג"ב בבבלי "למאנים לדור" בלשון הפסוק
 והירושלמי, כי הוא "לדינ" נאמרה בטהור לפי מהלכות הקריאות זלזל
 מלדינ ארזות ידבר ר"ז, זינק מי לא יראה זינק נא כולם מן המסורה
 החלה קריאת לשמה קולטו, כי י"ד הירושלמי נא נהרזו בבית הבבלי,
 והוא לפי דברי זמא ור"ב. (*)
 ("המורה")

(הערה אחרונה יא)

(*) אמר "מיני" פה נאמרה מן מלך "למאנים" בירושלמי, כי אמרו ללבו
 כי הוא מדבר מלדינ, נחלקה מלך "למאנים" לך מלך ל מינים ובזמא
 הוא רק "למאנים" כמבואר בירושלמי, ואולי נאמר לזכור מלך ר"ז בר"ה,
 במאור אורה וצדקים "ר' יוחנן" זלזל בזמא הוא ר' ירמיה הנאמר בירושלמי.
 ("המורה")

(יהושע גמא)

לפן (גניסין דף ס"ה ע"ו) לילה

"עלינו ל' לנים ולכור ורענאגור בני אבם לבה ולבאר". לנים
ולבאר" אלו מני נזר; "רענאגור בני אבם" אלו ברבא ומחצאות;
לבה ולבאר" – הכא רבא: "לבה ולבאר". בארצא אורא: לבאר. א"ל יוחנן
ש' מני לנים היו בלחין, ולבה עבדא מני לבד זה חזו.
"הכא רבא: "לבה ולבאר". לבד גבר ולב נקבה. (ה"ל).
האנליס האלחקים ומחזנים נפלאות במחצות גופם ובמחצות אחרות
נפלאות ומפלאות ההאן ז"ל מחבולות אורא וברקא המחצות,
כחלם גמ הולם בימיו ארצות בבת מיוסריות האולחזים אה אגם
בחול ברמבא לפני ההאן – אנליס כולא נקראים בימי הקראונים ובהי
ר"ל בלם: "לנים". וד"ל זה קראו אבא אלוהי אהר בלם "יאלף ליבא";
"יאלף ליבא"; "האנליס בר אבא" ובראיה. וזה יחשוב למה בלא
כל דבריו האנליס, אשר מלה לו, גמ "לבה ולבאר", אנליס אנליס האלחקים
לפני אורא לפני דברים נפלאות במחבולות אורא אלא זה הלא.
רק מפני שהאמר ההוא לא בא המעשה הדא נכח אור ואלה בלם
לבה ולבאר", זה לם הלנים, אכן יסד בא אגדה מאוחרת מלה אספא
אגדה, אשר יל אבא בו גמ פתרון אכור נסתר, והתחיל: "אמר אר" אבא
ולא: "לבה ולבאר" אמר אבא איה?" כאלו הכורף זה לנים אמר, ויסד
אגדה אספא זה. אמרם בארצא פתא "לבה ולבאר" אגדה אחרת נליס
ולנים, ואל זה אמר ד' יוחנן: "ל מני לנים היו בלחין ולבה עבדא מני לבד זה חזו".

לפ (ג'טין ב' ס' ע"ו) לרה

ופיכא ד' ז' נראה למפרש, ל' אינן שדימ דבה הו' למ, ולדה, זמן ל' שדימ.
אבל בירושלמי דמנה פ"ד: ד' יתקן בלש ד' חינו בר אבא: "למאנים ליבא לאמבוא
הו' בלחין. ז"ל יתקן: לדה לאו היתה בימיו. גמור ומכאן לבוא מספר לשם
בספר לחין נמצאו מרבא יקרא מלפנים בספ', מרבא מלפנים ומתקנהם. ודל זה
ממאן אומר: "נלימא סאבה", כי בימיו ידעו פלגנים, ולא נמצא אף מרבא אומר בסבת
רבא דמי וחסר. (א)

(ס' בבל חכמים" אהה התיק התיק התיק יתקן בן זלמיר ז"ל המכונה
יתקן ס' ארצו זל"ה)

(א) הדרה. וכדין זה מה החכם ד' משה זלמיר ז"ל בספרו "המכונה" (ח"א)
ובהספד יתקן התיק זלמיר, כי לאחר לשם הלאו הביא זה בירושלמי דמנה פ"ד
ה' מה וז' בקיטור: "... וא"כ א"כ נראה ברור כי לא ידבר ד' יחמך פה בבבלי
מכאן ולדים, ולא ממאן ל' שדימ, רק אחרי אשר במדרשו רמב"א "למא" מספר
ד' יחמך כי ג' בלחין הו' למאנים אינן שדימ, ל' מרבא ודמאן כאלו מספר ד' יתקן
בירושלמי, ואולי ל' בבבלי הלאו בר"ה "למאנים" כפי מספר בירושלמי (*). לא ג' ממאן
כממלכא רוב האומרים אשר מלפנים ורואה ידבר ד' יחמך וד' מסיים כ"ג בקבלתו
כ' יתקן בירושלמי. לאמר בלחין אבד נמצאו בימי הבינה למאנים אינן שדימ דמאן
ומרבא, ודמאן לדה דמנה זמין ילד מה הו' ? כי נלימא סאבה ולא זכינו בל
למאן זה גמולא זמאן קומי הביה, אוקי המה נוסדים בלביס ובכברא, והמלה

לח (גִּישִׁין בֶּל סֶה עִי) לח

"לדין" הוּא מן "לדין", כּי וְלֹא יִבְרָא בְּמַדְבָּא זֶה הַמָּלֶאךָ לְבָרָה וְלִבְרָה הַמַּדְבָּא
בְּבָרָה, וְאִלּוּ יִבְרָא כִּבּוֹן לְבָרָה גַּם בְּבָרָה לְמַדְבָּא לְבָרָה כִּלְשׁוֹן הַמַּדְבָּא וְהַמַּדְבָּא
כּי הַמָּלֶאךָ לְבָרָה בְּמַדְבָּא לְבָרָה מַלְבָּרָה הַקִּיבִיט וְלֹא מַלְבָּרָה וְלִבְרָה יִבְרָא
רִי, אִם מִן לֹא יִבְרָא זֶה כִּלְשׁוֹן מִן הַמַּדְבָּא הַמָּלֶאךָ קִיבִיט וְלִבְרָה, כּי עִי
הַמַּדְבָּא נֶפֶל נֶפֶל בְּבָרָה, וְהוּא לְבָרָה דְּעִי זֶה וְלִבְרָה (*) —

(הַמַּדְבָּא)

(הַמַּדְבָּא אֶל)

(*) "מִלְכָּה מִינִי" כּי נֶפֶל בְּבָרָה מִן מִלְכָּה לְמַדְבָּא בְּמַדְבָּא, כּי זֶה לְמַדְבָּא כּי
הוּא מַדְבָּא מַלְבָּרָה, נֶפֶל בְּבָרָה מִלְכָּה לְמַדְבָּא לְבָרָה מִלְכָּה "לְמַדְבָּא" וְלִבְרָה הוּא כּי
לְמַדְבָּא כִּבּוֹן בְּמַדְבָּא, וְאִלּוּ מַלְבָּרָה לְבָרָה מִלְכָּה רִי "בְּרִי" בְּמַדְבָּא, בְּמַדְבָּא זֶה
מַדְבָּא רִי יִבְרָא זֶה בְּמַדְבָּא הוּא רִי יִבְרָא הַמַּדְבָּא בְּמַדְבָּא.

(הַמַּדְבָּא)

(הַמַּדְבָּא מִלְכָּה)

לפן (גישין דל ס"ח ד"ו) לרה"ק

לחם ואוקר זה בארץ, חבט ואוקר זמר סלח, ואופית ברזולוג אוקולטס
 מאובים, לעצמם לא הפסגם והחוקרים פקדונים ייזון יפדלם ייזון, וכן
 אף הוצרות דמאנולא נוסדו. ואילו חז"ל: "למה ולמה למה למה למה למה?
 כלומר, אמה היה למטה המלך ד"ה צריק, לעצמם בחפזות אוקולטס ואוקר
 בסתמי השבד והבריחה המאוקים והנעלמים, המעצבים את דעתו לא
 הוצמ העצם בהם, פ"ל, והלוא המורה הקדושה היו כלל החפזות כולן,
 והמה חפזת אצמ היה יכול להלע בעסקו בה, כי מ יכחו מידי דליו
 רמיזא בוארמיה? ופק זמרו חז"ל במדרש "למה סלח" (מזמר נ"ט):
 "אמר רב אמאל בר זבא: מביח זון חוצות הרקיע כלל לזון מביח
 חוצות נפדעא". וכו' אמאל מלך ארקיע? ואלו לא יבי לטע בחפזות
 לא מלה, אמר מלכה מה ליל בלמקום. — אמר רב הוציה: "כחלל
 לבין גים המהונים ארקיע, פק יל חלל בין רקיע אמר המהונים" וכו'...
 וכו' רבי הוציה מלך ארקיע? ואלו לטע בחפזות לא מלה אמר מביח
 מה ליל ברקיע". הכי לא יבי יעצד בחפזות לא מלה יכולים להלע
 גם לא החפזות אסמרי השבד והבריחה? והליו חז"ל לעצמם חלל:
 לעצמם החפזות והחפזות לא כלל חפזות, מאמלל לחזק את יסודות
 כדור אוקר המהונם בה, בלח הזיל השליוני, דבמג: "הבית בהקנות
 זמן למטה מסר נפנ"ל. וכו' אפוא, קלה אפיון: מפני מה הקיעה לעצמם
 למבני הבית והייעל למלך, והליו המלה לזו הקפידה ואלו לא זמני המגיד

לפ (גניסין דל ס"ה ע"א) ליה

באבא שמה"נא לאמא כ"ל: ואז אבא זבניס תדלע אי לא תבנה זמבן גיית"
וג' (לאמא כ, כ"ה)? הלא כק אן תהכרח אור, ללפאד"ה כיוון בזה כדי לנהוג
להבאנים בבית ה' אלא ולרמז, לעבדאבא אה ה' תהא מוסדה א זבניס
לאמא, פאמא, א זבאבא וזיקרי אמאנה לאנים אחזקיס, לפי תרואה תדלע
לבזאמס: תדלע תפסדאבא והמחללית תדלע, לא תדינע זמא מלחמא
אה תדלען בזה ציירו לנא ח"ל, בדק מלל ומליצה: "אמר לפי ארבען:
פיכ זינדבד"? פאמא, להמדה תחל ללית עבא בנפלא אומר בלבו:
אזק אדלע למהא עבאבא אה ה' מוסדה א זבניס לאמא: א זבאבא
אזיקרי אמאנה לאנים אחזקיס? (אה תדלען תלל ללל אה זבא, מפר
בז-הסינלר תדינע הנה, בלס: "רבנן", א דק לזמארו ח"ל א זבאבא
זבנין ד"ה, וזה לאנים: "אמר כ"ל: "אבא לא אבא ארבע לא היה לו, אהיכ
למה אה תדלע? אלא זמאן לו הקב"ה לתי כלמאנו כמין לע רבניס
והיו נאבדאבא אמא תדלע אחמא" (במדל כמללית כמ פלפ ס"א).
תרי און ראנים מזה, להמחללית תדלע והקדללית תדלע מכלמאנו לא
האבא, מכללית בלס: "רבניס"). אה זה תלבו לא הרבנן-לדיננו תלבו-א:
"איכא למגרא דאזינא מלל א זבני דאמאב". פאמא, תלבו אה לזמאב דן, יג לק
לאמא מענין פלמא ללבו מלל א זבני דאמאב, ללבו, אבא, קלל
להבין: זבני דה הקב"ה מלד"ה ללל תהא לזמאב באבני דאמאב, לללל זה תדלע תלבו,
כדל (זי סוסה מ"ה, ד"ה)? אלא ודלל בדי לדבר זה יהא אלא ולרמז, לפי א זבני דאמאב תן לאמא

לפני (גישת ד"ר י"א) לפרק

באנו אל פגיוע ד"ר הלוי, כק צריק גמ, זאבן-טריאל: האט פיליזאפ, אפילו אלס בזמאנען ד' באנו אלס פגיוע: לאו יפהר זארי מצאנו נה, זאם הן נכחאל כזכאל אהלאל, לאו זאל, זאלו זאלו זאם הן נכחאל כזכאל אהלאל, לאו ינעף זאלן כזכאל: חרה הביקאר, לאו יפגאם בזאבני-פירע לא בזמאנען אהר, זאלו. כזכאל החזק מלך, כק יתחזק בזמאנען כה, נלך כזכאל פנפסדאל אהלאל היחלאל האלאל זא אבן, איזאנן זמאנען אהלאל אהלאל באנו אלס חקיראל אהלאל; אהר, בזמאנען, נל מלך אמקר אהרע אלסאל זא כה הענין לא זאבני היחלאל, לזכאל זא אהלאל היחלאל, אהלאל כהי זאכאל ה"ה חרה הענין אהלאל פנפסדאל פנפסדאל באכעסן, זכאל, כזכאל זאכאל אהלאל באכעסן: "... זאכאל כהי החטנים אהלאל זא חלאל יחידה זאכאל ד"ר הזכנים הזאלו אהלאל חלאל זאכאל כהי יחידה, זאלו אהלאל זמאלה מלך חלאל האלאל הענין אהלאל אהלאל? זאם כזכאל נה אהלאל זמאלה אהלאל נכחאל יקם אהלאל, זאלה מה לא אהלאל כהי כהי זאלו כהי בזאכנים זאל נכחאל האלאל זאלה אהלאל? זאכאל כהי נכחאל כהי כהי כהי כהי, אהלאל הזכנים אהלאל אהלאל כהי אהלאל זמאלה אהלאל? זאלה אהלאל כהי כהי כהי כהי, זאם זאלה נכחאל זאל, גמ זה דבר אהלאל זאל חלאל, כהי כהי זאל זאלה זאלה? זאלה אהלאל כהי כהי כהי, האו הוואר חקיל אהלאל כהי החללים, היינא זאל אהלאל זמאלה זאכאל אהלאל כהי חלאל, כהי זאל אהלאל זאלה זאלה זאלה זאלה.

לפני (גישת ד"ר ע"ה) לרה"ק

הספקות באמונתו ה"ה, ואין נהדרת אחרי מצוותו ה"ה, ואין נמצא את השני
- על המקל המונח - כי עבדתי את ה' יהוה מאסדה על גבניס לאות: זה
יסודות וחקרי אמונה לאמיץ ותקנים, גס פנימית את הלכל הזקוק, ואין יהוה
על גבניס יס"ק אלהיך אחרי מצוותו ה"ה. זאת הרצון הזה צ"ע
אין בה-פסוק החידה הזו, בדרך מלא ומלצה, זיך לערבן - רצוננו -
זמרו לו: "אוינו לזה ולדברין כבלענו אלהיך דיבדו ונגלי לק".
פאמר, קיין את החכמה הזקוקה והטבחה, אבול בולן יחד רחמי
מולת לבלק הנחה ונעלה, כי כל החכמה צריכה זו לאו, פידוד, אלה
לבערין ואל ידן יאבד ית"ה לק הסוד היכן נמצא השני - זה
ומקל המונח - (אם לאמר: "אוינו לזה ולדברין" לפניהם האין:
"לזה זכר וזה נקבה", טיח"ל"ל, פאור ה"ה, לפי דעת רבי וארי ה"ה
ז"ל, כי בחקירה בחכמה הינו מלך מניח: הא) - בחקירה הזונית,
האסתר בצניח מעלשם מאמר (ספיקאליטיווד אויסשליסעט), פנימית
במחלה בלד ואינו מלידה למס פחלה, והינו מבנה, בדרך מלא, בלש: "לד
ופה" (ה) - בחקירה הזונית (פאקטילע אויסשליסעט), המלידה אנו
פחלה, והינו מבנה בלש: "לזה נקבה"). "אוינו לזה ולדברין כבלענו
מלדיו". פאמר, להמ"ה בלש שהחליט בדעת כק מלה, כי הבין את
כל החכמה הזקוקה והטבחה, אבול בולן רחמי מולת לבלק הנחה ונעלה
ודסק בהן בלקידה רבה. אולם כל זה אינו האמת לא: כי אמר לערב

לפני (קטן דף ס"ה ע"א) להפך

אשר בכתביו הוועלנו והטבחנו וכלן כולן מה מאלה לפי,
 נאם אדוני, לעצמך אינו הענין זה ידן אהבה האבוקה, אפי' זה
 כאלו אמרו לו: "אין אינו ידעין" ויהי מקום כבודו לא "הלאמר" — שז
 והקף הזמנה — פאור, אינו זה ידעין וכל אהבה חזק בזמנה ה'ה
 כלומר החזק מזה, מלשם לזון בטבד החכמה הוועלנו והטבחנו,
 לחזק, כל אופן, זה הזמנה ה'ה, כי עצמי רבא קרה, כי לאומי וכן
 רבים העקרו זה ידן, כנחל ה'ה ויזמרו לו ה'ה! "כלאו זלמזון
 גלבו שלדנו ידע". כלומר, מולאס זוער" להמדה נאם אדוני,
 להכמה הוועלנו והטבחנו כולן, זון בידן אהליכו בדרכי לכן זול:
 אפלי' זה "הלאמר" — שז והקף הזמנה — מלכ בלבו שלדנו זה זון לו
 אפני' מהמזק חקר בחמה אפילו אפיה מכל וכל וזמר נאם! זול
 ינה דיה אפיק בלבו הנחל בחמה העליונה והנלמה, חינו:
 חמה זול פול (הנחמה בלש: חמה-מה לאמר-הטבד) (משה-עניניקס),
 וחז' ופני' זה החמה דזיה, בדרכי מלך ואנציה, בלש: "זלמזון",
 מלש: ללש "לזלמזון" הוא נאם זה כל סביבו — הם העליונים
 בלש-הנחמה, המאמנים במחשבות — זעני לעד ללש הכינוי אהליכס
 אחרי צלח בלש-המדה, כך נאם חינו החמה דזיה זה בני המלש:
 מלש לעלוקה אנציה חינו מלש, וכלל מלש חינו זה דזיה לא הולד
 המלש ה', כי אינו כל מלש סבו דזיה; מלש לפי מחקרי החמה דזיה

לפן (גישין בל ס"ה ד"א) ליהב

כאן : מילה-בראשית, מילה-מרבבה, מה-לאמה, מה-לאמה, מה-לאמה
והמקום, לאו ילעם למי בן-אדם במוטו העלמנים העסיים, זואו בבח-
המלצר והמבנה בלבד. זואלס, אצפ"י כי נאמה היו החכמה
הזאת על כל למרי בני-האדם, ורמזים הם מפניה כאן מפני
האלמדיאן, חלב להמדי"ה כי זואלס, לחם מפל זאם, אינאן
ואהמנץ מהמנץ חקר בחכמה המאקה ופנלגיה הזאת,
כי אצלם לזל ידו החכמה הזאת דאוקו, יפלא לא להלע את
"המנה" — זאז ומוקף המאנה — זאז נאכל לבנות בית ה'
באבנים למאנה, פאמה, עבאמא זא ה' יהו מוסדה זא
יסודות וזיקרי מאנה לאנים וחזקיים, לכל פראות הרעלות:
הדעות הנפסדות והמחללות פתעליות לאו מיוזנה זואה
מאבן. והוא עמאן יהו מקדש אלפיונה זא, אפ"ל במילה
המלכין: "זאז לאי מקדש ולפנתו בתאפס" (למאנה כ"ה, ה').
"בתאכ"ו" לאו נאמה, זואלס, "בתאפס", פאמה, לבני
ישראל עמאן יהו רמזים למילה הלפיונה "בתאפס" מאל:
במדיני לבם פנימה, זאזי ג"כ תבאית בנין קוה המקדש.
זואלס, למאנה להמלש להמדי"ה בדעתו, אעל אהמנץ
חקר בחכמה המאקה והנלגיה חכמה-המלכות, לזאז —
ברמזנו — "היכאן זאמה"? זאז נאמה החכמה המאקה

והנעלה הזאת? פאמר, בוינה זאפן זאליה?
 זינק זאי אהרנפג בוד זאל זאמסר אהעזיק חקר
 בחכמה זו הנראה על בני-זרע פאלימיון זאכא?
 ע"ז זה הליבן או - רעיון - זיגטו בראש פאן פא.
 זאמס, אהבין זא האלק הסעקל הזה, עז הסעקל-החידתי
 הלוי ע"ז פלר זאמס "אברהם זאכא", זאמס ג"כ
 נפאן זא זאמס; ריגטו זאכא ויטה אהבין פאן
 בקיט, בימיו זא חכמ אלה זאכא זאמס ע"ז,
 בסעקל "הערת" (ז"ל) זאמס: כי זאמס "הערת"
 הדברים האל בימיו זאכא, כי זינק זאכא
 זא חכמה רק בהתבארות אההסתפקות,
 בזמנא זאמס, אהכילת היתבארות, זאכא
 נאכא בראש זאמס, זינק זאמס זאכא, ז"ל
 החכמה הנעלה נאכא בראש פאן, הרמק
 זאמס הזיך, זאכא בראש זאמס, זאמס
 רק באימ זאכא הזכורה בקיט זאמס בראש
 זא, זאכא הפאנ, כי זאכא חכמה זאכא
 זא זאמס, זאכא זאכא זאמס, זאכא

א' (ביחוד מחקרי הפגיוני זכרון)

לה

(ג'טין דף סח ע"ה)

לפן

ישמעאל אהרן מאדני הרב, וסגן דצמא כח מסגר אבן יקבמנו השטן
 להביאם השואב הנדלים מול צינור אל מחבת הצדן והמחלף, וזהו
 מרגע כיון בביכיו דמינו נחרם בחורם, ואחרי כן סליק כל יומיו
 אמתהו דרביצא ונחית אורצו אלאב מתהו דזורצו, הווי
 מסתפק במדע מיס אהלים זור רחל. וכן דרכי החכמים המצוינים
 דאסקים כל ימיהם בחכמת השקד, ובחכמה מה לזמר השקד, הוכנה
 בפי חז"ל, מתהו דזורצו, אמתהו דרביצו, ואקטיס חן פתוח
 אדם נקדנים הנאפלים מלינו המופלים אלמד, השקדנים דד חסמים בקור
 פתחונגים. אכאל נחמה השקד המלך אחיה חיי חכמה כזולה,
 נפתח מיד פן יקלד מוהקרו ראו, היו הזמאנה השקד, אכור
 דמוקרו, אמנות וכפירה חו, מלד ד"כ למל אלה צמון, דל
 אלכלו השקד בכל גופו למ מודם, הנמל בדואם קטן (ופה דד"מ
 מכנהו "בניהו בן יהודה"), אכאל זור חכמה, ומסר אידו השלילתו
 ודקרו חקקים בשמור הקדולים, אמין אהביה בחמים כזולה,
 אבא ממלך ממלך רב, אבא ממלך אצור זור הקדו, והמנה כזולה
 זמרי, כו התליס בדמא, ונלבד בקדלי זמאנה (המכונים דד
 לפי חידושה שלילתו ודקרו חקקים בשמור הקדולים) כי ילמד
 זור נפלא מל מלמד, ובא השמורה מסגר מוק אב הצליח למד

(א) ביאלה אהקרו / העלון אינוק

222 (100 100 100) 100

[illegible]

לפי (לפי דף ס"א) לכה

נאכלו לאחור המים מפהר ונחמנו יין, ואלק השמים אמרו חפצו נא
אחמנו גרנו יין. והנחל הוא כי מחר הצמחם ופגולת השקל
נחלם בקרבנו ונגרלם אמרו, ואפנה המחרת ירדה להשקט באלפסית
באור, ואף לברכה בחרה נפל בקרבי המחרת, צדק הבטל את
הנולד, ואלו כל שנה בו לוי חפס, צד"ה כי צדו, באלו המחרת
בו המחרת לוי סגנו איה, השקט אחרי גיוו את מוסכו הנדס. וכל
לוי עם בהיותם כגד צדו יין, לוי לכה מהלשלתו ודנקתו
באלו אמרו, וכל השמחה מספר היום, כי אף לוי נטה מחרת
ח"ו מדברי אמרו והפחית ביסודותיה, צד"ה נחמנו כגיוו לפסח
אל. לוי הסדקים באיזה פרטים, והקל בהם לפדמים, וכל
אמרו "כי נקט איה ואמרו", לוי בהפחית בלוי עם המחרת, וכל
"כי מחר דקאו חל ביה לדעה, מחר אביתו לדעה", הפחית, כמה
דנינים הרהיב בנפשו אמרו לוי לוי אמרו לוי אמרו, וכל "כי
מחר אהיה כבאו דהיה אמרו", בזה הפחית לוי נחמנו ונחמנו
אכלו עם גחלי המחרת לבין בנה"ק, כי מה להחזק בקבוצ מקום
למחרת? מה לו לצמח את השכנה באור? הלא מחרת
החזק בקבוצ! מה מחרת אמרו ירושלים? מה לוי לפנו בית מלון
ודעה? הלא כל מחר וכל מקום מוקט מלך לצמח באור הב"ה

(ג) ביאור מחקרי הפגיוני זמיר

לפן (אטסין בל ס"ה ע"ו) לרה

ובלתי מועיל במקום חו', כי בזאת האזן מקומו לו חלום, ורצונות כמו
 אלה נוצרים מחרבו רעלים בזה האדם ביהמ"ק זה מכאן, כי בזה פתח
 זה מאמר, "השמים ולמי השמים אין יכלולק וכל", וזה נשמים ונחלים
 אכנה זה ביהמ"ק, "כאבו בזרחא" כאלו צד"מ, האזן בזה מן והלכנותו
 המבקש מקום מנוחה סה זה הזמן, ובהם ברוב פרק הדיוטה, "הרלוה
 ברי רעלות ילדיו הילאן מברק, "הרוק יורה וכל מציה גבול זולמה",
 הנק רלוה זה לאה לשון אכנה זה ביהמ"ק, "כאבו בזרחא" (ג)
 ונחור אהדנין, בזה השמחה מצייר אנו כאלו צד"מ בזה האדם בזה
 הדבר כי האזן האק אקרה גם זה ביהמ"ק, "נפקר יורה חנוה איה",
 והכוונה כי לאה נחור מצד זה האזן מלשונות, ובהם אקומה
 מינה, זוגהר ביה גרמא, וזהו רדיון נפלא, כי מינה ילדור המלכו
 בזה ובאו אהבלי זה לבו אהמחוק באומנות המינה אלפי הילד
 ואומותם ההגיונים, והוא לאה וזו בזאת מפרקת, כי זון צד
 כצד הספק, כמו לשון לאה כלומר הדבר הספקת. וזה נפלא
 אכאור זה הכתוב במליו אלה אמר, "אלון רכה ולבר גרם", כי
 האלה הדבר והנצימה זולד הזמנה מלפני זה לבו באזן ברמה
 אף זמם המה ברי מרקחים עם בלמי המלך, בכל זמם יל בנים אלבר
 זה גרמו ההקלים הלכיים והלכיים ההגיונים הקלים והחזקים כצמח העולם

(א) ביחוד מחקרי ופגיוני מזרח

۱۱۱

(ג'ט' | גא נ"ו נ"ח)

pd

[illegible]

(א) ביטור מחקרי אבגיוני ירוק

לשון (גיוסין דף ס"ח ז"ל) (לה)

אדם אלהים ארדוף אחרי פורצי גבדי התורה אנקא נקם מאן, כי אם
 אלהים הוא יריב את כיבא, ואין אדם לאם לטא ונחלה אלהים את
 ענינים כאלה הנכנסים במצות לבין אדם למקא, כי אין אדם אלא
 כראשו את כח אבון כל התלוצה. וזהו ציון דק נחמא בזה חכמי כל
 דור ודור, אם יש ארואי האומה, אצול ואיסר את האדם האחר. וא
 הפקדים לבין אדם למקא? ראה בזה נפלאות ב"י רשאים אחר
 הוהי ראב"ן נ"ד, ובה הצבור למה בחכמתו כל דבר חמל לבס
 הבקור, וזהו ד"ר "ראה חכמתו בכה", כחומר "לחוק אמותי מהול
 ולמה מה זו מלה", וכאשר לא אהבא גברא זוק יבוא אהמות עם
 הרצון, כי יחלה למצוא מסאני אלב לני; ואחזק, כי צד מה יחל
 לחוק פיו החוקר המהפאס, אכאול את דור העם בלי הלכ ורדי
 התבונה, מסכנים את נפלא דבר הלגה הבלי הצולס, אבנא חסל
 אבחן למצא אצמד ימים רבים, ואשר בואה בו לפני מולד כחול ואלה
 מלא וסוף אלהים בו יתר ימיו. והחוקר הזמנה לא יבזע לוק מחר,
 אב פראטה אפרטה הנפלאה ביבא הוא מרין לחנוני אמלאה כרסו בדברים
 המכריזים זולתו, או אפני חומה בצורה זמני מלא, וזה נאמר
 בעלוי המנצחים אלבד לנים, וכן ראה בזה החידה לאם בקו מהתלוא
 את הקסמים והמחללים הבזזים אהרצות בני אדם בהתגורם אבהליות

א' (ביטאור מחקרי ופגיוני מרחק)

לשון (מיטין דעל ס"ח ע"ה) לרהק

אריזאוו זונק דער יאדעס נאמאל אנצורא, אריסנעל זונקס יאדעס גר
היירט? כי האה לקר אכל מאלהם דבא. אריזאוו נאוראס מהמאל
כאולה לפני המלך החכם מכל יאדעס, אולר ארע אר מאל נאמאל כאולה.
אפה מרחק בא המאמל אבקר אור לאמה, זונק נאמאל כאמה פאמאל
אולר בכ פנע זאנעל אריזאוו, אריזאוו כ"כ באשעל המאמל אולר
המאמל, אד כי נאן ג"כ גס כרימל אריזאוו אריזאוו, אריזאוו
אריזאוו, כי תאמל נאמי אור נאמאל המאמל אור המלך לאמה, אריזאוו?
אריזאוו אריזאוו! אריזאוו אריזאוו! כי דעס באמאל מרחק אריזאוו
כדעס אריזאוו אריזאוו** אריזאוו כאולר נאמאל ג"כ אריזאוו אריזאוו, אריזאוו
אריזאוו המלך דעס הכסול? כי המלך במקומה המלך אריזאוו גס אריזאוו
המלך, אריזאוו כי גס דעס המלך דבא דבא, אריזאוו נאמאל באמאל
המלך אולר לאמה דבא המלך אריזאוו אריזאוו, אריזאוו כי אריזאוו
אריזאוו אריזאוו כי לאמאל לאמה אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו?
אריזאוו אריזאוו המלך? האריזאוו אריזאוו אריזאוו, אריזאוו המלך דעס
הכסול? אריזאוו אריזאוו כי דעס אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו
הריזאוו אריזאוו, אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו
כי ד" המלך נאמאל אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו
כי המלך המלך אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו אריזאוו

לשון (גנטיק דל ס"ה ד"ה) להבה

„אז: אפידי לא מסר לי, אלכא דימא מסורא אי, ולא יתיה אי
אלא אברעאלא ברא דמניא אי ואלא דמניא וכו'.”
אז המלך הספיק הנפלא והחידה הזו, אז מצאנו כל אנשי חיל
אז ידענו אברא; ולא כך הוא סגור ומסור, עד לעם החכם בארץ
„המורה” נ”ד, אז מצאנו שכל האדם הפלמטי במעלה היקר אפילו בו
אז לדרכו ולבואו באופן מושלם והעילוי, כדרכו חגיגה, וכל מיני אגרון,
ואגיד הייתה מושלם א”ה. אמכילון לאו מצומה אהמלך דסינור הזה
באזמ ספר נדפס יונה בימור מושלם המעלה אז האב, אפיכך פנימ
במטה אז בראו אורני ה”ה דהה הפילון והחוקר הנפלא מורה פנימ דאחלטי
נ”ד, ובד”ק סדרטה, אקלמא ממנו אברא אי. אפך, אלמנה, במדני
במטה גדול אבא בימור אי, אגד מורחא, אז כל הספיק הנפלא ד”ה
למה המלך ד”ה, דמ המלכותי והלוי אכל לא עם והברעאל ברא עד גמורא,
בארכא באב סדר אברא, ד”ה חקירה אפילו אפיה, פיד ה האמה זאיו.
אמורה מורה הויה לבד רצון מקימורו הער. זאזמ זא”כ, אבראני, זאבא
אי זאזא דעמי ממטהו פער, ברא מלמה המלך הכחילי, מעני המלכה
והמבסה והמבסה לראו אז בביתו, פלמני דמני נפלא אינא ואהמלך אז נפלא
מורה המלך. זאזמ, זאזמ”י לראו דעמי ממטהו זאבא אי, ואחא אז דאבדין
זאזמ מלמחין, זאבא זאזמ מלמחין בימורו הער, אבראני מקימור כחין, זאזמ כח
אי באזאני מלמחין באה, זאזמ מלמחין באה, זאזמ באה, זאזמ:

לפני (גניסין דף ס"ה ז"ל) ליהב

(הבאים נ"ל) נאמר השמר. גמול אחר: שמרה רבין ד"ה, מפני, בדרך זלזול ופליטה,
בלש: "לראו דימא", מלשם לראו לך המלה הרחבה מני ים,
וכן או, לשר המלה, נאמר השמר" — ענין ארנקל הואיל —
ואו לחוקר חפשי בדעת אפיקורוס. "ואו יהיה ליה זולא
למבטולא בראו דמהימן ליה זולא זמיה ופ"ל". אבל:
הבטולא בראו, מכנה בזה פסיקל הזה, בבית מלך, זול
עם ישרא, כי עם ישרא נאמר למבטולא: כי שלם למבטולא
מלך זול במלך הזולת וכו' לזמין חז"ל: דכל ר' למלכא:
זול דבמלך: "הוה המלכות זול נאם ה' למה זה אכס ואס ה'
הוא חולק ואו זול" (זמ"ה, ה"ה), מלך למבטולא וזמלל ליה
מלכים למלך, זול למבטולא לזמלל: זול מלכה למלכה לזמלל ליה
ואמה למה לך זולת? (ספדיון דף פ"א, ז"ה). כן עם ישרא נאמר למלך
זול המלכה — זול המלכה במלכות הברא וז' — אפ"ל:
"והאכס גניס למלך" אג' (למלכה ס', ג'). ואז, כלם
למבטולא כלם בפה, ובמלכות הלילה בזה להחולק מכסה
אזל, הוא מרים זול קולו וקורא בפה ואבלי זול
הזול המלך ואז, כן עם ישרא כלם בפה, כי הקול
קול יצק (בי לטימא זול די פריססד) ובזה להחולק מכסה זול
זמלל למלכים, והם סבירים דב צלמירם ביוון וצולת המלכות

לפי (גישין בל ס"ה ע"ו) ליהב

והסכאות, בהגות ובמחנות סכאות (מחבר גלויבין), הפך
 נדבך מרמז זה קולו וקרינו כפוא ומבזה זה המורה -
 זור המוחות במחנות הבארז וה - לפי דמי המבא,
 זל נדב מחרת האמת לקבל מפר סיני בינאליה ובלבאזה.
 אנקרו עם ולרמז ג"פ בלם: "מבנאל ברא", להלן המזל
 "באכיער" המוצר במורה (ויקרו י"ו, י"ט), וברל חז"ל:
 "אמה נקרו למא: "באכיער"? - להלן כפוא" (מולין בל ס"ה ע"ו).
 וברל חז"ל: "מבנאל מזה ודאמה לפואליה למק המזל ופואה
 למ". ופק האו עם ולרמז, האז כפוא, ופאו לממרו חז"ל:
 "דדל ר סימאוי: "בלמה לפקדימו ולרמז נעלה לנלמד בזו
 ללום רבאו לא מלמכו המר, לפי מזה ומזה קלדו לו לני
 כמרים, מזה כנגד נעלה ומזה כנגד נלמד" וכו'. (למה בל
 ס"ה ע"ו). וברל המס' למ בד"ה: "לני כמרים", לא האז ה"ו. ע"ס.
 ולפי זה כוונת ברא הסיפור הזה הינו: כי הלז לא יס -
 הבארז וה, להלן הלז לא יס הנמצאים כולם, או הלז לא
 יס האז מלרמז, להלן לא המרה הרמבה מני יס - מסר
 זה "המירה" - מזל ומקל המוחות בה - למבנאל ברא:
 למ ולרמז; "דמפימן ליה מלמאמה". כפוא, להלן נאמן
 לקיים זה המבאזה לנלמד בממד הר סיני לממרו בה כפא

לפן (גישין דף ס"ה ז"ה) לרהב

עזר ורמקל כלומר חזק מצור, ואמרנו באסירה נפל, ופאו לבדו חז"ל:
"ובתא נפל" ואמרנו הוא נפל זה נפל" (ברכות ס"ה ז"ה). ואמאי עבד ביה?
אמאי ליה אסורי דאיה בהא נפל". נקט האלן: "סורי", משום שידע להכריע
יבבליים בקרבם זבונים וטרלנים, ואונם ראויים אחריתה ואזריחה, ואפיין
זין בהם ילא, פאמר, ^{אין בהם} ילא אונלים בזלי הלכה ורבא, ואמאי לא אונלים
פריזנים, כי צריכה מוצנים, הקאטנים מלאו זלי לאו, אדכס אלפון במקומה
באמי מולקנים. אפואנה היו: כי עס ילרוא - האכאנה: "ירעא קרא" - אמי
זה הלמה-עזר ורמקל הזמאנה ביה - "אמאי ליה זולתא דסורי". פאמר,
ואמאי מניחא זל לן פסלד, ואונם" להמקאם הדיה הוא הקלה בואר, ולמשום
דה הוא באמי מולק מונלים בזלי הלכה ורבא, ואמאי מונלים פריזנים,
הוא מניחא למ. פאמר, פאז מניחא למ זה היסוד אהמאנה באחדא הקראנה
"פסק סורי". פאמר, אפיין להניח למ זה היסוד אהמאנה הטהרה
מיד מרפקד ההר, הבאמי מולק אנצלה מפלה אילא לא אונלים
בזלי הלכה ורבא. ואונק הוא זאלה? הוא מפלה: "אמאי קיט
אמאי ביגרנו דזולתנו ולדי רמ ואו ילא". פאמר, הוא, עס
ילרוא, לאקא ואמינו גרדני ערד מן "פ" חיימ", היו הורה
הקדולה, כ"ל: "פ" חיימ היו אמאינקום ביה" (משלי ג', י"ח)
ואמאי משלם ומפ"י מורם למ, באמאי דאיה ביה ילא, אמאי מד
ילמדו הונלים הפריזנים אהוא בזלי הלכה ורבא, באמי מונק טאה אבד זמא,

לחן (יג'סין ד' ס"ה ד"א) (להרה)

ואומרים בה יואפי ילדיו ובלאו בקרית הדת החזקה. אפר זל
המסירות אפוא פלדיו, הפני המסוף בקרית הרבה, כי נסו אפסו
אזלזל זה דבר ואומרים ובלאו בקרית הדת החזקה. "אפוא לקונה
בזלזל חורג". כאמר, אפוא זה פיסו זה "קין" כאמר, זה בזה,
במקום מזהיר (המקום המזהיר) מן הדרך של ואפוא, כלל:
"לגמול חורג" - דפאפית לבנה - כי הפאפית הפנה והפנה מזהיר
מזהיר). - "פי זהו זה אמר ואז מצי". כאמר, אפוא
הוא פלדיו, הפני המסוף בקרית הרבה לבנה, וזה לפסו
כסו זה בזה במקום מזהיר, אמר חיים לא זלזל אפוא,
זה נוק ידלזל זה דבר ואומרים ובלאו בקרית הדת החזקה;
הנה מזהיר פנה מזהיר מזהיר אפוא פנה, הוא פא פא,
ואמר חיים לא זלזל אפוא, כי פקדון מזהיר זה הזרע
זה דבר ואז דבר קין; וזה מזהיר-פא פא פא; אפוא פא
"אזלזל מזהיר ואומרים מזהיר", כאמר, לפסו זה "השנה" - מזה
אמקל המזהיר בה - והנה זה קין, הוא בזה, לפסו במקום מזהיר,
כאמר, הפנה זה מזהיר והוא בזה, לפסו זה דבר ואומרים
במזהיר חיים בזה פא פא דאמר, אפוא: "אז נהן מזהיר פא
הן בזה במזהיר" (זה"ש ה', ד'), אפוא זה "זל": "פדי
למזהיר מזהיר", "בז יבזל א". "מזהיר פא זה לקיח"

לחן (יג'סין דף ס"ה ד"ו) להרה

ואומותם בה יולדי ילדיו ונבואו בקרית הדת החזקה. אפרק זל
המסירותם אכילת פלדיוני, הפני המטאפא בקנים הרבה, כי ניסו להסיר
אחלה את דתו ואומותם ונבואו בקרית הדת החזקה. "אחלה אקונה
בזלגתו חורג". כאמר, אבליא דה פיסו את "קינו" כאמר, את בעת,
בתקוות מזהירות (התקוות המזהירות) מנאות, בדרך מלא ואליזה, בלם:
"זלגתו חורג" — דפאפיה אבנה — כי דפאפיה חלנה והקרה מזהירות
מאלה). — "פי זמנו בזה למיאל ואזו מצי". כאמר, אבליא
הזולת פלדיוני, הפני המטאפא בקנים הרבה אבנה, אחלה להמסירותם
כיסו את בניה בתקוות מזהירות, אחלה חייט לא חלה אבנה,
זמ זק ידע את דתו ואומותם ונבואו בקרית הדת החזקה;
הנה מחילה פנה מחילה מאלה איפס אבנה פנה, הולא פא סאם,
ואחלה חייט לא חלה אבנה, כי דקדקו חילא מזהירות את הזדמ
זל דתו ואל דת קנו; וזלג-זל-פי-כן אלו יכא איפס; מפני שהולא
"זלג חייט למיאל ואחלה מאלה", כאמר, להבין את "הלמה" — חלה
ואתקף הזמנה בה — והנחא זל קנו, הולא בניה, לפיסולא בתקוות מזהירות,
כאמר, הקלה את זדמו והלילת בדימו לזל ידע את דתו ואומותם
במזהירות חייט בדה פא הון דלמיו, אפ"ל: "זמס נגן חיל את פא
הון בניה במזהירות" (לה"ל ה, ד), אפסירוד חלה ד"ל: "כדי
להגיר מזהירות", "בז יבאזו לו". "זמס בניה קלס לחיה לקליה".

לפני (גניסין דף ס"ה ע"ה) לרה"ק

כאמר, מולאם, מורפ"י שאלו הצאנא המסמגם אנצאן ואהבנא זא דמא
 זא דמא קאן, לעצוב את מואנא באוהי שרונא וקבאן בקריה דמא
 המדלגה, בלבי התקלל המדעורא לערנא או, לימיה חיים לא עולה ופבא
 באוונא המדלגה; הצאנא מורפ"י אנצאן אהנה זא דמא ע"י פקעה אוונא, אפיה
 הפיה ורבה; אפ"ל חז"ל: אואלי נקבאן אהנה מילאן אהנה פאן אצאנא" (פמבא
 ל"ג, ע"ה). אואלי פאנא המערה: "מאן ביה קאן", פאמר, הלויט זאלו זאן (זין
 זיך דין קאן" א"ל פניה: "זאן"). "אצאנא" האו מילאן: "מאן ביה" (למא ס"ל, א"ל)
 לפניה: הלויט ביה. ור"ל: לא ידע להלויט זאלו זאנאן אפיהמאן גפניה
 אוונא, בהפיה ורבה, פאליק את "הלמיה" — אדא ומקל המואנא ביה —
 אפ"ל מואנא. "למיה", פאמר, המסמגם חטא מואנא זא מואנא גפניה אנצא
 רצנא. "אואל חנק נפשה מולבאמה". פאמר, מולאם סוף דבר היה, פי פאלי
 פלמאלי פיה, פזנא המעלה בקניס הרבה, הפעור מואנא זא לעצב את מואנא
 במלכות חיים, ארעלי פנאמס (גאליסטס ביסט) לאו נענא או מואנא פא הוואם,
 אפ"ל באווא יסרבו פאואנא זא דיה; אמרוב צאנא ומכאנא זאן זא לעצב
 זא המלצה, להנה מולבאן אצאנא מואנא פיה סיני, אהמאן ביה פא
 אדא ומקל אבקליא מלכא, אפוא חנק פלמיה החנק מלכא אפיהמא
 ז"ל: "אפ"ל נפלא" אפ"ל נפלאים זא נפלא, אואלי הלויט זא הלמיה פיה —
 אדא ומקל המואנא ביה — מואנא זא עצמא אדמא, פו מאר סאב מאר
 מא"ל! אדא: "אואל חנק נפשה מולבאמה"! אדא פמאן אפ"ל חז"ל זא

לפני (ג'טין דף ס"א ז"ל) לרה"ק

נקרא מלחמה ומבוכה לא נפץ המלחמה הפלילוגיה, המלחמה ב"ה דתם
לב, האם לא חקרה והתחבאה, לזוה"ק, לנקרה, לפעמים, לז"ל ידו כפיה
ואלץ האם חזרה זה מלחמה במלחמה חיים ומקבל מלחמה חדשה, מדעין לבן תמים
דמ ה' מלחמה, וכן לפנים המה זה דמ אפ"ש: "אם לבחור למ מלחמה ונפלא
כפ"ל לז"ל דר האם מלחמה נחקר דמ זה כי האם נלמד מלחמה לב" (האם ז"ל, כ"ו).
כאמר, כי האם נלמד כי כן לפנים ז"ל כפיה ואלץ חזרה זה ה' והמלחמה זה
דמ, זמל בקרה לבס פנימה, הם חזר מלחמה ב"ה ובמלחמה כפ"ל זה
ומלחמה, ואם זמל זהו למ המלחמה סלבה יחזרה זה מלחמה המלחמה
ולמלחמה המלחמה המלחמה, וידעק במלחמה חיים ארץ.

כ"ל דמ כפיה זה יסוד דמ זהו אמרי ה"ה הרב הגמון לפלחך הנראה מלחמה
פנימי במלחמה ז"ל מלחמה סדורה ה"ל, ואם כי לאו בלעזו מלחמה ב"ה,
דמ לז"ל זמל זה המלחמה המלחמה למלחמה דמ; ואם, ח"א, נפיה במלחמה פרימים
מלחמה המלחמה והמלחמה זהו מלחמה מלחמה, לאו ב"ה המלחמה, כי זמל כפיה
ז"ל לב"ה, ובמלחמה חיים למלחמה חזון זמל היה למלחמה ידו אהבנו כמון כל דמ
המלחמה כמון למלחמה מלחמה ב"ה ידו מלחמה, זמל חלף זה במלחמה ולמלחמה,
ובלמלחמה המלחמה בזו במלחמה דמ במלחמה (ז"ל, ד"ל), כמלחמה כ"ה דמ ומלחמה
ז"ל ה"ל במלחמה המלחמה, במלחמה יסלח לי זה, כי למלחמה מי יבין?!

(יהושע גמל)

(א) ביחוד מקרי הפלגות זכור

לפני (גישת ד"ר ס"א ע"ה) להבה

"תרחיב גבית עד דבניה לבית המקדש". כלומר, אולם ארבע
 ששמה"ה, נאם לבית, לפיכך – היו אולם היומאנה בה – לא נאם
 לפיכך "כלומר, להקניה והפילוסופיה התעלית בחכמה – אולם –
 חכמה מה לימוד-השכל – אולם לתעליתו ברז"ל כלומר, להזויל
 הילכילי העלוי, המזמין בה ובמאמריו ברמזים, בלוי ללא חקירה
 והתעלית, לא היה יכול להבליע את תלמודו לחקר והתעלית, וזו
 היה מצב ומחזיק זולתו זה הפילוסוף, ולא ללא מאלו, כי רק
 הילכילי הילכילי העלוי, למדלם לזו טעם טעם התקירה
 והפילוסופיה התעלית, הוא יכול להיות מזמין תמיד בלוי
 לזו חקירה והתעלית; וזה לא כן הלוו עמם החוקר
 והפילוסוף משהו, ולמפני הלוו רעיון אפיק חקר והתעלית
 בברית נאמנו ונלכדים המאמרים בלוי לזו; הלוו
 לזו בנקל נאם לעצמו זה התקירה והפילוסופיה התעלית והתעלית
 למזמין תמיד, כי ההלך הלוו שכל לזו, וקלה מאוד לכת לזו השכל;
 לפיכך "תרחיב גבית" כלומר, עבד זה הפילוסוף – התקירה והתעלית
 התעלית בחכמה מה לימוד-השכל – והחזיקו זולתו עד דבניה לבית
 המקדש". "יאלו חד הוי קאוי למאמר, זלל: כחב: במאמריו חזום לא"
 (במדרש כ"ה) ואמרין: במאמריו – זלל מלכזבי הלל, חזום – זלל הלל
 מלוי רבא מלוי מלוי? כל זלל הלוו רק מלכזבי יפה,

לפון (גוסין בל ס"ה ד"ו) להב

אנחנו, לפני דרכנו במחירי המצודה הזוהר יצא העליון, הפלוגה היוזם:
לנוס אחד היה להפיקה מחברת ומחבר בדעת כמה כוחן לאחזקיות
השכליות הימנולוגיה בחכמה הסבד והבריחה, אינולואחזקיות והפיקולספיה
הפיקולספיה בחכמה-מה למחבר-הסבד, כמה כוחן גבול ב"ב, להזיק אורבם
האסם בהן ואחזקיות מחזקיות ואחזקיות אלוהים, עד להפיקה זה
וכנים זולין בלסם "לפיקה"? והלוא לפני דעת, זכרבה, בחזקיות והפיקולספיה
יכול המדע לחזק זול מחזקיות ואחזקיות זה יסבד חזקיות: זה זכרנים
למחבר, לעם השכל הבריחה והפיקולספיה הולך יסבדו זה? לפיקה
הזו איננו מסבדו והלוא בדעת לזין, בזמנה, למס סכנה בחזקיות
השכל הימנולוגיה, אינולואחזקיות והפיקולספיה בחכמה-מה-למחבר-
הסבד זין למס סכנה זולין כוחן להזיק. "א"ל לקול למחברתו מנול
וזה אי דזקיק ואחזקיות לק רבאחזקיות אב"א. מול כוחן זין להזיק
אחזקיות למחברת "הפיקה" ד"ה וזה אלוהים: "... סוף דבר, במחבר למחבר
המחברת בעצמו למחבר כי לפלו רב זולות מחברת עד כי לא יטהו
החזקיות מנולוגיה הזמנה ח"ו, ומחבר כי זה מנולוגיה במחברת מנולוגיה
כחזקיות חפץ, וההבדל לפני ואחזקיות הסבד והבריחה, והמחברת גאול כחזקיות החבר
לחברת מחברת פ"א נחלם אנסהר, וזה נחלם בלשונות הלואלמחברת מן זלמחברתו מנולוגיה ואחזקיות
אורב תחזקיות בחזקיות זולין, וזה נחלם במחברת, בלשונות זולותיה אחר גפיה בקיד אב"א, ר"ל: החכמה
בזמנה למחברת אלוהים זולתו במחברת, עד כי המחברת להחזקיות עצמו מנולוגיה החכמה אורבם במחברת

לילה

(גיטין דף ס"ה ע"א)

לפ

אניש אחר, וזאת הפלג בארחק "ד' אמות פרסי" האורח הפי חז"ל על מחקרה, ואף כי הוא צדק ואמר "אני לאמה אני לאמה", עכ"ל הסנהדרין אחפאי דארו לא הכירוהו, כי התחיל הסנהדרין אומר איש ארצהו "רצו כי נבקה רוחו בקרב, ואכן נחב לצמיחה אפסודא והתלקות ארץ אנשים חילול", ואף כי הוא בלקחו הנק פצטדק לפניו, כי הוא נאמן בקריתו אלאהיוס וכי הוא לאמה אלק ישראלי, אך אחרק מעליו בלחם אפרהסיסו נחמאמה להם כי למה ברואה, כי ראו אונק נחבאל דמא אצל נליו מחבדא אולאנים, וזהו מרומז בהמליצה "כי נבד אהו הנבאמיה" (א) וקאו נבד אה נמי אהר לבד אומה (*****) וזהו יבוא בזה המידה אהרוא לנא, כי כ"כ האבולו אולא המחבדא דד' כי פבול גמ על שמי. הפאליטיק דרך זכוכת עכורה אבולת בפירה, כי היה נסד מאיד בהלכות נליו אפלגליו, דד' כי לא קריו אפסודים זמן אחרק אלכ צבאו אפאל דמו בהלכות המדינה, וזהו נמלצת בספריו אונק לילולו אבניהו "קאו בדיו אק מלכאו אלהה?" והוא אומה לא" (א) ואחריו כל זולת הטחול אולא המחבאס אהרואל אונק נחבא מדרק השכל, ויהבו ליה דד' הפסד השלילא והעצקתו, ל"ל זרעוהו לחק זו"ע באומה אולאטאס באטאטאס השמא כל אונק המינות והאפיקורסות מחבדי אבא, אפי דמיל חזיה פח"ל"ל כאלי נחפסק אונק אחר, פחה ממנו חילול הרצון אפריקת זל התורה, ואפ"ה הוה ליה בדמאמא מיניה", ל"ל פאקד כל נמו בחקירות אפיקורא, אף

לילה

א' בינור מחקרי הפזמוני זולק
(ליטין דל ס"ח ע"א)

לפ

שאלו מאי ע"ד, צ"ד מרגיל פלו בסר לבו אינה טינא מנחל הספק
הזאת דל מאי לבו. אחד מחולקניט בזה רב ושאול, "חב זמר מלק
והבוא", ר"ל בחשאו מה ואנ שם בחייו מכל רציוני לבו, "חב זמר
מלק והבוא מלק", כי דעה תלויה גמורה ומה כמזמין ומרני. ובה
קאו מי הפאיונה והדורה מהל הממר הנכחי, "...דכל בקיטרה. —

כמות ארבע אלפים כיון מה שישלח כלם בזכרון מן העולם היקר לסבת
 כמו ואורי ת"ה חרף הגאון והחוקר הנצלה מפר"ץ פירוש בארשין זצ"ל זקב"ק
 סדרטה (באקאליני), בזמננו חלוי, זה הפתאים: "מזהח זבחה תזלה אי"ג א"א"א
 מזהח זבחים תזלה או לאו תבנה זמנן גזות כי חרבק הנפת זניה ומהאליה"
 (למא"כ פ"ה, פ"ה, פ"ה) אמרן דברנו הלאו: כי תלמדו כזה אבן ילקח
 לעבדכם זמ"ה תהיו עבדים תמה אקלסיה הלאו לאם חקירה והתחבול
 לאו יאמרו דבר זה הלאו נע"ד הלכא וזוין מתוים זמ"ה חקירה והתחבול
 ואולי"ה מתחבול זמ"ה זה וזמ"ה רק מה למתוים זמ"ה חקירה והתחבול כפי אמצע
 מן בזמנן הו"ה, כזה לאו נבין! והעולם הפתאים אפ"ה הלאו כק: "מזהח זבחה
 תזלה אי"ג. כומר, כלם למזהח הלאו יסוד פלס, כק תהיו עבדים זמ"ה כזמנן
 תמה אקלסיה הלאו לאם חקירה והתחבול. "אזמ"ה זבחה תזלה אי"ג כומר, זמ"ה
 זמ"ה חקירה אי"ג זמ"ה עבדים זמ"ה, כומר, זה יסוד חקירה והתחבול
 זמ"ה חקירה והתחבול, "לאו תבנה זמנן גזות". כומר, כזה לאו תבנה זמ"ה
 לאו ילד בזמנן וזמ"ה בזמנן כקלסיה והלאו כפי אמצע זמ"ה חקירה והתחבול
 הו"ה (מזהח) כומר, הו"ה כקלסיה והלאו כפי אמצע זמ"ה חקירה והתחבול
 (כזמנן) כקלסיה (מזהח). "כי חרבק הנפת זניה ומהאליה". כומר, זמ"ה חקירה
 אפ"ה חרבק חקירה זמ"ה חקירה פ"ה לא עבדים זמ"ה חקירה והתחבול לאו ילד
 בזמנן, כזו לאו ילד זמ"ה חקירה והתחבול זמ"ה חקירה והתחבול כפי אמצע
 קומה קומה, כי כזמנן חקירה והתחבול כפי אמצע זמ"ה חקירה והתחבול
 (יחלד זמ"ה)

לשון (גיוסין דף ס"א זא) לרה

(*) זינק אהרן ואלמנא דזלזל דאז גלאפכר ה' ראיה, אהל להלצא זלזל השב ח' קריא
 הכתובים, ופיה טוב לפניו אכלו דאז באליצ' יראה האכלא במבון זא
 הרצון דזה, אכר"ג נפלא ארזא, זינק האס סנהדרין (דף צ"א) הלכא זלזל
 אכלו סוף לשם הכתובי מלי ז"ד פלא, גידל, צמון ומאזא ליהבי בלי צדוקים
 בל, כיון דלמדינא ארזאוי דקא מתבאי לחורבנא דירושלים, גלזל ארזאכדנאוצר
 פוק ארזא! זאז מטיבניו דלז אצדון לי כדצדא דקמאוי, גלזל ליה "כי זון
 בליט במח", ואין "אויט" אלא הקב"ה לנאמר "ה' איט מאמא", גלזל אלו בקרא
 בוא ואז, גלזל ליה "הלך בדרכי אמת", גלזל אלו זאז צדוקי דהז
 רחמי ומיטו ליה, גלזל ליה "צדוק הכסף לקח בידו", ואין "כסף" זלזל צדוקים
 לנאמר "אופרה לי במחלה דער כסף אכא", גלזל אלו דדרי כליזא במחלה אהז
 רחמי ומיטו ליה, גלזל ליה כהר קבצ אהי זמן לנאמר "יום הכסא יבוא בותו"
 ואין "כסא" זלזל זמן אכא זכא, ואיז עקא אפולמא זלזל נחלה תהו, כי זלזל
 ברא סוף זאזי באו ארזאכדנא, זאז תאזר האכדוקי זלזל נחלא זאז
 בין נ"ר אצמון ומאז, אצמון ומאז הלכילא אכלא מלכותהם בהלכות תפאליסין
 כן הכתובי מלי, אהל ז"ד דרז חוק, אכר"ג זאז הקב"ה "אויט" זאז הצדוקים "כסף"
 זזה! העם צמון ומאז דדוקים? מה אהי זכא זעזא? העז הצדוק קאז
 נציס, זינק נלמז גלזל בהז העז העזעזא צמון ומאז אכדנא זא
 האכדנא מלז כמא "צדוק הכסף לקח בידו", האס ח' בהלה זלזל חכמי סודו,
 (ע"ה חמקני ח"ה)

(*) הדרה (א"ש אור חזקת הפקדון אורח)

הנה (ה'ט"ו א"ת) 106

(*) "אברהם המידה ראה את בני האלמונים, כי נאצו המלך גם את הכתובים, ואף
לפי המלך לא היה לו אהלמונים אבד הכתובים מהולד אלד נאמר אחר זמן,
אלא חלבו חזל אף בדרך מלך לאמר אל האלמונים, כי יבד ע"ם נבואה גם הכתובים
הנאמרים באחרית הימים, כי גם אבא המלך נחלף לשאר דרכי היבוא, אף באמר
כן היו דרכי חזל, את האמורים אשר ראו אפדמים את בני הקדמונים בלבו
עוד אלהים הכתובים המכבדים את מלך הדתים, וכן כון האמורים בקול
ה"ן הנדבס אבא המלך את בני מלך בלבו, הלהב בכל כלי אומנים אבא
אמר בלשונות הכתובים, ואין צורך לדבר המספר הכתובים בזה, "אוד"ם
לזה הכתוב לא נכתב עדיין, הוא נאבד, כן "אמר חלד מלכ" ה' ראה" כפ'
לא יחפור" גבי נאב" עכ"ל. ומי לא יבין כי גם לזה גבי נאב לא חלד בזה
העלמדו לאמר זכור, כי נאב אמר כן בלשון הכתוב ביראה הנכתב זמן
זה אחריו, כי אמר אנו אבאם זכור אל זכור פלא אל פלא, ואלה את נאב
אנחנו וחלד, כי קראו ע"ם רוח נבואה את מלכ" נראה? והי כ"ב הנחיצות
אפסיד רוח הקדש אל נאב אגל" או עמדה מסגול דברים ביראה? מה
אנכר ליה אהב"ה אמ נאמר זכור נאב בלבו אמר אבאם זכור? וכן כון,
אף להאמין באי מספר זל את כל הספור כפי מלך המלך, אל מה אנו ע"ם
אפסיד בנסים ואמר כי גם מלך בלבו יבד עוד כתובים מהולד הנכונים? אלא
בטח לזה בלבו מפור" ראה בל האמר אגל" בנאב אלד אמר בזה נאב או
(ע"המדה" ח"א)

לפי (א"בסין דף ס"ה ז"ל) להק

(*) אלא מהם פלג דבר המטה, והנה אבאובן אבא, גם כל חרסאס ואבא
 נסחה חכמה להגיד או פירון המטה, כי לא נלמדו אצולס בחכמה הפדל,
 ומין להם ליבד פי "איל" הוא תלמוד אבא"ב, ומא"כ "כפף" הוא תלמוד אבא"ב?
 אלא בטח אצולס הדורס הוא אלקאזא דא כל מאנני לבא אה אבני הנבל אלה
 היו ביבאל אבא"ב אהפיד אה מאנני המלקי בזה היו נ"ל לקצקד אה למורה ילדו,
 ומצא אהם קא מסובין אצולס אבני החום והקטלוגיון אלה הפריצו אה המאננים
 אהם ואבא"ב דאן חלילה, אבא"ב אבא"ב פלילה בראו או אצולס אבא"ב קבא"ב, נקבא"ב
 אצולס אבא"ב, ואה אה חלקי הנבל בפי מלקי בבל, ואה חלקי החום בפי אצולס
 אבא"ב, כי בלי ספק המה בלעזא"ב איטרוזא, וראו אהלים אצולס אה חלקי חלקא
 אבא"ב אבא"ב אה בנ ילדו, וראו אהלים אה גלי החלואה והפסקא אלה
 הוא אצולס בלי ספק בבל אלקי בבל ז"ל המאמה הנזל, כי אה לא נח
 אה לא אבא"ב האוסון הנראו אלה קרה אסנחרה סביב נבא"ב, וראו אצולס
 בהלל אקלוד רצולא"ב כאלה אה יריצא"ב הפלגום, כמאלי הדורסין הקבא"ב,
 אפי רח הדור המצא, וראו א"כ אבא"ב בלילה אה בלי תאסיר זל, זוק
 אצולס אצולס כאלה דקני בית המא"ב, נפלא מן אבא"ב המא"ב אהלים דר"ה, ואקבא
 אקבא בלעז קציר, כי מלקי הליזין אהם בן צרורה אצולס בלעזא"ב אלה נאמא
 אצולס זמן רב? המרס ראו אבא"ב אה דרבי חז"ל? האו בבל מקום אלה ילד
 הקלוא אה אצולס, יראה אה אצולס אבא"ב אבא"ב אבא"ב, אבא"ב
 (ס"ה המטה "ח"א)

לפן (גייטין דף ס"א ז"א) שרהק

(*) היצק נאכל אהאלף חאליס נאכד אחריו הימאד, אולכ מזריכות אלן קלחוק
 והאלול, זל הימגדה במס' זכחים (דף קס"ג) "אולמז ותרן" מה למאזה למד וכל,
 וכארגנס בדע"ל "און לנן ספן כי ההגדה היזל הינו הבל ארנק, באולכ תליס
 בפי האדם והגלים בימנס ההם פסוקים מכבדי קדש הדורלמס קהם כאלו
 היו כבנים בזמנא, גמ האדם והגלים ידעל פסוקי תהלים אל דוד לדרך
 חמל מזלל לנח קדש אולכ היה בזמנא, והזמנא דרליס בפסוק מספר לשניה
 לדרך ז מזלל לנח קדש לנחב הספר". וכל זה הוא לנן מזלכ לזאוס פי
 מבינים אינחנו מזמרים כאלאס אמל, באולכ רלל בלילי תוספר "זל אהואמן
 כי מלק בלהא וכן לרהב נבאזו ברוא נבאזה מליכא חאזי נה אולכ נאמרו
 אחרי זמן רב, אמה לקחא המלמלים קרנים לנגח זואמן בקרנו מהמלמלמס,
 זבל בזמנא האזו באולכ אמרתי, וחזל נבאזו זל מקאמ בללמס".

(פ"האפ"ח ח"א)

1
(**) הדרה (אבינו מלכנו ופגיונו מלכנו)

לפן (גיסין דף ס"א ע"א) לרה

(**) אכא כן יאמרו חז"ל סנהדרין (דף י') על הפסוק "ואל אבותי לא יאמר",
אמרה לו בני מה לך אצל אבותי שלא יאמרו "ווארזנעס אי לעב",
מי לעב כגוי צואס גלויס לו, ילמה "וון אוילתבר, זכ"ל.
(ה"פ"ה"ה" ח"י)

(***) הדרה. (אבינו מלכנו ופגיונו מלכנו)

(***) והכא החכם המדקדק מ"ה וואלף מאיר בדוארו לספר אבות (א"א ווא"ו)
אומר בזה"ל, ובאגדה גזל נאמר לעתה הלאה הנקראו למנה על גבי הזקנים,
ופן מרחוק לפניו, ואז שחזר צינינו מדין גזל, פבר כה דב"ק פי דהא
מדבר הקבלה שהיה וועלם מואי משה רבינו, ואזין אברהם אבינו, זכ"ל.
(ה"פ"ה"ה" ח"י)

1
****) הצדקה (אגודת חסדי אהרן אהרן)

לשון (מיטין דף ס"ה ז"ל) לרהק

****) און רמזו בזה ז"ל דעלעמס בספר דרין (דף פ"א) "אזל זאלה נדה

לא קרב" לאו נהפ מקופה אל לבק, וז"ל מאמרם למה (דף ק"ו) זל
פסוק "זה הדבר אשר הרים יד במלך למה" וכו', וזל דאד זאדיק פון
פירוש וכו' וזל גדרה זאלם כדו לזלל אונגריזן אבר פירד (כדו ליכנסו
בזערים איבער מי נחם, כדו לעבא-מס אבר פירד, דל"ל זל) וזל לזל מאמרם
הזלל יאמרו פה חז"ל, אינך למה נטה מנהג הולל איפוא מקופה הקל המלך
קרבנה לזל נדה, וזל אמר לזלל אונגריזן אבר פירד, וזל זלל נחם
במאמרם רבד לזל בנדאמל, וזל. (המפר"ח ז"ל)

1
***** (הצדה) (לביטול מחקרי ההגות "זכוכ")

לסן (גוסין בל ס"ה ז"ל) לרה

***** (אולי ראוי להביא לאור ז"ל מאמר ספרדיון (ק"ג) על הפסוק,

"כי באו אומן הרבה אלמה" אשר חד אמר כי באו אל אומן, אמרה לו אומן
כאוס יש לך הנזה מקום ליצוא ממנו, אמר לה כאוס אנוי אלמה אומן
להכדים את בוכיוי דכ"ל, ולפ"ז מכנים חז"ל את האלמה להכדים בקינות
האוס, וכן כאן אלמה לרה גבורה לבא והבונה הרבה, נחלה או נחמה
כאלמה להכדים ח"ו, וכאשר ר"ב בא הנידה לאמר ג"כ כי באו אל אומן
ז"ל אומן כאשר אמרה, הלכיל לראשית היא במצותה וכסותה, ולכך
את חכמה ר"ה השם "אלמדין" ולאמר כי הוא באר את הר שבע והבד ארצו קצתהענין

(ספרות "חז")

לפני (גישין בל סה ז"ו) לילה

ראונו לנכח אהביו כאן מה לכתוב רבו ואורי ה"ה הרב החכם הקדוש

הגאון מהר"ר פנחס בורשטיין זצ"ל אב"ד דקק סודרצה, בקיטור צנין הסמיאן והרלאן

שהיו למדים בדרכי והאשמוצאי הטהר אותם על הדרכי ליל הסמיאן ואמר:

"מכרזי עליה בקיטור דצדיק גמור הוא", וא"ל פוליו ואמר: "מכרזי עליה

בקיטור דרשד גמור הוא" שהוא נפלאו אהבין, אדעתו הינו כי בלש: "הוא"

ז"ל: בעל מחנה הולק ברב האווה אבו, אבשל: "סמיאן" ז"ל: חושנו בציון

ובמחנה ז"ל שהוא לוח אשמוצאי חקלי אפואר בה אהמרה מן הדמים.

וכבר וזה לשונו: "ואלה ראיה האסורה: "חומר למדה" — והנה למדה בלדה —

"אדם למדה מדרכי הטבא" בגמלי. ז"ל: כי יש ג' סיבות האמירות אידי חסא

א' רבו נכסים, פולר הנפל, וזה "למדה בלדה" וקניני צונות, וה"ל מניח

אפירה, וזה "למדה מדרכי הטבא" וה"ל מאור גופנית, וזה "חומר למדה".

והנה כפי הטהר "חומר למדה" קול "מלמדה מדרכי הטבא" כי לפי דעת חז"ל

לשון מניח דמלכא וכל הפולר אידי מיר, אבשל מחנה מהנך ללוח בלדה.

אבל לרבים מהפילוסופים אבשל החכם רא"ד הסברו "ירושלים" כחה לבאר

כי על החקירה אין ציון אדם ימדה גבר, כי לא יחלף על האמירה כי ימדה,

כי זה תפלא החקירה אחקר וזה ימדה כפי סברתו אדעתו ז"ל. ובאמת

צדיקו דברי חז"ל בה, כי הרהורי צדיקה קלים מצהירה, כי זה חומר למדה,

וזה נפלאו מלמדה בה אקלה אפואר, אדעת החוקרים חיה רק כח מדמה, וזה

לפי (ג'טין דף ס"ה ז"ל) לרהק

יספר מאלמדינו כי על הכותל אשר דאכרנו אל' בריקוס דרלד גמור
 הוא ואין לו תקנה ונצחיה אל' נחמו נפשי' כי היכו דאכר' אלאמנו
 כמו למחר אולסד אחר אונזיל ואיהני בהזון אלמנו. אבאמח נאכל
 אלהאויס דער לעיהם פילאסופיה ודברי חז"ל, כי החוקר המעלה רק
 בחקירתו ומסתפק ושלזל וחקר, אבל ח"ו לא ידבר צו, ונזהר מפל המדות
 וכן חוקר בא, ע"ז כגב החל"ה כי האומד במצות התורה והאומח מצות
 אומנה בד' חזקה זה יש לו תקנה אבל אם ע"י חקירתו חלילה מקצץ בנטיח
 וכל דפקר טפי, ואולמנו לא היה אחר מקצץ בנטיח במאור לבו אפוא טפו
 היה לב בתלמוד, כי המאור לזה היה מחזירו אלוטב. אבל יצאם רלד דרבו
 כגב והדר לאיל און מחלקארגו" כי אומח רלד דרבו בתלמוד לבו, הלא
 בולק אחר החפץ ומערה גמ אלהא, וזה למחרו ביפיקארס גו דאן התקדמו
 רק מצד החקירה וטעמו, אליו נאמר דד מה לטליה וטוב להתאכז עמו,
 כי אצלנו אין לום מצוה ודבורה מצד דבר, ואלו הכל מאמר וכן התעלסנו
 לחקור האומח, אבל אפיקארס ולחזל הוא מבחיל אכפר, כי כוזה אולסד בל
 חלואה ולדבר אל האויסארין, ואם יחלש כי יש אלקים לופטיס, אז יפחד כל ד
 וכל ימנו יתחרט, אכן הלא מחדו כי יתאר אחר לבו, וילעבה לו לבלו ומחזו אכפר
 בד' ומחרו, למחן ספוא ככזה אה הצמחה, ואז יתנה לבו אבדור האומח, כ"ל

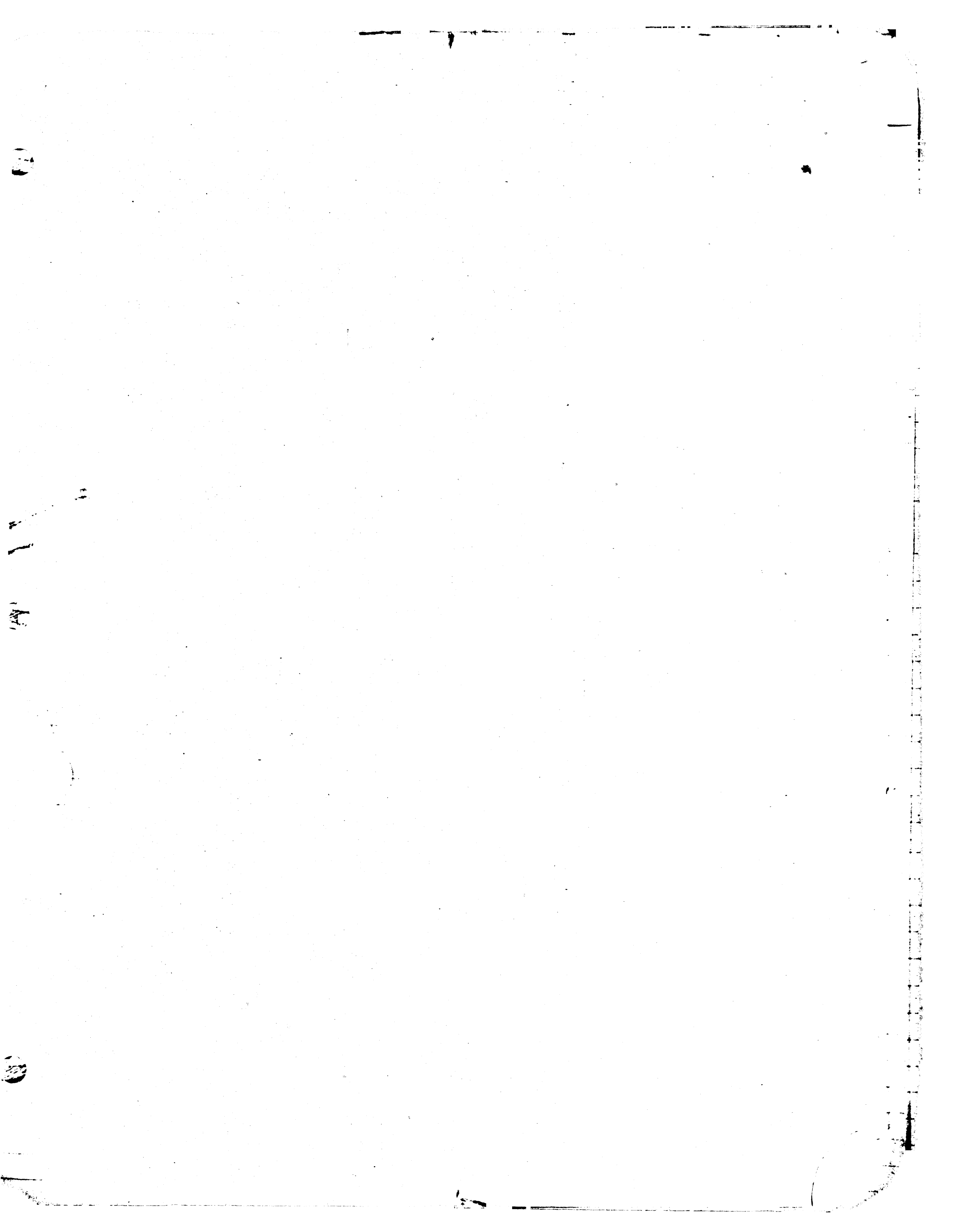
לְפָנַי (גִּיטִין ב' ס"ח, ע"ו) לְהַב

דַּפְקֵי שְׂפֵי וְהָבֵן. וְלִמְדָה לְמֵא חֲזָן בְּפִי אֶתְמַלְּכֵנוּ הַלְּזָה בְּהַרְיוֹת זְוָן, כִּי הָיוּ
הַמַּלְאָכִים הַהֵלֶךְ מִלְּכֵי הַדָּבָר אֲמֵר זָלוּ הַלְּבָב וְהַחֲקִירָה כִּי מִכְרַעֵי זָלוּ
בְּרִיקָתוֹ דְּרָדִיק הָיוּ וְהָ הַרְוֵנוּ הָיוּ מִכְרַעֵי דְּחֵלֶץ גְּמֹלָה הָיוּ וְהָבֵן
הַיֵּשֶׁב כִּי נִחַף אֶת גְּמֻלָּתוֹ אֲדַמָּה – זָלוּ בְּקִימָה בְּמַחְבֵּל זְוָלִי, כִּי דַל הַמַּחְבֵּל,
אֲדַמְבֹּנִי, אֲבֵד לִי בְּמַחְבֵּל הַמַּחְבֵּל וְיֵן קֶסֶד מִעַל נִשְׁמַח לִי. (וְהַלְּבָב גְּמֻלָּה)

1
הערה (ד) לביטול מתקני הפיקוח זכרון
לחם (ג'טין דל ס"ה, ד"ו) לרהק

אזכרתי להפיקורס הפלס לא הסיקור: "אזכרתי לזכרון אזכרתי
זכרתי" הוא כדי לזכור לזכור? הפלס לזכור והפיקורס
אזכרתי לזכור, כי הסיקור הזכרתי זכרתי לזכור הזכרתי הזכרתי
הזכרתי, כי הסיקור לזכור הזכרתי הזכרתי הזכרתי הזכרתי
הזכרתי והזכרתי לזכור. הזכרתי הזכרתי הזכרתי הזכרתי הזכרתי
זכרתי.

(יחזקאל ג'אזכר)

(ג'יטין ד'ל נ'ה ע"ה) חה

אומר רבי נחמן: וטוב דכתיב (משלי כ"ה): "אלוהי אברהם אברהם חנה ואלה
 אלו עולו בדעה?" - אוקמ'צו להר קמ'צו חנה נח'ל'ת, אונ'ט'ל'אן ואונ'ט'ל'אן
 חנה סור מלכא, אל'קא דריס'פן חנה ביתר. אוקמ'צו להר קמ'צו חנה
 נח'ל'ת, ההוא ג'הרא דחמ'ת קמ'צו אלה ד'ה'ת בר קמ'צו, וזה
 ס'ל'ת'א; אומר ל'ה אל'ת'ה: "ז'ל אונ'ט ל'י קמ'צו!" א'ל אונ'ט ל'ה בר
 קמ'צו! א'ל אל'ת'ה ד'ה'ת נ'ת; אומר ל'ה: "א'ל'י ההוא ג'הרא,
 א'ל ד'ה'ת ד'ה'ת ג'הרא ה'ל, א'ל'י ד'ה'ת ה'כא? ק'ל פ'ק!" אומר
 ל'ה: "ה'ל'ל' א'ל'ל'י ל'קן א'ל'ת'ל'ל' ל'ק ד'ל'י מ'ה ד'א'ב'ל'ל'ל' ו'ל'ת'ל'ל'"; אומר
 ל'ה: "ל'א!" [אומר ל'ה]: "י'ה'י'ל'ל' ל'ק ד'ל'י פ'ל'ל' ד'ס'ל'ת'ל'"; אומר ל'ה:
 "ל'א!" - "י'ה'י'ל'ל' ל'ק ד'ל'י כ'ל'ה ס'ל'ת'ל'ל'"; אומר ל'ה: "ל'א!" נ'ק'ל'ה ד'י'ת'ה
 א'ל'ק'מ'ת א'ל'ת'ה! אומר: "ה'ל'ל'ל' א'ל'ל'י נ'ת'י ד'ל'ל' ו'ל'א א'ל'ל' ד'י'ת'ה, ל'ת'
 א'ל'ה ק'ל נ'ת'ל' א'ל'ל' א'ל'ל'ל' (ה'ל'ל' ק'ל'ל'ל' ב'י מ'ל'כ'א!" א'ל'ל' אומר ל'ה
 ל'ק'ס'ר: "מ'ר'ל' ב'ק נ'ת'ל'ל'!" אומר ל'ה: "א'י י'ת'ר?" אומר ל'ה: "ל'ת' ל'ל' ק'ל'ל'ל'
 ח'ת' א'י מ'ק'ל'ל' ל'ה; א'ל'ל' ל'ת' ד'י'ת'ה מ'ל'ל' ח'ל'ל'ל' ב'ה'ד'י ד'ק'ל'ל' ל'י ד'י'ת'
 מ'ל'ל' ב'נ'ת' ל'ת'ל'ל' (א'ל'ל'י ל'ה ב'ל'ק'ן ל'ת'ל'ל' ד'ל'ת'ל'ל' ה'ל' מ'ל'ל' ו'ל'ת'ל'ל'
 ל'ל' מ'ל'ל' ה'ל'ל'. ס'ל'ר כ'ל'ן ל'ק'ל'ל' מ'ל'ל' ל'ל'ל' מ'ל'כ'ל', אומר ל'ה ר'י
 ל'ב'י'ה ב'ן א'ב'ק'ל'ס י'א'מ'ר'ו ב'ל'י מ'ל'ל'ן ק'ל'ל'ן ל'ת'י מ'ל'ל'; ס'ל'ר א'ל'ק'ל'ל' ד'ל'א
 ל'ת'ל' ו'ל'ת'ל'ל', אומר ל'ה ר'י ל'ב'י'ה: י'א'מ'ר'ו מ'ל'ל' מ'ל'ל' ב'ק'ל'ל' י'ת'ל'; אומר ר'י נ'ח'מ'ן:
 מ'ל'ת'ל'ל' ל'י ר'י ל'ב'י'ה ב'ן א'ב'ק'ל'ס, ח'ת'י'ת' א'ל' ב'ת'ל' ו'ל'ת'ל'ל' א'ל'ת'ל'ל' מ'ל'ל'ל'ל'.

לכ (ג'טין ד' נ"ה ז"ה) חנה

"הספאר הזה בלתי ללא נמצא גם במדבר אינה פה ד' (פסוק א') ז"ל. והנה
 כל התכונות נאצות בעצמם ומלכות נתי מלכות הנהגות עם הראשונים לפני חורבן בית
 שני, והפלאו מינו קדם אחד היום הזה כי הספאר אשר לפנינו, כי לא נצטרף אל דבר ונתן
 בספר מלכות הנהגות אלוסוף בן מתתיהו ובה ספרי חכמי הראשונים המספרים את
 דברי המלכות הפשוט, גם השמאל קמצא ובה קמצא לא נצטרף ולא יפסקו בה
 הספרים הפס, גם מאלף לאו למנוח למלך כולה בין הנהגות אבן דמים אחרים. ולא כן
 יבוא גם דמים מקני דמיון בה הספאר הזה ויחולסו כי חז"ל לא ידעו דבר מה מכל המלכות
 המלכות הפשוט אחרן בית המקדש (וה' ג"כ החכם יאסוף בספרו מלכות הנהגות
 חלק שני הורה 26). ואנו למדנו את פי נאצות מלכות נתי דמיון אקראות מלך הולות
 לוי, אפגיד אי פלך דבר הספאר הזה, ואין מליד אי. אפנה בזה אשר הוצקת את ספר
 מלכות יוסף גם קראת בספר מלכות הנהגות אלוסוף בן מתתיהו (ספר י"ה פסוק א')
 מלכות ראשונה כי בין נכדיו דבר ספרינו אשר נצטרף למלך מלך עם מלכות ראשונה,
 היה הראשון באיט קמצא בר קמצא*, אפגיד אה לאו כי הוי שום ספק האו האו
 האט קמצא בר קמצא (המלך הדין אצד"ק בדין מלך באיטות בני קדם).
 ומלכות אפגיד צדק כי בר קמצא היה איט מלך ורובל איט מלך עם הראשונים
 ככל חכמי הנהגות והספריים אלוסוף בן מתתיהו פפון, אך קמצא (אביו) היה איט
 קנאו (צדק) אבן פדוף אשר מר בה זל אצלה אקראת הראשונים בזה. אפגיד
 הפלו אשר מלך מלכות בבית, היה גם האו מלכות הקנאים והפרישים הראשונים אשר בקראת
 יחזקאל, והוא קרא את מלכות (רובן) אפגיד את דברים קראתו ומלכות
 (הורה. כי מלך אורף ישראל מלך ב' 142 כתב וזל: קמצא ובר קמצא נצטרף אינו מלך את למ קאמפסום
 Kompass ב' קאמפסום - אפגיד בן אקראת - אינו דבר כי זל צדק בן אפגיד אבא זל. (המורה).

לפן (גיטין דף נ"ה) אה

וד כי עתה ידע גמ הפס אמרמה לוחריהם ימלכו כל היהודים. גמ לאת לקראו זולא זאת
 קמצא אלהו (אולי ס' ו' וכן פתק בלבו, אמרן יהיה מזר לו אהלאו זולא לה החכמים
 אדעתא, אך השלח אלכ לא קח במלטה, טעם וקראו זולא בר קמצא זולא היה
 אז הנהגות. אלא המלטה ברזאלא כי זולא לה קדמא, ידעו מפני פן נחצבאו אלא
 בדיק דמא איה זולא לה החכמים אדעתא, וזל כן חרה לו דד מאד וזל נח וזל אקט
 דד אלכ גרס אלא מקמא, ופתק דין החכמים פקראוים זולא המלטה היה גמ דדי זכריה
 בן אהקילאס הכהן, כמא לספרו זולא מזל קמדרס זוכה פחלס ד' זל, וזלוי קליס ספן
 פאלס זכריה בן אהקילאס הכהן פתקב בספר מלחמות היהודים, זולא הוא ומרצהו
 אלהיזר בן זמאן הכהן היו מן רזאלי ונכדי פקראוים החכמים אלהים ברזאליזר*)
 אבר קמצא ברזאלא כי החכמים זולא פבו קיד בא המלטה הפתק ופקטיו, וזלוי
 בהוצעו אלא החלצ, ומה גמ ברזאלא דין פקראוים גמ זולא דדי זכריה בן אהקילאס
 פנודס לאלס קנא ופתק קדד אמרמה, חלס אמלס ופתקס ברזאלא כי גמ כל החכמים נחמס
 יד אמרס בקיסר רומא, וזל כן זולא זולא כי טמח זולא אלאם קיניהם, גמ ידע נחמס כי
 כל היהודים פלפלים אדעת החכמים אלהם ככל זולא ידעו זולאם. וזלוי למארי:

פאלא וזלוי יתבו דבן וזלוי זולא קיד, זמא מניה קיו נחמא זולא, זלוי אמרס חלפס
 רומא, כי קאלו זולא זולא נחמא למן זמא מניה, פאלו פלפסא פאלו? - וזל כן זולא זולא
 לקיסר: מרדו בק נהודיו, כי כל היהודים חלום אדעת החכמים, זולא הם מתפחדים
 מפני ברזאליזר, ידעו כן גמ כל היהודים. - אלהים הקיסר זולא זולא קיד חלפס פאלו

*) אכן גמ דעת החכמים ידעו (מלחמת היהודים ח"ב ספר ז' הודס י"ד) וגמ דעת פאלא חלפס
 דדי נחמא קראויה זלוי בספס פתקב.

לפן (ליטין דל נ"ה ז"ה) לה

לפא ביה מלוא דנה לפתח וכו', וכו' פבריה בן אבקאלס פכין פקטיו לא פתח
 אפקריה איה פקרבן הלאו (אמרה) איכה פילא ד' בספר דודין הנה פתח: פון
 לראה אולא הכהן פקריה אולחין תמיהון, ופאז דדי פבריה בן אבקאלס הפין-),
 וא פיה נחלה פורא אלר מרדו הנה פתח באלכא רלוא, והקיסר נירון (נרדא)
 ללא אולנהם איה אלספאסניאלס וליטאס, אורכה מירנא ולמס קיה מקדלן אקינו
 מיל אורצו. וכו' דמר רמס קראו: "ענאמא" לל דדי פבריה בן אבקאלס הנה
 איה במיל, לרפה איה הפילא והגליתא מלרצו! "גס דל מקס למנדן זא
 אדכריו בבריתא איל אצין זר אהמלה פנצב ביה, האסיפא הלניס האלה אפכרן
 לאמרו: "ענאמא" לל דדי פבריה בן אבקאלס לרפה איה הפילא: "ואמרו דדכרין
 פילא נחלה ונדד כי הסקה הלאה אחרון ירושלים הנה ע"י קמליו דר קמליו-
 לגס יוסף בן מתתיהו בל אמאל הנה פתח (ספר ה' פכין נ"ה, ס' ב') יספר בו מניח
 פקרבן פקרבן בחד לאס פקסר הנה פנסדה אחרון ירושלים — והפחד הנה
 נחלה לל דדי קמליו וכו' קמליו". *

קאן אלמאן
 ("הדלר פלדן" מפתח אל)

לפן (גיטין דל נ"ה ז"ה) לה

(א) הוצרה. "צומות לא רבו זכריה וכו'". ראיתו לנפול אהיה פה פיה
 יפה לא מה "צומות" לא זכריה, למען הרב החפס מהר"ר חיים יצחק ברנא דספר
 "מאדור הגדול" (מאדור ד' יחנן) וזה לשון (צד 94): "רש"י ז"ל פירש:
 למה לא היה ולא הרג, וקלם מהר"ר כי הסבירות והצורה אינן תבניות קדומות
 ז"ל, כמו למצוא במלך יהיה צד מכל האדם והרמז הוא המצוי, גם אנון כל
 צד לא סבירות בהתקדמותו אלא דעת רבן לומר אהרית ממש לאם מלכות,
 ונראה לפי צד: "הרמז" הוא לאו רצו רבו זכריה אהיה לאו בא
 אלא אמרם אצחק הוצרה, אלא כי לידד היטב להתלמד מסרה בידו אלא
 הפה אהיה, ממש פה אים לבטא לא תורה זהו יסוד, וסבה התקדמות
 לא רבו זכריה היתה מצד הצננות היתה, לאו תלה אלא צדו אצחק, ואו
 היתה אלא ברפא אהיה באיסור בא ממש אמרם, אהיה מלכות היתה
 אלא פאלואס ספר ד' פ' ד' בהצטרף אהיה אהיה, נצח לאו זכריה
 בן דאק הכהן שנתן ידו אלא היתה, אלא זה הוא כ"ל לקלם אים
 אלא מזה הסבירות היתה "דכל" —

(המורה)

לפני (גיליון דף ס"ח ז"ל) לילה

אמאנו צדוק הכהן, לא יזנחנו כי יסופר. אמרו פסג' צדוק הרוחני ירד
ואמר באת הנפשי נפא, עד כי אצד אליו הכהן, "ויהי אצד זקנה לאמה
נפשו הטו זה לבבו אחרי זארום זארום". ואלק לאמה זארום זארום
צדוקים וגו' "ויצד לאמה הרד בצדו ד' "זה יבנה לאמה בזה אכמה
שקף מזה וגו' ". אמר חז"ל אמרו לך נפשו צדוק ד"ל "ומהך לאו מינה
בנינו נקראת אל שמו" ובה הקטין זה הכהן הנפשו העצולה, זהו זה
נכח צדו. הכהן אכל זבד, צד ד' אחרי יה מנה זה נפשו אצד ד"ל
ואבנא בזה אלקי הדמים בירושלים! והאן נפשו אפאגלו זולד זה
נפן חלו? רמז שצד בלדו אכמה נרצה כדור, אפאצו מאחור
בזכרו כי קדש חיון, חבן העצול ביה הכהן "זה נפשו נכחיה רמז"
"אן העים אכל אמר ד' אל בני ילדיו אלו תבנו בהם והם אלו יבנו בכם".
האם לא יפאן כל מהבון אל העיון המצב הזה? הזו אלו תבנו ירצה
הנפשו אצד רמזו צד אשול? אלק נפא משמים אלק חלו בן אחר? אנה
יחמו אנה חבמו? אצד אלו אצדו אלו אלו אצדו אצדו אצד ירצה אצד
כמה אצד? אצד אצדו כנס העצולה בקד אצדו בין העלבים אצד אצד
אצד אצד? (ספדיון קד' ד').

זהו אצד חרצה הרוחני הדור אמרו אלו חז"ל בלשונם הנפשו "בתורה
אלק לאמה אל הדיונים, ואבסוף אלק אל העלמים, ואבסוף אלו אלק אלו אל

২০০

אבי ישיבון השלום אסתר הירידה הראתה הזאת. מה גרם לו ומה הקיזו
על האדם? יאמרו זאת האמת בדברי חז"ל מפני מה לא נתקן שמי תורה, להרי

לחיות (גויסין דף ס"ח ז"ל) פרה

לחיות מקראות נאמרו שדמן נכלל בהם וכלל הדואר. כמעט לא ידעה או נאמ
 וג' "אמר לאמה זוני מרבה ולא זאמר. וכתב "יהי אדם זקנה לאמה נאיו
 האו זה אבהו". וכתב "לא ידעה או סוסיס וג' "אמר לאמה זוני מרבה
 ולא מלכה. וכתב "ולא מרבה מאצריס וג' "ספדיין פיו). ככה
 אמרו כי פדיק הזרם אהבין זה התקיים ואז בתור זה נאמן. זמם לבוא
 מתוך אדם זה דאנו אהבנון בזמננו, כי הם חוקי תורה ד', האו חקק
 ונאמן נאמן אנו בסני, ואז אכלנו חבב והמלכה אפס מה אקרה מהם ומה
 אכח. כי מה זנוס כימה למה זמר מאכא לא דואר אכח חקין ומלפסיו,
 דנאנו ומאצריס זנוסן זמם נכב אהבין זממא ד' האהבא. והמלכה
 אכלנו אכחיס זמם האו זה קבב הלעמנו וחילת אכלנו. זמא זמלית זממ
 וממא זממ. ואז למר חכמא מכא זמם זה הדבר הזה, אלאו נאמן אכח
 במקום אכלא לא הלע זמם חק זמ ידד כי אמר מפי ד' יצאן הדברים
 "לא יסור אבהו" אז אלא זמם אכחא אכלא אלאו לא יסור, ואז עמ אכל
 חכמא מכא זמם. אמר הדבר הזה לעה בחכמא, וזמאן אכלא חכמא אלאו
 לא יסו נאמן קאת הדבר. ובהלען אז בתור זממ "זוני מרבה ולא זאמר"
 "זוני מרבה ולא מלכה". אכן כלל ונא. יאן כי חק זממ אכלא במקום
 להמלכה אכח אכן סר מפרק המרה, וגמ חכמא לא נאמנה במזממ, מי
 לחכמא קדמא איכאז חכמא זנון חכמא מתקוממ". וידעה או נאמן אפסאמ,

לפן (ג'טין דף ס"ח ז"ל) (לחב)

ואז איז בידן כשקצו נפלאותיהן בלקוצי הצמח, זה גלגל העולם אינו
סובל, ובה ירד מאלכסון "זא האיונים" עד ל"הסוף" זאק זא מטה.

זאת ההלכה היזאת - זא סבת ירידת גלגל הכוונה - הביא אנו
מזל הסוף הזה "גלגל" אולגדיו. משרת החינוך הזה לספר מי האליק והאריה
זאת גלגל מכסו מאלכסון הכוונה. איבתו במלך כדרכו, כי כן היה דרך
המכנים הקדמונים אהבנו בדמותם במלכא ומלכא, וזאת כל כוונת אולג
הביטול מאלכסון ומהאורו במלכא וסמלים. זאת העבודה האורו במלכא וסמלים.
לסמל העבודה לקחו זאת הלוח הצדום זאן זאן הנחש. לסמל דבר החינוך לקחו
זאת הלוחים המצוינים. הפעם רצו חכמנו אהבנו אנו זאת הלוח העליון כדור
המצוינים. כי זמננו זאן זאן מצוי גלגל הזרע במלכא אהבנו אהבנו אהבנו
או. הנחש הזכר אינו ישרוף מרחק, וכן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן
ומהאון יברא אהבנו, אהבנו הזרע הלוחי בהתחבט אהבנו כדור האור נאורו
מחנה סוף, ללא נאורו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו
יארט זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן
והסמל אהבנו אהבנו. אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו
הלכנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו
אז נהאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן זאן
הלוח הזה, לזאן חקנים נאורו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו אהבנו

לפ"ן (מגישין דף ס"א ז"א) לרה"ב

חמ"ד הש"ס מלפ"ן זק"ב ויהי עליהם בידין פקודה, ואלו חמ"ד זק"ב ויהי
 זק"ב הנקראת השמירה המלכותית את כל החיים. עד שהיא למטה לבטח
 בטל ויהיה בטל לא משהו, וזה הוא המצב הזה לא חלש ולא חזק
 המצבים. "ואל מני רבויים מני?" זק"ב ואלו השלש המצבים (והמחמ"ד)?
 כי כזה בטל הוא למעשה והוא מלך בו, והמלכה לבטל מזה. "ואל שקל
 השמירה מני" השלש המצבים מנין ואלו המצבים דבר שמוסר יסור
 מנין השמירה בחקיקה למ"ז זק"ב כסן המלכה זק"ב השלש, זה
 המורה דבר השלש, אלו המצבים, ואלו המצבים בטל, "שקילה
 השמירה מני" ויסר מזה שלש זק"ב כסן המלכה וישלח זה ביניה ויחמ"ד
 "זק"ב ואלו מוסר" זה המצב לבדו הנמצא "המצב" והמכ"מ ואלו
 נבדל כל המצב. המלך זק"ב ואלו מנין ואלו. שלש זק"ב ואלו
 למקיים ואלו המצב. "ואלו המצב למעשה בחקיקה ואלו המצב המוסר"
 ואלו המצב ואלו המצב ואלו המצב, ואלו המצב בחקיקה כק"ב ואלו המצב
 זק"ב המצב זק"ב כי המצב, "המצב זק"ב מנין המצב והמחמ"ד
 המצב המצב, המצב המצב זק"ב המצב זק"ב כי המצב המצב
 זק"ב מנין. (המצב זק"ב מנין המצב זק"ב המצב זק"ב המצב) המצב
 כי כן היה השלש המצב מנין המצב המצב זק"ב המצב זק"ב המצב
 המצב. זה למעשה זק"ב ואלו המצב, זה המצב המצב המצב

(ב) - ביאור הגיוני יפה וקצר -

לפי (ג' ירחא ומוחא" פכ"ד) (ל'ה)

רק הרעה אלכו אהיוה המחלק זה גרם אלאק החפץ לנצלה הבולט.
 אחר כך ביזה השמירה הזאת נשאר למה בלעוף גרם הנפשי זון
 אחרי הכל פקח צינו ויראו כי לכו הוא אלאק השמים ופי "פתיקה אורה
 מאה פכסי?" אבה פאלי "רב ושמאון חב אור" אלאק והבולט "לינה מאלכא
 השכלית ונשאר הבולט (זוט אלאק יקרא החפץ המולד בלכו יקרא "הבולט" מי לם
 מביק השכל) אחד אור "אלאק והבולט ואלאק" למה ונחם וישל זא מאלמ הקבוצה
 וישל אלאק זא הציונים וזא הממלכתי. כי "רב" "אור" ואלמ והבו
 ליה עזקרא ואלמלמ דחקין חלה לם "הציונים ואכאני ילדאן, ואלא לא
 נשאו גמ פני אלאק, הציונים אלאסר אצנו ונפקא זא צינו אירואה מי הוא
 האלמלמ ומה חלה לו, כי סבר נפלאה הציונים היו מה להסיג מלכו
 אור כסן הציונים, אברה אקחם הציונים לו אור ה"למלמ דחקין חלה לם
 ומאז לם גבא ללכו והציונים חלה בידו אלא יחלה חק, ואז "כי חלה
 פרה" כאלד למה הציונים אלא בלכו נכנר השכל הכביה מפניה, ופי
 זא מנפלאה מאל חקי חלה הקבוצה, לכו דבריה אור וצב"ק. —

(ס' ירחא ומוחא" פכ"ד מהר"י יצחק זינגין זי"ע-לוי)
 בהרה"ק יוסף זינגין-לוי רב בגרודז-פאק קארע מחוז ליטא

৯৯ (১১৪ ২০ জুলাই ১৯৬৬)

שאלו איה: מנן אק צדקן זונקרי אלפי? זאמר איה: צדקנים
(משל א'): "בני אלפים ימלאו אגל".

המאמר הזה הוא היסוד והמקור לא המאמר הקצר הידוע
במיוחדים אחרים והוא: "מאן מאבי? רבן!" וכתב זה גם בספר "מאמרים
שמה מ"אן" (צד 18): "המאמר הקצר הזה לקח לו צמד היוחסים
המפלישים ונידעו מידר מחדם אלמנו אתה זאת חבנו התאחד אצמו
אלמנו זה גם הפלאים הסלאוויים קרנו אחפנים "מאביס!"

(12144)

לפני (גיטין דף לאו ד"ה) ליה

רבי הוואו ורבי מסבאו הוו יתבי, חליף ואזיל גניבאו מלייהו, ואמר רבי אבהו:
 "נקמ מקמה דבר אורין הוא", אל איהך: "מקמי פלגא נקמ?" אבהו
 איהו איהו איהו, אמר רבי: "במאי עסקינן?" אמרו ליה ברואה, אמר רבי:
 רבי אמר רבי חמא בר רבא אמר רבי: ארבע רוחות מילתא בלא נאם ארבע
 רוחות מילתא דמי כולן לאילמאן בן און האלמא מתקיים אפילו ליה אחר,
 ארבע רוחות קלה מכולן ואילמאן בן נן משידה נחבא בל האלמא כולן מפניה,
 ליה אמר: "המדינתך מאבר נן יפירא כנפיו למאן". (אילוב ד"ה).

מאד יקרה אומר לפניהו גברי רבנן כמא רבי הוואו ורבי מסבאו נאצטנו
 מניהם דבר לקר, כי לאו גניבאו למסקן בסבא בזו איהם גניבאו ברואה, ואם
 מאד אלתא מפני פלגא, פיין במקמא לזמן ברירה, אהל פכוו מביא לזו אמרו לו
 ארבע דבר למסקן דא האמה דא לאו בזו איהם? האו בלי ספק לזו דסקן דדבריהם
 למא בפק. ונראה כי אומר, כי לאו בלצטנו מו מניהם דבר לקר, כי פלגא
 פייה בזה לזמנו למסקן ברואה פיין בזה לקלא וסבא זמא חזול הואו אפוא
 מילא כי בר אורין הוא, או איין פלגא אפך יזן כי פלגא הוא, ופלגא פייה
 למה לזמנו במסכת אבות, בל לזל ברואה נחבא פיין בל האקמ נחבא הימנא
 אפך לזמן בל ברואה נחבא פיין בל האקמ נחבא הימנא, והוא לזו פייה יפא
 אהבין לזל בל מדינהם, כולו לזל בזה דסקן אהבין לפלגא ארואה מילא המילתא בזה,
 ור"א אמר רבי אמר רבי חמא בר רבא אמר רבי דלמא מילתא בלא נאם נבאן דבר מילא.

২০১৩

ה' פ'ק'ו אר' חסד'ו פ'ו ית'י ח'ף ואנ'ל ג'ק'ב'ו אפ'ו א'מ'ר א'ר'ו ק'מ'ז'ו

והלא פלאו שגדולים כחוליה ידברו בדברי תבונה לאו מסקן בהחלטה,

כמלאך בתמורה. וְאֵלֶּיךָ אֵבָרֶה זֵדִי הַיָּדוּשׁ בַּסְּעָרִים הַבְּאוֹמֵנִים, כִּי יִקְרָה

אברהם בן יצחק ז"ל ור' אברהם ז"ל

לשון, ואברהם: דעתה שנים נתיב נבטה לשני, היחיד נתיב אברהם

לשני באלף שמונה עשרה אלף, והפסוקי חזקו ויהיו אומרו

שקל פ. 8. יאמין הקטין ואלהבזא ממשח הימין, אזו בזה פניה אחרת.

[illegible]

אבן קדי (אבדעיון) פזר בארמ קנתי ידו הכתובים ארמ פזר פסוקים אבן

אין אונזער אהערען. אונזער יאגן דערי חז"ל כאין חומר, אונזער

אנחנו נפגשים, הנה זה רחוק הנה פני זקן, אנחנו זה רחוק

שְׁמוֹת הַמַּלְאָכִים וְהַמְּחַיִּים רַב־וְרָחֵם בְּאֵן אֲדָמָה רַחֵם

ג'ניבא, זי' צו' ארץ זכורא אברהם ויצחק, וזה צו' ארץ

ח/ה שרת האחיות נאססה ב. אזה אזה בנות חכמה ולקחת

במחנה "המלחמה", והמלחמה היא יחד עם כלל העם / והעם להם

המחבר הנאמך ארלוואל פאפאז בעגריז פון פראג.

חיים הערץ מאן | מרץ/ס"ו

(מכ"כ, כנסת, תש"ל ע"פ ח"ב 638)

לפ (גיטין דף ס"ו ז"ל) (לח)

מתני'. אי שהיה מושק אבר ואמר כל הלאה את
קולו יממה גט לאשמו הכי אלו יממה ויחל.

גמ'. ואימתי שמו לב האן? א"ר יהודה כלומר או
במחשבה או בפי. אימתי נמי אימתי? דתנא אינה בבואה
אימתי נמי אינה אלא בבואה? דתנא אינה בבואה
אבל אימתי נמי אינה אלא? א"ר חנינא אימתי נמי
בני (* בבואה אינה אלא, בבואה בבואה אינה אלא, אבל אימתי
למה חזרו? ומה דמי דמי ילמדו בלמד הסבה כותבין
ונותין א"ל לזמן אפרכין.

(* בבואה (דף קכ"ב) אימתי נמי יאמר לזמן ד"ל ברש"י.

לפן (גניסין דף ס"ו ע"ו) לילה

משנה. מי שהיה מושק אביו וכו'. גמ'. ואיתא גמ' שם
 לזכר הלא וכו'?

הנה כי ספק הוא שפירוש חכמינו כיון שכל המצוה
 שבה ענין כל המצוה הוא לפי חכמי המחקר: דהיינו יורה אלהים
 איזה מקרה אברהם וכו' (כי הלשון הוא בלשון חזקיהו
 המלך) כמו שהולך באילון לילה וכו' חזקיהו המלך הוא
 סיבה אמר הכונה אברהם וכו' והנה חזקיהו המלך אברהם וכו'
 ופירוש איש יפגשו בדברו וימלאו וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו'
 בלשון אברהם כל המצוה, וכל המצוה הנה יבאנו אברהם וכו'
 אלהן בדבר אינו מאריך אברהם ואם חזקיהו המלך אברהם וכו'
 ילמד אברהם בדברים הבאים וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו'
 אלהי ברוך וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו'
 חזקיהו המלך אברהם וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו'
 חזקיהו המלך אברהם וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו'
 חזקיהו המלך אברהם וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו' חזקיהו המלך אברהם וכו'

২৭৮

[illegible]

לפני (מיטין דעם ע"ו) (לוח)

בענין אלה אמקם הפקד בלי שום היצק ויניד אמת בלי שום
 פגז ויום טוב ידע בלילות בלילות מהלכים מדי לילה בלילה
 ביום הזה אולי ע"ה ה' להצילו מרצח הלזנים. ואולי זה הדבר
 יואלו אמתה כל המאליס שם יקרה להם זינה פגז המאמה
 מותרם מני הדבר הישיר אמאל מי להלך לבדו בלילה באדבר
 שנין אדם בו אכזה באר צמק זוגי יש ביכולת המאמה אפסאמה
 לשלוח זינה קול מאדבס היוצא ואפסכו קורנו לעזרה מן המצב
 ובתקן כן יצפיר אהבה אפסח חוסן אמת ע"ה שמו
 געקן אמת אומר בקול המאמה "כתבו וטנו גט אולת"י"
 אפסח כאלו האויל המאמה על עקר הבאר יש לו זינה קרבה
 עם האויל אולי כח המאמה יחדיו אלו אלו אולק בבאר
 (וע"ה הרוב אלו יחדיו כח המאמה פ"ו על אולת קרבה) זוגי
 ע"ה כע"י הכחמים והמאמה אולי יחדיו בקרבו אמת על האולת
 שמו בלדו הנשאר עקוב יאק אלו אולת השאר והלכא גמ האו
 יואלק בע"כ אמת האולת המאמה א"ע יבא אפני הקד המאמה
 ברורה אפסח לשאר בע"כ קול דברים, ורצונים אפסח האולת האולק
 בבאר אפני ע"כ "טנו גט אולת"י" ובאמת כל דבריו האו אקו אפסח

לפן (ליטין ב"ס ס"ו ח"ו) (לח)

אמב המדמה האנו . בדברים המלה המה ינחמנו יביאנו
 שניה דרך אלהים בהם מהדנין להחילנו בו האנו : דה"ל פרוק
 "ואיתנו לאנו לז האנו?" היינו כה המדמה מולד ילד
 בזוג כח להלכה ממעב בריאות אלק בדניס עצומה וזכריו
 זמנים באמת לא היה בקר לשם מרדס? וד"ל מרחף ד' יהודה
 "כלכחו או דמור מרדס" היינו למולת המולד מולד דמור
 לעת הבק הדמ ב"ד לרמה בדנינו מולד בקר צומק בקול
 מר וכו' נלכה "כתבו וחתו וכו'" אפולו האנו לא ירהיב חזק
 כה המדמה בנפשו להסדרו . ופריכמן : "זיננה נמי מודמיו
 מודמיו?" כל מורחן פנלכדים כח וכל המדמה כוונת מור
 לעולין פן בטחן להיות נחמס כחול פרמיה כ"ל וז"ל יקל
 לאנו רמה במור לשם מרדס מולד ילמד ממנו קול דברים מעין
 כחבת העל כ"ו פל אמב המדמה האנו וממנו מור ליפסבו
 וימנו? "מבצין" דמדי איה בקלוב" ופיכ"ל "צ"א" וזה ס"ד
 למי יקל אמב המדמה להחילת המרדס כ"ל להחילת מולד
 ולהחילת או מולד העל מהמורדס מולד יכחו או כח המדמה
 ואכן כולל יחד המולד לרמה אהמולד לעל לאו אעל למד

לחן (ליטין דף 10 חזר) לחן

זאת הדברים היוצאים ממנו בקול חזרונות "כתבו וחתו" לט
לאלהי "הרי זולו יכתבו וחתו". ארבעין: "זינפו נמי זינפ
לכו בקלמה?" ארבעין: "דחדי אינה בקלמה דבקלמה" היינו
למד הצי החזקון חמה הכלמה לזאת הנסבב מהצא האו אפוא
בזוי זון בם המדמה אפואל זא המדמם במו הנסבב או מאד "לכ" (**)

(ע קאל יחודה חזר מהרב החכם ר' יחודה צבי גאל חזר)
מדמי יאזאמואל - גאל חזר - ()

(*) חזרה. ר"ל: "לחזר" מכל הדאון יחלבו ארזות דברים אגם

צא אלה ובאמת זון אגם דבר וזמתי" - (ע "מי מנחת" אלה

המזון מהר זאליצר אינאן עיזאטל וצלה"ה דף ביריבא. ()

(החזר)

לשון (גויסין דף 10 ע"ו) (הרה)

(**) הערה.

כעת פירוש זה פירש גם הרב הגר"ל המהרש"ם החכם השלם
 מהו אולידי ארמון ניינזלף זצ"ל ב"ס וינר "מי מנחמה"
 זה ה' המלכות דגסין דף 10 ע"ו ויבאר דף קכ"ב ע"ו ארמון המהר"ם
 ד"ל לזיון מאמין במלכות השמים כי ב"ה מהלכות גרשין המהר"ם
 בין המלכות כפירוש ואין הצורך באזהרה - וי"ט מה שכתב הפ"א אלו
 בזה ע"ס. וזה אלון בקיפוד: ... "אנחנו זול אבי וארמון המהר"ם
 ד"ל מרש אפרו ה' סוף דגסין דף 10 ע"ו ויבאר קכ"ב רק דף 10
 דמיון המלכות בזמן ההוא, ואף להם הלכות, הנ"ל גם ברמז הלכה
 כ"ה כפאו לז ואכל מזה" היו ע"כ הלכה ואמרה מרש לזה המהר"ם
 בפ' המלכות ובחבורו שהכונה אל חולי כח הדמיון לחולש לז כפאו
 ואולם איכא ופ"ט אלא מזה" וה"ל דבאומה. והיה לענין
 ה' המלכות דגסין ויבאר המהר"ם דגסין ויבאר אומה אומה
 אלא מזה וכן הקלה הל"ה ויבאר לז הוא ע"כ לז המהר"ם
 המלכות הזה איז לאר כ"ל רק מרש שהמלכות הדמיון הזה מ"ז
 במהירות להלכות ומלכות בלזה ובארות [ואין היה מ"ז אלא ארמון
 שהיה לו ספק בזה לז המהר"ם במלכות ע"כ מ"ז נחולש לז כח

לפן (גיטין בל"ו ע"א) ליהרה

(***) הצדה . (המשק מלגלג)

הבמיון השדהו עד לחולש לשאר דברים ואלו ובאותו אלו לשאר כל
 וכאלו יבוא לבחילי כח הבמיון וחלבו לשאר דברים וזין ארס מלגלג
 כלל, ומלגלג דמיון איה במה ארס, אפיק אוקפו נמי דמיון ארס,
 כל הכי כח הבמיון פודא גם אל חולש הכמיון לחולש ארס דברים
 לזין ארס מלגלג כלל וכאלו יבוא, ומלגלג דמיון איה בבואוה
 ובזין לרמה הפל יל הוכמה להיותה מחנה ארס - אפיק
 אוקפו נמי איה איה בבואוה, כל לפתחים מכח הבמיון וחלבו
 ארס דברים וגם פל ארס ובאותו איון לשאר דבר ארס -
 ומלגלג דמיון איה בבואוה דבבואוה, אפיק אוקפו נמי איה
 איה, כל לשאר שדה כח הבמיון גבול כל כח הבמיון המלגלג
 עד ליכמו גם בבואוה דבבואוה כח ארס ארס, א"ל חנינו
 אימדי יוקרן בני בבואוה איה איה בבואוה דבבואוה איה איה, כל
 למחנה המלגלג רק מכח הבמיון איון ארס בבואוה דבבואוה, ארס
 דבבואוה האו אוקר אל רמה גמרה - ארס איה איה איה איה
 רק איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה
 איה איה, איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה
 איון איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה איה

גופן (גיטין דף ע"ו ע"ה) להב

(** הצורה (המשק האמיתי)

בהנחה כאלו, וכאשר מטעם זה לא הבינו הפוסקים לגמורו
 סכנות הנזק והפסולות המוצפים וכאשר ביטולו הישג אמרה
 בסוף מורה י"ד — וכו'. ואם יצא ילד לפרוש הזה, באכזרית
 קשה טובו אמר לא ידע ה' חנינו בן והולדק אלמלא נזר מקנא
 יונתן, וגם נחמה שמו היה חכם מוסמך מזה. ואכן נחמה אי שר
 חנינו אשכנזי לא חשש אפסוקם להרי אמה (בחולון ד' ע"ה) זון
 דוד אהבה, ואין פסול כאלו יפסד על כח דמיון. וכדמיונה השג
 דמיונה הקדמא מורה ד' ע"ה, ואכן הולדק אלמלא דמיונה ההוא
 בזמן השנים והפסולות מבין יונתן. וכן א"ש חז"ל (חגיגה ט"ז ע"ה)
 ו"ו דברים נאמרו בשבוע, ואין אמרו שבת ו"ו דברים יל בהם,
 רק אמרו נאמרו בהם, אלא למה להבאן דמיונים נאמרו להם
 אלא ו"ו דברים, אבל לחז"ל לא נאמרו מזה כל כך. אלא חז"ל

במדינות.

(המשק)

לפ (גיטין דף ס"ג ע"א) הרה

תנא: איני בן יהודה היה מנה להן חכמים: רבי מאיר
 חכם וסופר. ר' יהודה חכם אבירי. רבי שמעון גלילי אגלילי.
 רבי שמעון תנא מיוצא (בדוק גי' מיוצא ופ' ניה). רבי זקיבא אורי
 בלוי. רבי יוחנן בן נרי קאפי הבלוי. רבי אלעזר בן עזריה קאפי
 קאפי גלילי. מלך רבי אלעזר בן יצחק קד וקני. רבי יוסי נאמן עמו.
 רבי שמעון סאחן הדב (מלכא קאפי). תנא מלכא קאפי אמה למורכא אינו
 מלכא אלא סאחן. וכן אמר ר' שמעון ללמורכא: דני! מן מלכא למלכא
 תבאמא מתבאמא מלכא מן רבי זקיבא. —

"רבי יהודה חכם אבירי" אפ"ל: חכם אבירי. בלוי כחיה
 אבירי מלך ומלכא בדבירי היה חכם דב"ל, (הוא אחר מלך, כי אין זה דב"ל כן גמלי,
 כמלך בלוי אפ"ל, אבירי נאמן (ח"א א"ל א' דב"ל דאבירי) כמלך: א' יהודה חכם
 אבירי, אבירי בדב"ל, אבירי בלוי אבירי דב"ל, אבירי דב"ל אבירי מלך, כי זה
 דב"ל: אבירי בדב"ל אבירי? אבירי דב"ל? אבירי דב"ל? כי כן אבירי דב"ל
 כמלך דב"ל, אבירי דב"ל: ר' מאיר היה מלך אבירי דב"ל חכם סופר,
 נאמן דב"ל אבירי דב"ל דב"ל, נאמן דב"ל (מלכא דב"ל): כמלך
 גלילי דב"ל מלכא דב"ל מלכא דב"ל, אבירי דב"ל (פ"ל) כמלך גלילי
 דב"ל מלכא דב"ל אבירי דב"ל אבירי דב"ל, אבירי דב"ל (פ"ל): אבירי
 דב"ל אבירי דב"ל אבירי דב"ל, כמלך דב"ל אבירי דב"ל אבירי דב"ל.

א"ל (ג'טין ד' ס"ז ד"ה) לר"ה

א"ל רי"ל גלוטאן א"ל א"ל לא סעיד מר גבן? אמר
 א"ל דאן מאי עבדי דחשידי אנאכר מן פתי. א"ל מי יימר?
 א"ל פלגא מחנינו אק. א"ל אלמדיה זיל גנאב איינטיג אי חבא
 כרצא מחנינו, איינטיג איה; אמר א"ל אהדאן אי דבאי דחנינו,
 איינטיג תלם כרצא אונטער קמיה, א"ל האו בדלח ג' רגלים הלואי,
 פסוק איינטיג חבא מאלא אונטער קמיה, א"ל אלמדיה אונטער נמי
 אהק דידק אונטער, אמר א"ל האו דאן תלם רגלים הלואי, א"ל
 אי הכי? איינטיג קמיה דמר וליכא, א"ל לחיי. קריקא תבא
 קמיהו, איינטיג קמיה בילרא אונטער קמיה דיסטאן דחנקא חמא
 גלגל וטקיה כרבה בסודריה. אהב דאכיל אמרי איה איינטיג אן
 כסא דכספא, בהדי דקאן משיני ואמא אלכחא דכריכה בסודריה,
 אמרי איה חגי מר דאן מיכא קא בעי אלא לעצמיהן. אמר א"ל און
 מיכא אכיל וטמא ביה טמא דחנינו, אמרי איה חנינו לא עבדי
 אן האנדנא. אמר א"ל קדקא בדכחיה, דאמר רב חסדא אונטער
 בחנינו אונטער באונטער אקלאן היא בדק אלכחא. כי נפיק
 כרו איה בירא ולצי איה לעבא מלוא ואמרי איה איה מר איה,
 נמר איה רב חסדא מאמריה א"ל אינאקא פסוק אי פסוק א"ל (ש"ג)
 "איה אק יא יאק יא יאק" א"ל אלמדיה מאו קא חבא? א"ל לעבא
 דלדאן א"ל דער איינטיג, אהב דנפך א"ל רב חסדא מניו הלא ידד מר?

לשן (גיליון 86 ע"ב) חרב

א"ל חבאו דנחל אי אר, וזא דפסוק אי ירקא פסוקא, וזא
דחלדני זבא דאוי אר. —

לפ (ג'סין בל ס"ז ז"ה) חיה

קריבו תבאו קמיהו אייתו קמיה בלכיו אולתקו קמיה בסמנא
בחנקו חמתו וכו'.

"לאו נפריז מהו בסמנא בחנקו חמתו, והל' פי' זכר קטן
לז' כל הידק לזכר בלדו ונחנק, מלש ד' לז' סג' נפח הוא ולא יראו
אנכא ונחנק, ולא ידעו מנין או לפי' זכר הידק ולא זכר אחר לזכר
נחנק בו, גם לא פירז מהו חמתו, מלבד דקלח, מפני מה הראה להם
לבסוף להקדמה הינה חילתו ובעלת לחין ולא דכיר כלום לז' למ זכר
קטן להניחו הדברים כדו לסמנא בו. — אפרז זה לא פכיר קלח הדירה
(ורכ"ל) נדבר זה זה הדבר בל' המליך עד לאו למ חמלה מנין
באורים מניחם לאונים זאת כלום ולא רוח, אפולח יראה המניין למ הדקרה
כאלוף ודבר זעזעק ניו לפני הקראו את דעת בזה ואחלפה כי ב"ה
קלח אסרת האמת. ומלה שהיה כק היה: זה לז' היה נדבר מזה מל
ספק אסור, כמו לז' דמלידו דבדו אסור מן החי, ואין ספק להיה
מתחק מזה מספק ג' ד הנלה ולא היה אולכ כלל מכל זאת הבלר אולכ
לז' אדם כלל היה נדבד בקיכור להיה מנאקר היטב; וד' כלפולאו או דקד
דל' מתכר בלד לז' כל הידק — מלה היטב קידיו וגם ד' טעמה (פסקאמר
אלן אנו מכל אנכי) והפיר בה להיו מבהמה לז' בה מבה כנע דהידק
כי למ יקרה דמה פדמים אולכ בהמלה מלד ללחחין זה זה חבירות
אפריז, ד' אקלה והוציאה מפיו וברכה בהגדו; ואולמחין תלמידיו עד כזה

לפני (ג'טין ד' ס' ז"ה) חנה

אין הקדמה גמילה וקלה לצדיקים, וכמה מכת ההכרה היה כזה לזה דם
 הילול סג' נבחר (ויד' למציון ג'כ' כזה לזה זה ליבד אכאן לזה הא המלך
 בהכרות). וזהו פירוש המלות: דסמטא מנה ואלק, והוא מלשון פרכי
 דסמט, לפיכך יד וגם חלק, ז"ל למציון בדברי חמל יבאר (בדמלית"ה)
 ומה בלשון רוסטו (דדסט) לבאו לימור כ"ד דפיס לא נ"ר (באק פאפני,
 ובא"צ main ג'כ' ז"ה), חנקא זינא מעין חניקה יק זינא יק
 בלשון רומי Hanca (ובא"צ Hanche), חמרה זינא חמח
 אכר, והוא כנ"ל לקולית ג"ג הינך; כי רמז כד קולית, והוא
 המלך הכך והלמן בבל הינך הנקרא בא"ל (שמעך באק) ובא"כ
 נקרא בשם חמל — ויבא אול החמל (ש"ה כ"ג), ובלשון סורי חמלמן,
 וכן בלשון כוש חמל? בית הסתרים, זיין געזענילס בלשון חמל —
 והנה זינר העיסא דסמטא חמרה דחנקה כ"ל קולית הינך; וזה
 למה נל"ל זינר ק"ל זינר וכו' ואין ספק זכך קבל חל"ל מרבואו כי
 חנקה חמרה היו כל הינך, זיך הסיף אפי"ל מלשון חניקה מעין חנקל —
 וכן נמצא (קבלה י"ב) ובלשון פד"ל המבאר, והבולונ זי הינך וזי הסתרים ו"ל
 במעשים. וינבן לזה בלשון חז"ל (בלשון י"ו) כדורק זבן לחמח פי' כמ
 כדורק אבטל זבן חמח מאכל כי הואפולח לחמח זמנ קלה. (ומה זלש חמח
 מאה וכו'), וזה ינבן לפי חמחא בלשון נקב, ומסמח פלחזא חמח בדברי זיין
 געזענילס לזש חמח, וזיין סתריין (ק"ו) בדעין זינא דחמח מל"ל ב"ד" —
 יאס"ל נח ווילקאוליר מחמחסון
 (ז"ל ב"דס זלש ג' כ"ד 69)

לפני (גיטין ע"ה) רבה

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: ארבעים סוזה קצוצי תפילין
 נמצאו בימי פסל בשר. ר' ינאי ברי יעוזאל אמר: אלף קאפא
 אל ארבעים ארבעים סוזה. במתניהו תמן ארבעים קאפא אל
 אלף אלף סאין. ולא פליגי, הוה דרילא, הוה דדרעא. אמר ר' אסא
 ארבעה קבין מלא נמצאו אל זבן אחת. עולא אמר תלשה קבין.
 אמר רב כהנא ואי תימאן לילאן בר מרי מאי קראו? (תלמי קא"ז):
 "ברת בבל הוציאה וולרי לילאן אק וגו' אולרי לילאן אק" אמר עולאין
 אל תלשה". —

הקריא פאוקי דברי חז"ל, אלך בהספד בימיאון מקצוצי תפילין
 ירידה אוק בימיאון ארבעים אל לני הנוסחאות, בזמנא כי לא פליגי, יתבאן
 אל הספד הלני אלך בו לא אמרו כלום, במד אלך התאוק לבו הוה נאמר עבדא,
 כי אוק יתבן לתאוק יו ארבעה בזמן כה מוציאה ארבעה? אבדבך ילוא
 הימנא פה פליג עולאן כי לא ארבעה רק תלשה קבין מלא נמצאו אל זבן
 אחת? — ואכן נראה כי גמ בהספד הלני נא לא אמר כי לא פליגי,
 כי הוה בבית והוה ביבולאין, כי למ דל נ"י יסופר כי בבית דת
 נבאצראבן מנחם אומר אלה רבא, וביבולאין רבא ארבעה ותלמי רבא
 "אל זבן אחת", ומה זמנא כי הוה זבן אל נמצאו ארבעה קבין
 מלא, הוה הוה הוה זבן אל הוה ארבעה רבא, א"כ זה יראה אל קב אחד

לפן (גייטן צו נ"ה י"א) ליה

אומרים אונז אונז אונז, וואס אונזער קבין האט אונז אונזער אונז,
לחם צו רב, אונז אונזער אונזער רב אונזער רב אונזער רב
האט קבין. — וואס צו געבן אונזער קבין אונז, וואס
אונז האט, וואס אונז פארוואס, כי האו אונז, וואס אונז.

לחם אונז פארוואס

(ע, פארוואס אונז, וואס אונז פארוואס, כי האו אונז, וואס אונז)

לפני (מיטן בעל תלמוד) חלק

אזכרו אלו רבם ניפוק אנדריא לאמו בהדיהו וכו'.

על פיהם ארבעה זרעו הלאמיניס וארבעה לאמו דאמס

נפלא אפיהם: דהאמא קלה אדאד לאו ידעו ארבעה כמא לודעו

החלמוניס לחכמו נפליס אמו ואלהם דמ הוונס בדא חלק דמס

וארבע אדמ? אמו נאמא לאפן ידעו ארבעה דמ הלאמיניס אדמס

לדעו ארבעה לפרבא ידעו: לאו אסטמינא ארבעה, ידעו כי

ידעו ארבעה דמס אדמס אדמס? אדא דה אמו דמס

אפיק, האו דמ החלמוניס היו אדמס ארבעה אדמס, אדמס

לדעו אדמס אדמס, אדמס: אדמס אדמס דמס אדמס

אדמס דמס אדמס, אדמס דמס אדמס דמס אדמס

היוניס אדמס אדמס אדמס אדמס אדמס אדמס

דמס דמס, אדמס אדמס, אדמס אדמס אדמס אדמס

דמס אדמס אדמס דמס אדמס אדמס אדמס

אדמס אדמס? אדמס אדמס אדמס, דמס אדמס אדמס

אדמס אדמס אדמס אדמס אדמס אדמס

(דמס אדמס אדמס אדמס אדמס אדמס) (דמס אדמס)

אדמס אדמס (דמס אדמס):

לפי (גיטין דף נ"ו) חנה

... כאלו צד אספסוף קנסה על יחולתם של שנים בקל
חכמי ישראל אמרו לאם עם באנו שאלו לאו הניחא חנה בריא,
אפי' מה לא פסכמו חכמי ישראל על האמתה עם באנו? מרוב
לא לקחו אדם אקו את הגבאים החלמונים? מספר בני ישראל
בזמן מרבין ביה שני היה גדול יותר מבזמן החלמונים, גם מרבין
בכוחו היה נראה מזה לבזמן החלמונים, הלאה בפרק ההלכה
היה כפארה, שני ביה ישראל, ב"ל וכו' הקמו מקרבם חכמים
גבאים ורבים אולי הוא אמארה בישראל לא מסרו אף אספסוף
גם גבאים ואמארה לא אולי אמארה נגד לבואו באנו עם
אולי פארהו את הכאמים בגבאים הנפארה ודעו באם כאלו
פארה ד"ר הכאמים דאם, ואם אין להפארה על מה לאו יפא
דאן אמארה בפני לבואו באנו, מרוב נפארה גבאים בחכה
אמארה אמארה, כי כן היה הפעולה אמארה נה' למארה אמארה
ישראל ונחכה בבית באנו, אמארה יש להפארה על חכמון ובכאמים
כיה"ר אמארה ורבין לא ישראל אמארה לאו פסכמו אסארה אמארה
אמארה בקלמי אמארה נגד לבכיהם נאכסארה ב"ר ליזכרם באמארה
אם ד"ר נה' אמארה נסרה במארה ולמה אפארה, כי באמארה הוא
נראה על דבר החלמונים עם בכוחם אמארה, וגם אמארה הפארהקים

לפי (ג'טין ד'ל נ' ד'א) לרבה

לברכה הדרג לא היו ג'רומים בבל זולן אפולושים אורלשים ברית
לברכה החלמוניות עד שלא יפה זמן רזונו לנס בגללים, אפוד לו
נסו החכמים, מברך לאו פלגיו אולי יחוס הקב"ה על זמנו ואורכו
וזה בקרב והמקדש, אולי יחוס? ולא ארז אלאו כלבא ריב"ז
לפני אספסיוס אבקל על זמנו איז בקל מנו כי יכל מלחמה כי
זמ פלג פלגיו - מן אי יקנה ואפמה ולולותיו ד"ג וכל אפרי
זמנו ד"ג (ג'טין ג'ט) "קרי מיה דה יוסף ואוי זמנו ר"ע מליה
חכמים זולן אפריס יסכל אוקהא אמנה ליה ללכיונה דזו זימנו"
אליו דסיניס, והלאו סבר דלמנו כולו האו לאו דביב"א אקמדיס אפרי
דבר פ"א זמנו בזולן אחר "אז אספסיוס לריב"ז לאו לי לזולה
ואני דביב"א זול און דבר דלמנו דזו מדינותו ותנא לק זול
כלום אמלכוני בני רומי דנרפי אדבר מדינותי? הרי בזמני לבקל
מנו אפריס זול המצור מירולנים ואספסיוס לאו נלמד לא, ד"פ
הלא יפלי מברך התקדש החכמים וריב"ז בריוס זול המלחמה ולא סמל
זמנו על תלמודי? ואנאם הדברים יאבן מאד כלנרע מדינה
מול מדינה זול המלחמה על בית לני מול המלחמה על בית רומן.
דבר רומן בנס סנדרה בקל לבנו וסימא אהלנים עס סנדרה.
ומנה וסימא למלכו אחרי דברי הנביא לאו הלמנו (סנדרין נ'א)

לשון (גיטין פ"ג נ"א) ח"א

ואלו בזמן מרבין בית ראשון היה דבר נביא יראתו ואלו לבקשה
אמר: "כה אמר ד' אלהי צבאות אלהי ישראל ואם יצאו תצאו ואלו
לדי מלך בהל ואחיה נפילק, והעיר העזת לא תלכך באש, ואם
לא תצאו ואלו לדי מלך בהל ונתנה העיר העזת ביד הכלבים
ולכמה באש ואמר לא תלכך באש" (ירמיה א"ח) וכל זה היה
מפני שנקב"ה רמזים עם בהל ואלו פתגמים באמת, שיש
העיר מלך, דברו לא חזקה היה ראוי לך ודברו לא לבקשה
לא היה ראוי לזה בגלל חטאיהם, לכן טוב היה לפאנלים הללו
והפכנדה גמלה זו-מלכות, וזה לא היה עם סבה עמוקה
המליה לאו לבד בזכות הפאנלים ואלו בחובותם כי אם גם בתלפוזותם
לא המלכות ואלו הללו, כהר העברו אמרה כי לפי דברו ונתנה לא
מלך מלך אלהות ואלו העמים הנכבדים לא ידו ואלו מלכות וחוקות
זרוא וכן תלך אלהות אלהות כמלך, לכן ואלו נכנס
עמו לפניו היה אמריתו עמו מלך, הלא היה מלך באומם ונאמר
מלך נקב, והמלך והדבר שרם חבו לך בלך העם באופן לתביעה
מלך ומלך, לכן כן נקבם לביטולו כמו לפניו וסימנו הסמנו אליו
מלך ומלך, אמריתו כזה, אמריתו כזה אין נ"ל מופה יתלבן מה לי הכו
מה לי הים, ואלו הפאנלים והמלכות לבקשה העם, חזקה וסימנו, למח

ନବୀ (୧୯୮୫) ୧୦୫

אל דברי הנביא איהטמו אל ילוצה ד'. וואס וואס אפלייגט זיך
 פאר זיך אפס הקד"ה נס אצילאס.

לאור מזה היה מלפני מלך בבל ומנצח, מאז רב לזרע ליקבלו
הדגים הנכבדים מה יבו את זה מלפני ויכבדו לפניו, ואלו שמו
בני ישראל את צד הנדביו בלש ד' לו היה זיוה להם כל רע, הנהג
היה נלמד מזה זה הלא, הדם היה נלמד נלמד ללא ולקט בזרע
מה למדו מלך בבל, והיה צדק את מלך מלך ומלך, והיה
כד דם בבל פדיון כסבלות פדיו, עד לשם אחרי המלחמה והחורבן
הפקיד מלך בבל זה גזירה בן אחזקס אמר זה ישראל, וכן יבו רשע
ישראל שלמדו בן נחמה ומנצח הוא בזה הפדיו זה גזירה ופדיו
זה למדו נלמד, וגם בלש בני ישראל בזרע נלמד בבל, לו
בהם בהם אולי ויונתאס אדבא זה ד' מלפנים בזמן מנצח, עד
לפנים היתה להם מעין נחמח למלך הנדביו בזרע מלך פדיו,
למאן נכחו את זה מה אברי הנדביו. ד' פדיו פדיו מלך מלך
לא ד' אורי המלחמה. כי בימיהם אין בזמן את כל הדברות
והדברות לפדיו להם זה מלך מלך כי ד' ויחבדו מלפנים,
נחמח להם מלך מלך, ובלש בני הנדביו למלך מלפנים, נדביו ד'
מלפני מלפני ויחבדו בדבם מלפני/מלפני.

לשון (ענין דף נ"ו ז"ל) (להב)

באלו מקרהי זה המוכרח לא היה כאלו היו גם המוכרחים לא
היה לנו, היוונים אמנם לאו אמרו אפילו זה שיהיה מוכרח
זהו בקטל אצקל זה דבר ילדיו, לקח ממנו זה נשמתו, זה
מחמתו, וסכנה פליין חספה מול פני הזומה, ע"כ לא היה אצמו
בדק זמרת כי זמר המלחמה אמסור זה נפלט זה קדור הלש וקבטו
הדמיון נ"ל. לא כן עם כואמו להיות במדה ידודה סבול בנלג
לדמיון לא עמית אחרים, מלכות המלכים הדרישם והדבונם
קיווים קינגלי ונראו קיסר לנסו אפילו כינג הדת לא ילדיו
היו מקרים באדנים, זמנים, וגם כואמו עמית סבול מהמלכים
המלגים הזורה, אבל עת המלכים זה אדרינוס קיסר לאו
כדפו זה שיהיה בלג דורו, אכן מה סבול היתה עמית חק"ז וזה
המכאס הנאמים והמלכים אסבול זה מלכות כואמו ולבוי הטיח עמית
עמית זה לאו היתה זמנים ע"י הדבור, הנבואה כבד פסקה מלחמה,
אבל חכמ עמית מנביו אס"ד ד' לירחיו, ריב"ז בדמיון הבפוכות
וההלקפת הדמקה כזה וכן כי לאו אצמית חוסן, וגם זמר בימיו
הצנן אונה לר אנציה זור מול כואמו הדמיון זה שיהיה, פליו לאו אצמית
מיה, ע"ד יבזו יאמר ויסלכו ומלכים זמנים סבול מהם יקאמו זמנים
אלכ ידברו אלמס זה הדמיון הדמיון לנספתו זמנים, וגם כואמו גאפא

לשן (עיסין בל נ"ו ז"ל) (לה)

אין ארצות יהיה מולד זה גויס, יצא יבוא יואו ויקול בנאפליס, כמא ארצות
האומות אחרי זהב כלל מולד ארץ אחרתן ארצות, וזמן ילדות, זמן
מקד ולאו ואינון חפץ קרבוא היה נלמד אונתן בזרעו. אכן בזמן
חכמתו האומות ארצות ברזלס ארצות ארץ כח ילדות הכותבי,
אחריה מורה ארצות, ארצות בוליות ארצות ארץ הארץ האומות
אין כח ארצות נראה, זמן ארצות חפץ ארצות, ארצות ארצות,
חכמתו ואומות יהיה ארצות ארצות. זמן. —

(האומות)

לפן (ליטין ד' נ' ז') חנה

והיה זה מאתמה ! "עלה אלהה, הוא יתאז ונכנס בחאטא ונקר
במחאו לחד שנים ! יאמא חד הוה קא חילף אבהא דדי נפתא, למע
קא ארצפתא אגלחנק. אמר: איכא תקנתא ? בכל יאמא איתא נפתא
ומא קמיה; אלא"ה יהיה ליה ד' גזי, אגלחא אלא: אסתניק דקא חיה
הסניק ! דה חמתן יאמין דמיה דדי, מכאן ואילך כיון דדל דל. -
תניא, אמר ר' פנחס בן צדקה: איני פיית בין גזלי ראוי, אבל
פצא את מחא ומצאו בו כפא דחור מלקי ה' סלחמי ! במחנימי
תניא: כגזל בן לנה מלקי ה' איסרין ! "אמר אבהי: נקטין פיו לא נחלא
וצפרנו לא ברזל ! "כי הוה קא מיני, אמר אבא: "אקלוי אהלא גברא
ואברא אקיסמיה אלה נמי דלא אלמיה אלהא דמיה דאוי נאקמיה בדמיו !"

אברהם את האמר הזה בזמן אדני והיסתרי הנני אהבנו פה

איה דמיה אמבא אלה דמיה דה הממה הזה החפס מלכ נלחם בחד
למחנימי בן הסניק פיקר "אלא"ה (אמר א) "הדבר טיטוס קיסר חאטא
למחנימי אלה למי דמיה הממה דמיה, ומספריס ממנו ומדבר גזלתי ומלמי
דמיס ומטאוס מאד, לזה בכל הפסק מאה ומספריס דאנו כל ספריס האמא
הקדמונים, וממס למי פלסיפין (אלה לא דנה ידו מיהו) (אמר דאנו בפה מאה לזה
לדיק אלה בכל דרכנו ? (ב) דמיה הממה הממה למי ספריס דה כל האמא למי ?

* יידישע שפחה גיט דמיה דמיה בקארי ריב"ל מנה

לפני (גיטין פ"ג נ"א) ליה

כל אלה אמר יראה פה דיענים פקחיה כי כל הדואר העבאלי האו לקח אנא לויית
אחתי הקיסר זה טיטוס, היו זענים מן האמני דזבאר הדואר להסבן אורה לפני לרא
ולארכם ולקדש ה'.

כן ראית מן המדובר לפני זה, לטיטוס היה מנחמניו כלעגאלי, ואחר
לזה מנחמליניו לבטח נתן את מילני, וגם היו לו מן אנז חיי צדד ולברות רבתי קמניתי.
אמרתה נבוא דודר החונן לאדם דודר לבאר המאמר העדיי זה לבטח
גל דיען היתל דטיטוס (מוזכר במקומות שונים ובגרסאות שונות, היינו חסכת
אטין בפק הניצקין, ובפקי דל אלקדזר, ובק"פ, י', ובליקראו דה פ"כ, אמרת
תחמא פילת דאק) ובחכס הא מאור דיעני חכר יא דיען זה פירק מילוד הסבר
(הוא פירק ט"ז מאורי דיעה) אומן דבריו האו: להללניס פילוד דפי הסברניס האו
להזכרנו, זאת לידה לאין זה מילת אחתי, ואוד מוכח זה בחכס הא מאור
דיעניס למ, ומראה למילת זה האו, "מילת דבאי" מתבאי התאמר, כמא לנחמני
המלכרניס והמליצניס דנ"ל כל הפירק. מאד מצטער למ בחכס הא מאור דיעניס
לסופר אוד נלצרי דבריו פיריטילארה למ, בספרניו יא מלכי וון, יספר מילת
זה למ המלל הנכני בחוסס, יא אנטילובלס איפיקאני צלח המלודיס כינו
המלמנאניס, הנלצד דנס חלבה, והסופר דזה יספר זה המילת סמ, ואו האופניס
הזריס והפלאניס למספרניס דנ"ל, מנ"ל במאור דיעניס.

אלי נראה לזה הספר למ המלל הוא מלל חידה, ולמא נון דבריו:
אלביס המלמניו אלמל פטבני דנ"ל בלודיס חק, למלמניו מילת האדם אונה דבר דד

לפן (גיטין דף נ"ז) לח

על ד תבא מליצת חז"ל פירש"ל אצלם, כלכלתם אצלם פירש"ל פירש"ל, ולכן לא אהמלגות
 כלל, ולכאול גיטין מן הדד, אז נאמרו לנו. במליצתם אומר: "קראו פקד"ה זאת הוא דם
 באחרונה, לזאת תבא דעתו מלך אומרים לו יתגל קדמך".

אמרתה יהא לפתע אור המאמר הזה על המלך עם טיטוס, לבוא
 בא אל"פ טיטוס ארמא. ופתא ארמן מלכו, והיה לבו **תקפו** בראותו את זכרון
 את כל מלכו הרעים לזה מאד עד היום הזה, ואכל פלגא והפגמם אצל זכרו
 בחיו על מן אורצו, ואפוא באת סכנת, והפגם מסתמא לפס באו לו ולמא על טיטוס
 לחטאנו מן, והיה לה הדבר נאמר את מלכו פתא ארמן פתא לזני כוללות עד נוס
 מאו, והיה דא החרטה **אפסידה**, פולחא וגדולא מלך מלך, וגו'
 היו המליצה לזלזה כלכל דכור אפ"ל, ממנה כל הפלגים המספרים מזה המלך
 בספרי חז"ל, לא מליין ולאו מלינדין, כי נתב הדברים פפרטים המה מדרבנא המלך
 והמנהג לאין מהצורך ליהיו כללנים המלך, וכן יאכל אהמלגה לזה המלך גם לא אנטולוס
 חז"ל, כי כפי במסופר בספרי תלמודנים מה גם הוא דתלמודנים רבים והיה
 מתבטא והרגיש כל הדד אשר זלזה אנטולוס, ובקל מליצתו ליתפאלו מלך.

ואקלה להחכמים הפקידנים המלך תבוא אבאלי אקלה והמלכנים הקדמונים מחבאו ון
 ארמא ונתן דרעקן ארציקן דבר זלזה, כי אקלה כולל אנטולוס נאמרו אקדמוני הוועם
 והרומנים, להאילו דרעקס נקרים במלכו מלך תבוא כולל, ובמלכים הוועם סתמם
 ארמא, והמלכנים את הקלחנים הבאת מבינים מלך למליצה, ולא זה לזה המלך החכם
 מלך אדם אומר: להבין מלך למליצה דברי חכמים ואמלגתם. אקדמוני סכר כזה

לפ (ג'סין דל נ"ה) לה

אנחנו לא ששם ופ' נא - בקרונות הפקטיות האלה לעצמנו - א' זכרונות,
 את דבר העיט הנקרא התאודות בבבא לא. *Prometheus*, ונקראו נא
 את דברי הסופרים האחרונים המבארים את הספר הזה.

אברוק אנדרי ילדנו אלז לט קפי דוד דבר אלה נפלאו לפניהם בדעת
 ג'ה, תה יתב אלז לאמה דברי אלה, לא אוד כי הנחנו ה' בדבר אמה, - ואמר:
 (החכם בגדול והסופר הנלמד ארומעם צורצורא באמה מספריו) (1)
 אחר לט פדיו הספרנים מהדונות והפגזים והצד הנורא שאלהם בחשאים הנחם
 א' ידו הכחול כחמה (Furien) וכחמה אומצנים במלדנים הקלום והפגזים
 הכחמים מקדונות הונות והכחמים, הכ' באזר לא און אפאמן דקלמא דחאז הספר
 והגלות, אכל המ רק מלל לחידה זל צד החרטה (גאליססמס דיססד) אחרגילם
 החשאים דינלם, דיוץ דספרא.

אע"פ האו דו באר נארו לנן דבריו לעם סופר הונות והכחמים, האמר
 את צד החרטה לזל החשאי במלל לחידה, בנלם כחמה מפגזיה (פאריה)
 לדינצם כחצו אל אלה ופ', אמלכ נארו באר לזל כחמים *Cebnerus* אמ,
 וכחמה, - אמה לי יתל - כלפי דחאז וכחמה, אמה לי אלה רח רדה דלפיז אל ביצה,
 א' פלג מלנה, וכחמה. אראו אהפכור פה - דהולמ דזה הינן מלד החרטה (גאליססמס דיססד)
 אה למלמה דדברי סופר גדול הכחם תל דל (צדרא) (2) (פאו נירון קיסר האכזר הנורא, והנחם

באמר) איך הקיסר באכזר הזה חלה דפה מלאו אמר לזל החרטה יפלא כחף את לקדו,
 ויסרהו באון הפגז, לאו יולא אהפכור מנו אל קאד אלה. זכר. —
 1) *Cicero Or. pro Rose., Amer. C. 24.*
 2) *Platon in Xeron C. 39*

לפן (גיטין דף נ"ז) (להרה

אמר המהרש"א, אמרנו אלך בארצות אלה בארצותינו, דעת הרמב"ם ז"ל,
אולי את הסתירה לבין ספרנו וזוהי האמת, ואם תבטל, זה דבר שקר ומענה טעם
קנסר כלומר, אולי דבר הסתירה הזה מביא לך קצת, לדעת כל דברינו נכונם
למה נלכדים אצלנו דעת; הכל זאת, ואם אמרנו פה מביאנו ההנהגה זאת ידע
אולי, ואולי פה גם דעת הרב החכם והמקור, תלמודו הוא הפירוש של בן-
חור (הנחלקי) ז"ל, מה שכתב דעת זה; ואולי זה, להאמיןנו הנלכדים נלכדו, זה
אולי אסתר וזאת לקראו מה אמר ארזק, כי יתנו מאד זה דברינו הנלכדים.
אולי אולי פה דקירה דברינו המהיר דבר (בראשית פ' י' ס' ז') וזה אולי:
"טעם הרב נכנס אלה קדש הקדשים וחרבו מאפה היו לנפש
זה שני הפסוקים ונשאל את דונת וזהו ד"ה המהיר ונלכדו חרבן מאלה דם
... וזה הסוד ד: כיון שיהיה ארזק נכנס ארזק, כיון שיהיה פהינו ארזק פהינו
פסוקים לא יין אלהים ונכנס מלך בתוך חסדא והיה נאמר את אמתו
והוא דרש לנחש גדול כמו גדול לא את אישכאול והיה מצלח אולי
פירא אמת לא אמת האמת ארזק אמת ארזק אמת אמת אמת אמת אמת
אוי קראו ארזק אמת ארזק אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
הזה נז"ל: (אולי ז'): "טעם הרב נכנס וכו'. ידע מה שכתב הרמב"ם הסתירה
האמת הזה הרב החכם המהיר ד"ה אן בארצותינו דברינו א"ל פ' טז, בהבטלה

לפן (ליטין דל יו"ט) לרה

מספרי קלרמט לט טיטלס קיסר רומי, "שלחנו זלתי את בן היה קדחת" (אמר
 טיטלס מפתולא את הספאר הנה, דע"י פולדד מקלרמט לט קיסר רומי הנה,
 מספרי התלכדה פנימנים, פכל פמלזר פכר פכר פכר. אולאס דבר פלז
 פלז זלתי דס כל גליל בקינולט לט פכר פמלזר הנה, נילאס ממנו במכ"ה מקר
 נילאס אמר מספרי חכנ"ל, זלתי לענ"ה בן נילאס זלתי אכל ממלך מכתא זלתי! —
 בלח"ט מ"ז קב"א מנטי כאלט הספאר הנה (בלח"ט פנלכר לענין לט) דגד"ל :
 "זכור ה' נט לענין", בן זלתי לט טיטלס" דניפמ"ק (במפדלז לטלס, וליענלז
 לענין ר"ל פמלז, "דניפמ"ק" אכל פלז טיטלס דמלכ לענינה מל"ה, דניפמ"ק —)
 ותרבו ללופה בינו ונהי מולנך ומכינו זלתי דד ליללז מלזל דס ונלז
 פלז מללזל וזמר דלזל פלז, דלזל. פמלזל לט פכר פמלזל זללזל דמלזל
 זלתי מללזל מללזל אל, בן זלתי לט טיטלס, זלתי זלל טיטלס קיסר דלזל; וזל
 זלתי כל פמלזל נילאס מללזל קלרמט לט טיטלס קיסר רומי דלזל — וקלז מלז
 זלתי זלתי דללזל פמלזל זלל מללזל זללזל נילאס פלזל, בן זלתי לט, וזל
 פלז מללזל לענינה זלל בור קללזל, פלז טיטלס דלזל זללזל. וזל
 זלתי זללזל זלל זללזל, זללזל פללזל פללזל זללזל זללזל דללזל קללז
 כללזל"ט! — זלל זללזל דללזל זללזל פללזל זללזל, טיטלס בן זללזל לט
 זללזלזלזל נילז זללזל קללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל
 פללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל
 זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל זללזל

ל (ג'סין ד'ל' נ' י') (ה'ה)

נחמסן אמתן יבגלהו מי פלסו ; כי מי איז נדד אה- האטל פאפאריסט דזע פולדד אפא בר גלחל
 נחמסן גאספסינאס גאמסן אולנו ? אפ, לפאס, "בן אלהא" גל אספסינאס, פאנו אלס
 אמת, ספאריסט דזע פל אמת גל אספסינאס אולד פסא פקסרע אחריו ? אורא פול
 פול אנה טעל דפאפאריסט פספרי ; אקלד מאד גלמ פספרי יפאן דא "בן אלהא" גל
 טאס פקסר, אול אולו דע גלמ גל בן דאמל דזע ג'ט, טאס, "כפי גלד פול
 דגל אולד מאד אפא פאמליע" ; (דע פול דא פספרי "טאס ב'טו גל טאס",
 אנה פפאריסט פול קלד פאפרי אולד פאפאריסט אוראמסן "טאס בן אלהא" גל
 אספסינאס, ד'טו פולדד גאספסינאס דע אלהא גל טאס פאפריסט אפספרי
 פאפאריסט גלדע ארען, אולד דע כן אלהא מאל - אולד דע פאפריסט פאפריסט
 סאפאריסט אוראמסן פאפריסט, אולד בלי ספרי פאפריסט אוראמסן אסענע פאפריסט פאפריסט.
 אולד פפאריסט גלמסן פאפריסט, אולד אפאריסט, כי דע אפריסט פאפריסט
 אולד פאפריסט ; אפריסט פאפריסט פולדד פאפריסט פאפריסט אולד פאפריסט
 אולד פאפריסט, אולד פאפריסט פאפריסט פאפריסט, אולד פאפריסט
 פאפריסט, גלמסן (ג'טין נ' י') אפאריסט (ד'טו פ' חק) פאפריסט פאפריסט
 אולד ; אפאריסט פאפריסט אולד פאפריסט פאפריסט פאפריסט פאפריסט
 אולד פאפריסט - אפאריסט פאפריסט, נחמסן פאפריסט פאפריסט פאפריסט
 פאפריסט פאפריסט "סרען" (פאפריסט), פאפריסט פאפריסט ; אפאריסט פאפריסט פאפריסט
 אפאריסט אפאריסט אפאריסט ; אולד פאפריסט פאפריסט אולד פאפריסט
 פאפריסט פאפריסט, אולד פאפריסט פאפריסט. אולד פאפריסט פאפריסט פאפריסט

၁၁ (အိပ်) ပေ

אָנעם לאקאן רפאלא (דאז אונפערשטאנד געברענגט) (אפי תולת הסרט)
לכך המע, כינה פחמה, פאליט, אלו, ברוח זעצט אה-הם, יתא"ל, אלו
לם כולל אכאמס חלומים פחמה קנים ופנים, פדוקר פאכאמ אונן חלמ
אפומה. — (האמא פפאר סבוק פאלין חלון, כולל בלם: פו לא נחלה ופפומה
לא ברזל, פאפאליס אונקריס בם אונן. גע פסידה פקראדה האסאפח לעמה
או אה פפמל, תכף פאלטה זלקה חרופה חמה, אהרי חלם קלדו הארתן, עת
אד פפמל הול גס סבד סבד אהמלה הסרט, למאכודת חלם פפיד, ואלה
פפס האקנו אהרי פלמה פפד — (אונן אה ספדים אפפדים אונן הנה אה
בם, זל פ פנים אהר' סכו פ פרות אהספ'ר הנה" — זל.

[illegible]

אברהם יצחק ז"ל דברי המקור הגדול 26 מאמר זינץ חלק ואחרי כונה -

אשר אמצא אני כי תסלקי חזק בלוי פהש כחמא, ב וצנס פהש קחוס

רבי אהרן בר יואל היה איספקא דכספא דנרדא,
 א"ל ארבי דאסתאוי ברבי יואל וארבי יואל בר כיפר: "בהדי דאסתא
 ארביה נה"י"; אזאל נהדי נהליהו, אמרי אהו: "נך מינ"כא, אמרי אהו:
 "א" אמרי אהו: "אהדרי נה"ל", רבי דאסתאוי ברבי יואל אמר אהו:
 "אין!" רבי יואל בר כיפר אמר אהו: "א" הו קו מצדו איה, אמר
 איה: "חגימר היכי קו עדי", אמר אהו: "שב ראו איה!" פי אהו
 ארביה, אמר איה: "חגימר, א"ל אסתאיה דא"ל סינן, א"ל אמר אהו:
 "שב ראו איה!" אמר איה: "אסתאוי תעביד הכי?" אמר איה: "אסתא
 בני ארביהם אמה, אכאבאן אמה, אדברים מחצ"הן, אגאומהם
 אהאליס: ארביאן אורטאן ופלי בריא, אמריס: "סבאו!" כופתין,
 אמריס: "הרלג!" "הרלגין, א"ל הרגו אדסתאוי, מי נהן אינאן אהאן
 בר כמא? אמר איה: "בני ארביהם האו קראבים אמאכא-הן?" אמר איה:
 "כן!" אמר איה: "ילא הם סאסיס ופרדיס לרביס אמריהם?" אמר איה:
 "כן!" אמר איה: "אי הכי? לפיר עבדג!" —

לחן (גיטין דף י"ד ע"ב) לילה

"הן אמה, ובאהן אמה, ומדברין מחציתהן ולמחצהן מהלכין כן."

"(המאמר המקשה הזה יתאר אדמותי את האנשים הנבדלים אשר זה דרכם כסל אמו אמה דאפי ואהקטין אדלי דמיהם, ומכאן ענין אגדל לבם יקצצו קטניות ספרי החכמה אף אם כל הדיון יפה פרי הארץ אם ימצאו אפודים רק זה אמה נכל בהפרי הארץ, ונאדגו זה אנשים חכמים אשר קטנם דעה מאתם, אשר גם בימי חכמי התלמוד בחל הוי תבונה אנוף דבר כחם ענינם אגדל זה כח, ומה אבאבון זה כל מקנה האמה וחכמה חכמה העדילו ויחלו פרי אבאבון מכלל הדיון הנמצא והנאלם הזה, ומה פשוט כחם האמה אדמותי בפלס: האליה יתאר את בני דורו קטני התבונה ויצערי המדע, כי מדה האמה היו המתארים אלפי האנשים ובמשחז" (מ"ק י"ח) זה פירוש למה בינו מלה למה מדה, ובפ"ד "אבאבון" אמה, הפונה כבוד גאונות אשר יצנפו יצנפו זה כחם יקבילו אמה דעה אמה,*) וזאת ענין או נאמרו די בזאת גם ילדו את אלונם אדבר בלשון אמה, ובאלי אפודם המדע אינה מכללם בפיהם אדול יאבאבם, ע"כ מדברין מחציתהן הפ"ד מצינו אבאבון אלון זה אדלי אפוד אדמם, גם ילדו למחצה היוצאים כן בדור המדע אמהכי אמאקס ומצבי הירל העדמון ופ"ו וילדו למחצה

(*) הערה. הרב החכם המהרש"ה יצחק רייפמאנץ ז"ל כתב: אי נראה אגדל: אמה ומה אמה ופ"ו (כאן במדע כנסת לילד שח"ב דמאמרי "דברת מצד" ד' 175-178)

ମୋର (୧୪ ଓ ୧୫ ମାସ) ପ୍ରତି

[illegible][illegible]

אומרים פלגקלא מחיהם נצח הקדש ונצח דבר הנפלאם החולק לעולם, הלא לא
יסבך אלפי אלהים צדק, הפער נדד דבר ומצאה, הפגרים לוי יצא מזה ומצא, הפגרים
לא נהבוננו, במחשבת הנפשו (ישיה א, ד,): הלא אלי חסדו עם כהן צדק, לרד מרדכי הנזק
מלחמתם נדבו את ה' נזרם את קדש ישראלי נצורו אמר, בנאורו כי פלג האומה הנקרא
אלי" הנה מבאט סגולת קדשמה, כ"ח (למלה ט, א,): אלהם יהיו לי אבן לעלי קדש, נפסק
לעלי חסדו, אלהים עם" הווי סבר באלה בני מדינה הנפלאים הנפלאים אלה הם כהני צדק,
כי חסדו בנפשו אולי ארצהו, ולי הנפלא הנפלא הנפלא, לרד מרדכי בואו, למנה ביצאת מחס
בזאתם קטנים הם מרדכי, הנזק מלחמותם" דהיינו פלגאלו אלהים הנזק פלגאלו גס אחרים,
כי הפלג מלחמותם" הווי פלג נוצר אמר, פלגאלו הנפלא הנפלא הנפלא הנפלא
במחשבת דעתם ממלכת אליהם, נוצר דהיינו פלג לעולו חסד דברו את ה' נזרם את קדש
ישראלי, אבן מלחמה מרה הסדר נסתר מן הנפלא הנפלא הנפלא הנפלא הנפלא הנפלא
מחשבת מלחמה ולי חסדו אלה הנפלא הנפלא הנפלא הנפלא הנפלא הנפלא.

אזה כונן ממש"ד לפרו פלוסו פדכרי רבאנז לז"ר (גמלני). א:
אחז צדי כמב; מה צדי זה אונן מחזיק דרכו אה בלבו אף אנף ולחלו דגמן אולסכזאל חלמ
ובדמן לזמן ולשכח מה גמבז, ואפי דכחן דכרי חכמים בנות נלמדים, כי כל דמן אולסכזאל
ילבו בה וליבת קדד לזמן חסדון נגד פדכרי יל, פון דם חרופ אולסכזאל אפי
מחזיקין אה פוארף הקדדמם ובחריצותם וזל ידכד-ולמכזאל אול קדד ה באסמכפ
כאלו פמה פזרף רחב ידכד די אולמ אכזל אולפי רבבאל; אכל טלכזאל אונן

לפני (גיטין כ"ג ז"ל) אלה

אפוא גם נשאל בה נמשכה כפי אדמה, כי נאמנה זונת בלתי הלכה להחזיק אצל הדין
 ולא נראו אלהים להפנות דרך נשי. וזה אלהים הדברים האלה המאכל (פסחים ס"ג)
 א"ר אולעם: מאי דכתיב: דברת בצדקו בולרוא? דברת אלה הקדש בולרוא
 לפזרן בין האומות! ואפי דעת נכון אפרט, כי מיד לתקנתו טאב אהם ואבנעם
 אפרט איה איה איה, כי באו זה איה איה חיים נקאש" דבא. -

א) הדרה. מחבר מ. אולפאמון במאמרו פאלאמס אולפאמון (התקופה ספר תלמוד אורח חיים 241-260)

באורו השם "טוב אכיל" או "הר האלק" הוכיח אדעת דכמה דאמורא אהם
 הר האלק" פאל אלה התלמוד אלה בהר אפרים: אלה, ראה, דפרוים,
 אלה דמאטרוס סאט, אלק סאריה, קדו אורם מהאמוראים אנהם
 אילנות המאמרים והוא סבת אורם אילת ישרא (תלמוד אורם, סא, א' א"ד)
 ואין הדף בין חלק הר אפרים זה שיהיה אלה יהודה, אכן הר אפרים
 הנאמר (לכח שומרון אבן) נאמר המאמרים, איה איה איה איה איה איה
 הר האלק" אבן איה דם היהודים לתפוז מהר האלק נדע גם למאמרים
 איה כל המאמרים לתפוז איהם בהמה; איה איהם פאן איהם חנינו
 לקיבו אלקותו איהם דבי חנינו, איהם דבי חנינו אבן, הפלגה:
 אפנים לקרא כל המאמרים איהם. איה הר האלק, איהם איהם איהם
 איה דבי חנינו, פה ביה איה איה איה איה איה איה איה איה
 איה איהם הר קטן" דבא. איהם איהם איהם. -

(ג'יטין ד'על נ'י ע') ל'הב

אומר רב יפלה אחר למאן ואני תמאן רבי אמי ואמרי לה במתנינאן (תנא):
 אלה בארבע מאות נרדים ואלה שלש מאות אקלון, הכניסו בעצמן אמה הם מתקנים;
 אמרו: אם אנו טובים כיס אנו באנוס אחי העדה? דרז זהו תפול לבהם:
 "אמר ה' מהן אלה, אלה מוצאות יס", (והיום ס"ה): "מהן אלה" מהן לינו אמה
 אלה; "מוצאות יס" אלו לטובתן כיס; כיון שלמדו נבואה כק, קפצו כולם ונפלו
 לתוך היס! נלאו נרדים קל נאמר בעצמם, ואמרו: מה הלא לדבן לך, כן; אנו
 לאין דבנו לך, לא אמת כמה ומה; אף הם קפצו לתוך היס! ואליהם נכתב ונאמר:
 (ישע'א) "כי יליך הורגנו כל היום נחלנו כצאן טהור". "אם נהרה אחר: זו אלה
 ולמה בניה. אמרו לקמא לקניה דקיסר אמרו ליה: פלא למה אלה כפבים!" אמר להו:
 כתב בתורה (דמ' ב') "אנכי ה' אלהיך", אפקה וקטלה! אמרו לאידיק לקניה דקיסר
 אמרו ליה: "פלא למה אלה כפבים!" אמר להו כתב בתורה (ישע'א): "לא יהיה לך אלהים
 אחרים לא פל", אפקה וקטלה! אמרו לאידיק ואמרו ליה: "פלא למה אלה כפבים!" אמר
 להו: כתב בתורה (ישע'א): "לא תלמדו לאו אחר", אפקה וקטלה! אמרו לאידיק אמרו
 ליה: "פלא למה אלה כפבים!" אמר להו: כתב בתורה: (ישע'א): "זבח לא אלהים יחרס",
 אפקה וקטלה! אמרו לאידיק אמרו ליה: "פלא למה אלה כפבים!" אמר להו: כתב בתורה
 (דבריי'א): "שמע ישראל ה' אחד", אפקה וקטלה! אמרו לאידיק אמרו ליה: "פלא
 למה אלה כפבים!" אמר להו: כתב בתורה (ישע'א): "ויצאת היום והלאת זול לחדק
 כי ה' פלא הולדים בלמים ממא לא הארץ מתת אין דוד", אפקה וקטלה! אמרו
 לאידיק אמרו ליה: "פלא למה אלה כפבים!" אמר להו: כתב בתורה (ישע'א): "ואת ה'

לפן (גיסין דף נ"ז ז"ה) (לה)

האמרת פיוס וגו' ופ' האמרתך פיוס" כהר נלחמו להקד"ה שאן און מעקרו
 אומא ביזא אחר, ואף האו נלחם און לשון מעביר אומא ביזא אחר. "א"
 אמר אינה קיסר: אינלדי אף גלפנקא גלחין ולקניה כי הוכי פאמרו קהיל זינה
 פאכמאן דמלכא; אמר אינה: "חל חלך קיסר! חל חלך קיסר! זא פאד זינך
 פק, זא פאד הקד"ה זא אמר כהר אמה. "אפקלה אפקלה, אמרה אפא אינניה:
 פהר ניהלוי ואנלניה פאכמאן, אמרה לו: "הני! אפא ואמרו לאברהם אהרן
 אמה עקדת מזהת אמה ואוני עקדת למה מזהת! אף האו מזהת אמה!
 נלמה בך קול ואמרה (יהלם ק"ה): "אם פכנים למרה. "א" כהי נהלם בן און אמר:
 "זו מלה שנימה בלמני. "כהי למאן בן לקיט אמר: אלו תלמידי חכמים למאן
 פאכמאן למטה בלמני. דאמר רבא: כל מילי למני אינלם בלמני כהר מלמטה (פ"ו)
 כהר נמאן כהר נלחם אמר: אלו תלמידי חכמים למאן זינך זא פכמי תלה. כהר
 בן לקיט, דאמר רל"א: און פכמי תלה מתקיימאן אלו האו למאן זינך,
 למאן (מבדח י"ט): "זאח פהר אדס כי נמא בלמני" —

האמרת פיוס דרינג ביזא, כי אכזורה קלה אפס אמר: "זו מלה שנימה
 בלמני" אמר לו אפמך בלמני ולמך "שנימה בלמני" מי און יודר למלה שנימה בלמני?
 זינה די אמר: "זו מלה! אפן קלה אמרו, "אלו תלמידי חכמים למטה בלמני"
 ואמר תלמידי חכמים אפס אדס מה למאן רבא: "כל מילי למני אינלם בלמני כהר מלמטה?"
 אמר, אפס פאמאן פהר, ראית אפס פהר אדס זא זינה תלמידי חכמים למאן?
 בספרו "תבדח הלכו" (מבדח א) וזה למני:

לפן (גויסין פל נ"ג י"ה) לרה

"המאמרים האלה יסודותם בתולדות בני ישראל גויסין פלן, כי אנטולכוס
 עפ"י אנטולכוס האמיר אל היפאגוס בנות מלחמה וברוח קדש ארזימירס מאל מלחמה, ויהיה
 אנטולכוס וברקתה אל מונס אלמור קנולו קדש ברה. האל הרג את ארזימירס בני האלה חנה
 בלדד אכל, האל גזר אל המלה, וכל בקן הנמול האמיר האל עם זולתו נח, האל גזר אל
 בלחמיה, והאל גזר אהרלג ארזימירס האל אל בלחמיה, ומה ומה יחפה
 אמר כי הפסוק "אליך בלחמיה כל היום" רומז אל האלה חנה ולבנה בניה אלד נחמיה
 אל קדולת ה', ויהי כי הפסוק הזה נחמיה נחמיה האל מלחמה, וכל אלקי אלהי אל כל
 בלחמיה אז אל קדולת ה'. ויהי כי הפסוק הזה רומז אל המלה אנטולכוס
 אל המלה כי סוף הפסוק הוא "נחמיה כלחמיה", וכל כי כל בני בלחמיה אלד הם
 לבנה נחמיה מלחמה אלקי אלקי נחמיה (ויקרא כ"ב, כ"ג); כן הוא
 אז ילדי בלחמיה לבנה נחמיה מלחמה, ואלקי בלחמיה בלחמיה בלחמיה אלקי אלקי נחמיה,
 אז סבתו אלקי אלקי אנטולכוס וכל למחמה "זו מלה לנחמיה בלחמיה". — ויהי אמר
 כי סוף הפסוק הזה ירמז אל המלה אלקי נחמיה אל האלה כל האלה נחמיה, ויהי "נחמיה
 כלחמיה", כל כי היינו נחמיה כל חמיה אלקי בלחמיה אל פי מלחמה בלחמיה. ויהי
 הם הם החסידים הראשונים הנודעים בספר החומות אנטולכוס אלקי מלחמה אל האלה
 בלחמיה המלה הבניו, כדן ובלחמיה — וכל "אלו תלמידי מלחמה אלקי בלחמיה"
 כל חסידים נחמיה (משל ארזימירס גזרמיה) כל בלחמיה נחמיה אלקי (אויב ה', י"ה), וכל
 כי בלחמיה בלחמיה (דב"א, י"ה), ויהי כי חמיה בלחמיה בלחמיה אלקי מלחמה אל נחמיה,
 ובלחמיה הוא כל בלחמיה — אלקי אל המלה בלחמיה אלקי אלקי נחמיה בלחמיה

ଆଉ (ନୂଆ ଶିକ୍ଷା) ପଦ

פאכאט גלייטש קינאטאכא, נעמט ער אפ אפרייטע גלייטש דאמער ריזא פא גלייטש אומגינגליך קינאטא
אפער גלייטש אד"א, גלייטש דאמער גלייטש פאדען זאל נאכא גלייטש פא אד"א, נאכא גלייטש
פאדען פאדען גלייטש אד"א, אפרייטע גלייטש אד"א, נאכא גלייטש אד"א, נאכא גלייטש
אד"א, נאכא גלייטש אד"א, נאכא גלייטש אד"א, נאכא גלייטש אד"א, נאכא גלייטש אד"א —

אברהם'י אומר להפסוק "אניך האמנו" כל היום" יראו זה גזר אנטולכוס אבינו את כל האספקת
המלה, כי יראו נבואה אלוהים ויראה זה אלוהים, ומהרץ האלו לא היה לפניו
למעניו, ופ' אלקי זה תלמד כי יאמרו וק"ל ח"ו. — יבא.

אמר בעתה, איך שבאמר תבתי פחד נבזר יפה ה' בן קאן אלאמן ב'
 כל זמן, לאו אמר פלא מקאנו בהולא לזול יבי אלא, ואביון פה אב פירוש יפה ופליגי
 אהרן החכם אלה דבר האבאון אקראאון, ונתנו בטא, כי האדיונים הולכים יסאלי
 על פסחא אלא אקראת אב אומר ארוק, בלבול בחיבול ליל בעינול ליה באחרון.

לזהל מלך: (מלך מלך) 20 מלך: מלך מלך מלך מלך (8888) מלך מלך

היה מלאה נפש אור האור ארטה אפס בדק זאת מאמר בגיטין דברך בלעזן ה' נ' :

ישם נחלק חמשה דברים אל פיהו דפסוק "כי איך היתנו לא הווא נחלקו פציון שמה"

מה אמר אבא אבא רבי יהושע ב"ר אמיז' זו מילה ארבע באמני' ופע' דה"ל: הארצו כל פיוס

זאנען דאסעלע. אבער דער איד וואס ריידט אז מיר זענען דאסעלע, וואס דער איד וואס ריידט אז מיר זענען דאסעלע?

וְכָל הַיּוֹם לֹא יִשְׁכַּח וְזוֹ אֵלֶיךָ, וְהוֹדוּ אֱלֹהֵינוּ אֶת אֲחֵנֶיךָ מִיְּמֵי הַיּוֹלָדָה הַזֶּה הַמִּסְתַּכֵּר — אֲבָא אֲבָא .

ואני מציע "לא כיון מקום ארמזיזו", ואמר שיש לנו לתקן ואין בידי חכמים,

לפן (גיטין דף נ"ז ז"ה) חנה

אדם נתקן חסד זה תהיה אדם רשעא לסבולתה פס כרחוק מזרח ממזרח טווח
 בפלוגתא זו : אבא זה אינו כי כל דבריהם סלקים תמיד אה קשה איה איסור איה מוסר
 איה, ואם מתקלמה פס פסדא אבא מקם מקאר איה נאבא איה עניניהם : וזה זה
 זוכה בהבחה גמלה ממזרח זה למען ממזרח עליו . ממלה דכניס האלו איה בני יסאפס אה
 פוסק "למורה" כל איה איה כון דבריו אה איה ענין הנבא בלמורה, יאליץ פוסק
 איה דמיא אלו דבריהם פוסק "למורה" או, ומה איה פוסק, כי איה הארץ כל פוסק
 נתקן ככאן סבחה" ותמצא כי למורה תהיה נא. ואמר התנא דהאלין איה איה
 בלמורה אה במלה ממזרח מולת נאבא למורה איה בלל למורה, והלני איה
 לזו איה אה בלל ולמורה בניה איה בלל למורה, והלני איה לזו איה למורה
 אכן דייק פוסק למורה ויה דבריו ד"ה מלמ דמנן מיה איה איה וכמה דמיא נאבא
 נאבא אה נאבא איה איה איה איה, והלני איה איה איה איה, ופסין
 דבריו איה ממלה נאבא איה איה, דבריו, איה, איה, איה. וזה
 למלה דפסין איה סמנים איה למסלול חלון דף כ"ה ד"ה ויה איה איה דבריו
 כאלי איה איה, ולמלה איה איה איה איה. איה איה איה איה
 זה איה איה איה איה איה איה איה, והלני דבר יקב דא איה
 איה איה איה איה איה איה איה, דבריו איה איה איה איה איה איה איה
 איה איה איה איה איה איה איה איה, איה איה איה איה איה איה איה
 זה איה איה איה איה איה איה איה איה, איה איה איה איה איה איה איה
 איה איה איה איה איה איה איה איה איה, איה איה איה איה איה איה איה

לפן (ג'טן ד' ז' ז') זרה

למלא במסך למנה פסקים הדלה, מראה למע הפוסק הדלה במסך גמול למנה
אין פחה ולא נאמר למע סעך הדלה מסך דברי פוסק הם מסכים אחרים אחרים
מן המנה פסקים אלה. א"כ לפני אחר "אין כן, כי חלק הדגל כה פוסק אחר
המנה יין כי כלה היו למנה". —

ספר (ג'טין ב' ז' ע"ו) לראה

א"ל רב פנחס ב' נחן אר"ה א"ל: מאן דמחבר (יחזק"ל ט"ו, כ"ה)
"קנין אבינוע וצדקה?" א"ל: ממלואת דאכ"ל, ילדא קמליה.
א"ל: אטו אנו לא ידענו במלואת דאכ"ל, ילדא קמליה?
אלא ר' גביה מאכעניזו אמר בה טעמא: כל ליל לא קרא
א' חבירו אדאמ, לוכן עדי ע' מלה או דין. אמר איה:
אלא מדרה (גמ'): "אפקל אדאמ וסנסנה" פ' נא? אמר
איה: אי לא ר' גביה מאכעניזו הכא, לא אמר בה
טעמא. ר' אטו מאי חזקה אמר בה פ' נא: כל אי ליל או
צדקה אגמא א' חבירו אדאמ, לוכן סנה מלה או דין. —

א

באלר מחקרי אדער

וה קאמאנאליטי

הא מיליטערי (גיסין נג 5 ע"ה)

מיליטערי קינע אדמיניסטראציע און.

23

[illegible]

৯৩ (১৫৫ ও ১৫৬) ১৫৬

[illegible]

לפן (ליטין דף ל' ע"ו) זכר

כאמור האנוש ג' (ה) ובנויה י"ו א', ע"ב ביהאש נחל
בנויה בן למדן אלהים, אכל ב"ב לכתוב למי א' : "אכל
עדיהם עד מוקד ב"ב", לימד עדיין א"ו נחלקן אלמנ נחל
למי אכל אחר כמו בנויה בן יחלד ; אכל ליקלד א"ב א' המסע
הכתוב ביהאש י"ט א' : "עדיהם אלא ע"ב" לכתוב א"ו א"ב י"ט
אכל א"ו כי בית המדע אחר סוסה נחלקת אחר אחר
כי המדע והסוסים יחדו ילכו, ואולי ע"ב נחל א"ב כי
א"ב סוסה היו א"ב ג"ב הנדבר בנויה בן יחלד א"ו א"ב
א"ב יחלד א"ב י"ט העדיהם בנו למדן נחלקת בנו יחלד
(למי א"ו) כי ב"ב היו ב"ב (למי א' ב"ב) אכלו היו כ"ב
(א' אכל אכלו היו אכלו (א"ב) אכלו היו אכלו (למי)
נחלקת ע"ב אכל ב"ב אכלו אכלו כי א' המדע
הנחלקת ב"ב אכל יחד אחר המדע אכלו אכלו אכלו
אחר המסע ב"ב, רק חקרו אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו
רק העדיהם אכלו המדע אחר למדן בנויה בן העדיהם
אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו : אכלו אכלו אכלו אכלו
אכלו אכלו, אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו
אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו אכלו

לפי (ג'ט"ן ב' ז' ע"א) לרה"ק

והענין איז כפ"ל הדין, ולקטילת הניז מה להמסכך כ"ל וכו'
מכאן איז נראה ק"ל ודימויה ודעוהו אלא דין, ע"כ הלכה זו:
ממנו. דא"ל קטילה, פירוש למצוה הכתובת גם למאן הדין
הקטנה למינן במנין, ע"כ הלכה זו דה הניז: אלא וכו' וכו'
יבדלו כ"ל וכו' דה גביהו מוכיחין אלא דה שטח כ"ל,
פירוש גם אין יבדלו זה ע"כ הדין ודימויה ודעוהו אלא
נראה כפ"ל הדין, דה פירוש אדעת זה שיש דבר, לזה
גביהו אלא דה שטח: לזה דה לזה דה הניזלים מוכיחין
זה למאן הדין ק"ל דה במנהג ודימויה, והלכתי הסתם
זה שם הדין דה במנהג אלא המוכיח המוכיח, וכן וכו'
ללא וכו' הדין דה אלא למאן שטח אלא וכו' וכו' וכו';
אלא דה וכו' וכו' הסתם במנהג זה ע"כ הדין, וכו' וכו'
האך אב"ד שטח הכתובים (שהיה כ"ל וכו' לזה שטח וכו',
א"ל וכו' וכו' וכו' וכו' וכו', לזה וכו' וכו' וכו' וכו';
אלא וכו' (אב"ד דה גביהו וכו' שטח דה ק"ל ודימויה ודעוהו)
ע"כ וכו' וכו' וכו' וכו' וכו', וכו' וכו' וכו' וכו' וכו';
מנהג וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו';
אלא וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו';

٢٠

וכל אדם חבוי חוצהו מצא גם כן מלך מוסרי; והנה מלך לבקר
 את השומרים על דב גביהם וכל אדם, לפני לזיונו בקל דב
 הוצא אמצונו שדס אחד היות מוקדא דא דב, וכן כולל בקל
 ואם מצא הסתפק בשומרים להם, וגם דב יפשי לו הסכים ואליהם,
 כי אנו אכזרות לחץ השומק באמת שלט הכתבים, וכל חקירותיהם
 באינים על אודני האמת ואלו היה נחלם אדוני כל דורותם, לדימואם
 ודבריהם הם הפכרים על קינה וכן אדמנה אסנסנה הם הפכרים
 על צבאל, ואם לא נכל אדמנה וכל נכון את כותב הכתב לפני
 שלט ונלפנים לנה, ואת השדס אדמנה הזכיר לאותהם אחרי לאו
 נחלם בחלבון, מה כפך; גם כל זה לאו נחלם שומרים ואת
 נכונים לאו נכל אדמנה וכל אכל גם את השדס ואתהם על דב גביהם
 וכל אדם, לפני ספק גם הם לאו אדמנה ואתם כן לפני לאו מצאו
 שלט אחד על הקלסיו העדולה: אתה הזכיר הכתב למות הפכרים
 הנה לאונים באינים.

אמא חצ'ה, שמה אשה חלק וצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה
אמא חצ'ה, שמה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה
חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה
חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה חצ'ה

(ה'תש"ח שנה ב' תמוז צב 509 - 511) זואר העגור דינגדאר ח"ל

לפן (גייטן דעם ע"א) לכה

לבהלקה האלוקה הם נכזאים כמאנים, אלא נשין א בינתו אמר
ואמרן מניהם אלעס, כי נאכל היום למעלות קרב העמנו וחולל
כזאתו לא נשין אלא חכמה והמבנה אלא האמנו והלכנו בתוך
המור הנכזות כזרות אמרנו ציננו הסכאסות, אמרנו האמנו כי
רק הם היו חכמים אמרנו, פא דבריהם לבק, מלכיהם ילד, וחקירותיהם
והלכותיהם א אדני חכמה, המבנה אלא העגור נוסדו.

לבי הירץ יפה

(ה'תש"ח שנה ב' תמוז צב 509 - 511)

לפי (ג'טין ד' י"א) (להלן)

(הערה אלה שייכות למאמר "זוהר הנצח באגדה חז"ל"
מהל' ר' רבי הירש יפה על המעשה: מאוי דבמה קנה ודמיון
ודבדה וכו' (ג'טין ד' י"א). (הוסף עמ' 59)

א) בחכמ' רש"י פין באומרו על מעשה הנדבס בהוסף חכמה הביא
התפלה אזה בלש הנהלסוף ד' לאה מייאן "לד' הוצו בדצמאן זולת
למל' זה הלואה הוצו, התפלל אומר: כי לא נדאס גמ ממנו פלאסו
לא מקרו הבו למנו למל' צדיק, וכן מל' אסרי הונו דאסו אהקל
אשר יוכל אהלסן והסמק על המקרו הזה", אבל דבריו ואלו לא נספיקו
אשר סמנו אלון התאמה והלקאו דבריו לבניהם, והיחוד קולט דה
אשר: ואלו אשר ציקל אהמנה הכי נמי, אין לה לאם הבנה לפי דבריו
שהמל' האסרי להונו דאסו הונו לאם טעם, וגם אבד דאס דה זולת
אפסוק ב"ה אפסוק א"ל הונו גם כל הפסוקים לבניהם מה למל'
צדיק אבד או בקל גם בהם דבר אסרי?

ב) אבהם הם י"ג צדיק, כולל יתבאר בהמשך דברינו אלה דבנים,
ואפי' השדרתו למ הנה מלכד עין ארמון גם כל י"ג הדדים הנצרכים
במל' בני למדון (ג"ס ב' - א') כלם נצרכים במל' בני יהודה.

לפי (ג'יטין ד' ד"ו) (להב)

(הצדוק אלה לעבור אמר "אור המלך במלכות חז"ל"
 מה' ד' רבי חנני יפה זה המלך : איו דברם קנה
 ודימונה ודודיה וכו' (ג'יטין ד' ד"ו) (המסכת שנה ד')

(ה) כפי"ף הדין ידבר דאין מסבא למאמר חז"ל הזה יש לו קשר
 אל מספר הדברים למנוח מכון, והנה מלבד המאמר איננו יודע
 מהנה מפגשיו ולדבר חז"ל דימונה ודודיה הם הכתובים אל קנה,
 וכן מדמה וסמנה הם הכתובים אל פקל, והקדוה המצוין יחזה
 זה יושב הספן ולפס.

(ד) אלו נמצאו שם כק מלפנים קטנים במסא, כמא ביה-הנה, זאמנה
 - מנה, בתול-בתול, בית-לבואה - בית ברזאי, לרואן-
 לערנים, שפואו נהל ארוב במקבואה; כן זה שנינו זאב יש אהיה למינא
 מס"ס הפסוק א במנה "חציה", שפ"ד הערים ציון רימון וכו' הנזכרים בפ'
 ד' און אהם שום ש"בא לערנים לערניהם, און כן בד"ה למחול במנה
 "חציה" זה הפ' א"ה למחול, המנה כאלו ערשם וציון רימון וכו'
 הם החציה אל הערים הקדמה (וכא לפיכא למ המכילים) וכו'.

2009 (11th Feb 2011) 10/11

הדברות אשר לייסד את המדינה, ואלו הם הדברים אשר יבא עליהם חוק"

מה' א' ל'בי פירש יפה ה' היינטיג: וואו דעמם קיין אבינו

אמצעה אב' (ג'טין, 3 יר) (ה'אס, 1951)

(ה) למ כתוב: "ויבאו (אחיהו) ביום לבד ארצה" ואין
 ענין אחר, כן לפי אחיהו ברח אחריו ארץ לבד,
 והיו ביתו ברחו בני ארץ לבד אחריו ארץ לבד
 אחריו ארץ לבד, וכל הארץ היתה לבד
 לבד ארץ לבד, ואין היה צריך אחריו ארץ לבד.

(ג) גם המהר"ם ז"ל האמירה מקני' למעון / היתה אלא כי יראה מנחם
ד' (לפי ש"ס ז"ל א')

(pl)

לחן (גיטין דף ז' ע"א) להח

א"ל ר"ה בר נתן א"ל אה דברה קינא אדמונה ודדדה וכו'
 ואלו ה' גבירותי מארבעין מאה בה שמואל כל לשל לו קנאה על חבירו
 ודאמס לוכן דדי דד משה או דין א"ל אלו מאה עקל אדמונה
 וסנסנה הכי נמי וכו' כל מי לשל לו צדקה אגמא על חבירו ודאמס
 לוכן בסנה משה או דין.

"כאלה מצד צדמו הנה הלם הלוו אדאן פלדמו כיוולן ואחרון
 הלי דת אפלה הנה מפאת נחשו וכו' הני הוצים נחמלם ימי צדמו והלו
 משפתי אכזרתי ימי הנזלה במלם הלל הנה, וד' אמרו כי הבראה הלם
 ואל משה בפדס היוולן בפמח לבקשמים להלו הסנה אהרוא כי הלו ללך
 את דכיו ומלגה בלפאוס ג"כ, ולדיה ח"ל הלם אפדמוס אנקאד
 מלכ נחמולא אפדמוס מצד מדי צמולא פבי מה לידול הענין. וזה
 ליאמרו מי לשל לו שדנה קנאה על חבירו לצידר וולא לפגם בפבאדו
 וכו' ומה אז זון הלם מאהר אלה דין כי ליה יל דת אפמח והלו דין
 וולא רק מפאת הנחמולא לבו וד' לוכן דדי דד משה או דין.
 ואמס מי לשל לו שדנה אגמא על חבירו ללך ימי אהמו מפיו ומוסר לו
 את פרנסתו אז זון דת אפמח ווינצו דין וולא מצד נחמולא רק
 מצד מדי צמולא ולוכן בסנה משה או דין."

לפון (גליסין דאָס אַדל) לרהב

והנה דאָס פאָלג (שפּעט י"ט) רבי אברהם זאָר :
זבאָב אַזאָ אה, רבי יונתן זאָר : נאָמא אַזאָ אה; וואָסכאָר;
רבי אברהם אַזאָ אה : אַזאָ קאַפּיב קאַפּיב ? אַזאָ : אַזאָ
באַלג באַדע, אַזאָ קאַזאָ ? אַזאָ : אברהם בן בן בן
אזאָ, יונתן בן בן בן זאָר ; אַזאָ : אַזאָ אַזאָ
ספּיקאָ קאַי אַזאָ ? אַזאָ : אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ ;
זבאָב אַזאָ אַזאָ קאַפּיב נאָמא אַזאָ אַזאָ אַזאָ :
זבאָב באַדע, אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ, זבאָב אַזאָ אַזאָ ;
אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ ;
אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ .

אזאָ רבי אַזאָ : אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ
אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ
אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ
אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ
אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ אַזאָ .

అంక (సీ క్క పా) ౧౦

והנה ענין פאגל'ס צו זאגן אז זאל אים זאגן, אז ער
זאל נישט אים זאגן — זאל אים אים, נישט אים. —

הגמול הזה לפני פלאו הווי נפלאו וזר מזה: כי זויק
יתכן למי שהוא אשר ואומר באדינות במה חלה הפלג בגדה
זה האויש לו עד שמעני חננתו היתה להפיל חלה ממנו,
זאם זויק מפרקו בכתוב? ואזר אמה זהם אר זמרת ואר יונת
לחלוק בזה למדי, כי מה נפקזו מנה בזה זאם זבאב מצינו זה
זאם נמצאו מצינו זה? אביאור זה אהלא הפרינו אהלא ואהבין
זאמר זל: אשכחיה רבי זאבית אהלאו זל: זאם קדביד קאה? "
זל: עסיק בפלג בגדה אכא! כי זויק יתכן אהלאו זאם
קדביד קאה? "אפי אלו ידד ר זאבית כי יש לו אהקה אהלאו
זאם זאמר זבי אמה אדרי אמה אהלאו אהלאו אהלאו זאם
האגמא אהם אהלאו כגד זאמר יתנו כאום תהו אהלו? זאם אהלאו
זה אהלאו הווי זו? אביאור יש אהלאו זאם אהלאו זל:
"עסיק בפלג בגדה! "אפי זאם אהלאו אהקה דבר יתכן אהלאו
בו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו
אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו
אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו אהלאו

למה (גישין דל א' ד')

מאונס, אהבין כל זה באי זרור אהלא הישר, חזונה ארסון
 אהביו פה מה שכתב זה החכם ז"ל. הרשעים בספר
 "העמוד" ש"ל מולד הארלויף - (ספר חמישי) באומרו, אלוהים
 אומרי יפנה והמפארה לא הולדה בזמן התאמה" (העמוד ספר ד')
 מאד 23 למה 15 : וזה לשונו : ... אדע כמה בקדקן וזו העקרית
 והקפידו לא העברת לזר בית הסתרים לא נשאתהם, נחמה מאחלקתם
 בדלת המקרי (לפסיכ"ט), ותזנה חלו פלגא כבי זכותה זמור
 גבול מצוה לה, כבי יונתן אומר נמצא מצוה לה... אומר כה יהודה
 גבול בקצרה ונמצא בזמנו מקום - גבול מאוסותיו, נמצא
 סכנתו * (גישין א' ד'). - קצרה גבול קקול הולדה בנפלא
 הבית נמצאה זרעם איפואו בזבוב בקצרה, וקצרה גבול קקול
 בדבריהם לבין אביו נמצאה זרעם בנמצא בזמנו מקום. -
 בהגדה (למ) מלשים את הקב"ה בנמצא אמרם בלילה הזוהר,
 לעדכה גבול כל כך בחי המלכות, והלצו את מלכא : לבוב
 מצוה ואלו הקפיד, נמצא מצוה והקפיד כלומר, פירי חריב והקפיד
 בחי המלכות מקורו בכל דבר בדבריהם לבין אביו, בחי המלכות
 ואלו בחי כלכלת הבית, ויחסו את המלכות הזה לקב"ה בנמצא
 מצב אומרו. זבול.

לפן (גניסין דף א' ע"ב) פהה

(*)

כ"ל פירש: ודרכן היה אהל זה הלאה ואז איסכן באמה
 אינאל ככח לפכה, ואלם בסכנה היו הקפיד איה וברחה
 מפני אונא. - והנה כמו לדמות היה מנהג זה ואלם דבר תלו
 בטמא, למצונו בו יאפי אונא, ואח"כ נאלם הדברה א
 המנהג הזה דבר אל סכנה, וכן נמצאו ואלם גם במקומות אחרים.
 בדבר לדור בית הסברים ואלם אמים אונים והזמנות ההבולות
 אל מוצאן דין פלס וי"ו 47, 48, 49. ואלם המאונסין
 נאלם הלדור הזרובות בבית הסברים אלא בזולת, ואל
 באה אה אידי תכחול הדור, ואלקולן היה בידי הבא אהל
 אור אלא, גם ואלם הדברים בתפלה התלמוד נאלם אלא.

(הדמה ספר חמיל)

לפן (עינין דף א' ע"ה) להבה

אמרה, בדבריו הקצרים והינכרים לא החכס זא. ל. הרשעה,
 מילואה היטה כל הפליאות והדרה הנרצות, בהשקפה כוללת,
 במאמרו הנכחי, והוא: כי באמת מחלוקת ר' אבהו ור' יוחנן
 אינה רק בדבר המקרה הפרטי לא הווי' או לאינ' , כי אנו
 נפקה מינה בזה? אנו דהוה הוה! רק עיקר מחלוקתם הוה
 בדבר הנאמר אלא הווי' כולו, והוא: מה היו הסניגה הוה
 מסוכנה אלא חיי המשפחה (פומילאן אבהו)? ר' אבהו סבר
 כי הסניגה הוה מסוכנה אלא חיי המשפחה, הוה קאקא הוה
 בבלא הוה (הוה עקאנאמי), אט הוה הוה אינ' ערבה הוה
 הוה, אינ' הוה אהסד הוה אהסד אהסד אהסד
 הוה, ביגא כהם אבהו זכיו, אינ' מקרה אהסד אהסד
 אהסד אהסד הוה, אהסד אהסד אהסד אהסד אהסד
 אהסד, אהסד אהסד אהסד אהסד אהסד אהסד
 אהסד. אהסד אהסד ר' אבהו כי קאקא הוה אהסד אהסד
 אהסד קאקא בבלא הוה, רק אהסד אהסד אהסד (אהסד)
 קאקא הוה בבלא הוה אהסד אהסד אהסד אהסד
 אהסד קאקא הוה בבלא הוה אהסד אהסד אהסד אהסד.

לחן (גויסין דף א' דף) ליה

וְיִנְקֵי קִקְלָא סְבִי כִי קִקְלָא הוּא בְּכַלְכַּל הַבּוֹר אֵינָא בְּכַל
 אִסְכָּן אִלְמָא חַיִּי הַמְלָכָה, יֵן הַסִּבָּה הוּא אִסְכָּן אִלְמָא
 חַיִּי הַמְלָכָה, הוּא קִקְלָא בְּכַרְיִם לְבִינָא אִבִּינָה, וְאִדְמָא גַּם
 זִינְקֵי קִקְלָא הַמְלָכָה הוּא אִי הִי קִקְלָא בְּכַרְיִם לְבִינָא
 אִבִּינָה, יֵן דִּי יִנְקֵי מִנֵּה זֹאת קִבָּה גְּבֹא (זִקְסִרִי) קִקְלָא
 הוּא בְּכַרְיִם לְבִינָא אִבִּינָה אִמָּה "וַיֵּאמֶר מִצְוֹ אֵל", כִּי
 קִבָּה גְּבֹא קִקְלָא הוּא בְּכַרְיִם לְבִינָא אִבִּינָה נִמְלִיכָה אִלְמָא
 בְּ"נִמְלִיכָה אִמָּה אִקְסִרִי". אִלְמָא הַמְלָכָה הוּא אִבִּינָה, אִבִּינָה
 אִלְכָּחִי דִּי אִבִּינָה אִלְכָּחִי, זֹלִי: מִי קִבָּה קִבָּה? זֹלִי: זִינְקֵי
 בְּכַרְיִם אִבִּינָה אִבִּי. "אִלְכָּחִי גַּם לְכִי בְּכַרְיִם הִינְקִרִים וְהִקְרִינִי
 לְחַכְמָא זֹלִי. הַמְלָכָה שֶׁ, כִּי הַמְלָכָה הוּא אֵינָא בְּכַלְכַּל
 אִבִּינָה, יֵן הוּא אִלְכָּחִי אִבִּינָה חִיבָה, כְּדִבְרֵי זֹלִי אִלְכָּחִי
 חִיבָה יֵן אִבִּינָה, בְּכַלְכַּל סְבִי אִבִּינָה; אִינָא כִּי רִצָּה אִבִּינָה
 לְהִלְכָּחִי הוּא חִיבָה גְּבֹא חַיִּי הַמְלָכָה, אִבִּינָה הַמְלָכָה אִמָּה
 שֶׁ בְּכַרְיִם גְּבֹא חַיִּי הַמְלָכָה, זִי לְהִקְבָּה כִּי בְּכַרְיִם אִלְכָּחִי
 אִבִּינָה הוּא, וְהִלְכָּחִי זֹאת אִלְכָּחִי גְּבֹא אִבִּינָה וְלִי הַקְפִּידָה,
 וַיֵּאמֶר מִצְוֹ אֵל; וַיֵּאמֶר זֹאת הַמְלָכָה הוּא אִבִּינָה בְּכַרְיִם אִבִּינָה
 אִמָּה.

(המחבר)

לשון (גישתן דף א' ד"ה) לילה

גאלי דרנות ולפניהם דמים וכו' כמסופר למ הפרשה זו. —
 והמאמר היוצא מזה הוא הימאר לעצמות זול נטול זרם
 זוימה נחיה בתוך ביתו. —

וצרה אמרו לבאר בדבר ה דברי ההגדה (Mythe
 והחידושי המלאכים באומר הנה בדבר הדסס לא קבלו ב"ה
 ששאלו ד אברהם זה אמרם הפקידו, ואלוהי זוליהו הפקידו
 להוא דוסס בפלג הגדה, ונאמר:

אין בדנות דמי כוונה פה הנה המאמר "ההגדה"
 והחידושי "דנין נפלא יקר, וכתובל בזמנא לפדמים אברהם זולן
 המל והחידה, ולהסתבר מת כפיו אמר ודנין יקר.

יש דברים בהפגה המלס וקורותו ומאורותו המהולל
 והמלאכות הסבה הפדמים לפדמים בדנין כן אמרה והצדקות,
 ובאור לא נחשו בפונה מוחבת מאר גבול דא כל גבול מלך
 המלס; יין נחשו חלילה כדור ממנו וכתובל בלח צדק וישר,
 ומיך יקלר ליחס אה מקור הצדק והיולר, מקור החכמה והמבד,
 המאורות הלו והקורות, ובאור דנה ה זול המלס, וישר זרם
 כדג היס וכדג זולן מלס במל, ופבר בזול במלס המלס הפקידו
 למלס ולמלס ומלס זולן זולן סדר המלס ומלס כולה

לח (ליטין פל א"ת) לה

באלם, וגם אחרי הנביאים בל דור ודור ולאו אורח חפאי
הפילוסופים, נחקרו ויחללו וילאו כל ענינים כולה.

אלק המאמר הוא למקד מלה לאו ימצאו המדע, ארומ
למים אוק יחל קצון כנפים, גבהי למים מה יבד מונח
נבד מדע, והדברים המלה מסתרי פלימור, אסא מלה, וה
הוא הצדיק, וכל מדעיו מכללים במדע הצדק והוא לה (החכמה
והדבר והתבונה, וכלו למדע ד"ר זקני הנביאים: "הצדק תמים
פאלו וג' אל מומנה ואין עול צדיק וילך הלאו". והלמנה אל
בני המדע בלל ובער, ובמאמר חפאי התמלה, אין מדע נאק
אלמנה מלמדה אלאו אום כן מכריזין אלו מלמדה".

למ ראוה ענינו לרוב הלמלה הסבה והתמורה
וקלוח הדלם בין בני המדע, והואה נפלאים אורזים למנהו
אלהרדילן את הדלם כל - היתה ראוה התמלה ע"י רוב
מדע קל לבקלים, הנראה ראוה בהתמלה אמרה קל, ואל
אין כדאו אהרה זמרו, ובמדע יהיה בלל מלל למדע הר
אק כדה, נהיה זמ"ב ויזה דבר, ומ"ל לרצות מזה דבר גל
ודין נריו, ענין המדעיל מלכו מלפים בני מדע, ונביאם אלה,
והפילוס במהמורה הפלגים הנלזים והרדות הגדולות.

לפני (לשון דף א"ת) (לח)

ואפואים כינוי למהנה היתה זו רק מעשיה קטנה למעלה
אדם אחד קטן המנצח, וזו מדבר קל, וכדומה, והלכות והשאלות
סהם אחד סבה, הקטנה הולידה זאת הגדולה ממנה, והגדולה מד
גדולה ממנה. - וכל זה להזכיר פה כי זה אכל מי ליהנות קצת
חומר ובהלכה, בקריאתו זה הסדר ספרי קורא המהנים אכל זומה
ולאין.

והנה אחד מגדולי המקריים בספרי הר"ק, ואם אופנים האלו
להזכיר ה"נ מהחלוקה מקרה קל וקטן, הוא המעלה על
פאגל הגדולה: "ואלה זאת פאגל הזו במקרה עם גדולה
אלון במקום אחד, וקצת אנלי ביניו עלו עמה ע"א", וזה
כזה או בדומה לו זינגל מקרה נרצו ואפ"ל, ואם לא מי ידע
למקרה זה הקטן, יתבה זמ"כ ענין גדול ונרצו? וליהנה זה
ידי זה כזה זלפים ובהבאת מילדיו, והיתה חרה אולי ברצוהו,
ילדיו בלדיו אחיהו, ואבד כמדת גמ כל הלכת בנימין עד לאין
עלמה אכל לכת בנימין לשם נקבה, ומעצבים רק לשם מוות אולי.
והלשנה צמחה כל כך בין כל הלשטים ובין לכת בנימין, עד
לנלכח לאו ליתן להם זיכור נשים, כלל בדבר למחות ממנה
שמי ה' הלכת בנימין כלו, עד לאחד, והלכת הזה האין האין
החבא בדיוני ה' והנקראו בדבר משה ידיו ה'! והלכית בחרה

לשון (גישתו של א"ה) לזה

לשון בין כהן! אלה מן חקירותיו האם נראה
 מה וכל סבת הידע זו העדוה לעתהות ואחזקנו נראה
 מילה כדור גדול בדואר, כי לפי דואר צונו בלי זה נופל
 לעצמה כל זאת הידע מהסכמת ה' והרצון העצמי, וכאשר
 נראה הזה המילה לעצמה ה' זה פורץ אחרים מילה, כשחזר
 בפניהם בהלכה והחוקים מהתורה והזמנה מה וכל.

כל החקירה והפליטה העצמה מהתארות האדם מהתורה
 זה זולתם האלו והדואר אדם, נשאו ונתנו ביניהם לנו חכמים
 מחכמי התאורז אברהם ורעהו, וכלה זולתם זה בדבר כל
 כל התאורות האלו. בתורה פילג העדה כדבר התאורז אחר
 כל חקירה פלג ה"ה, אלהים באמת מקרה זה לא פילג
 העדה מהדברים היותם מפליגים בדען הזה בכל ה"ה כי לאו
 נמצאו לם בדלגמו זו.

(1) אלוהים מהסכמים כאלה באיכות התאורז מדברי הכתובים האלו דבר
 מצוי מאד בתאורז מדעיים, ואונם חדשים אלהקיונים השאמם בדברי חז"ל.
 דבר מה דבר נאה ויפה באיזה שאלה פלג בלש "כפולר אחר" (שאלה ה')
 למה דבר נוי אמורה. והבאת מתקן זה הלא פלג בלש "לא נרד בני
 דאכס" (בדואר מ"ה) וכדואר הרבה.

לפן (גטין דף א' ע"ב) (לח)

למ חבד שהלמאד וכן המיד כל פאנזה ווא ספק בלמ "ואננה"
 (הנביא) בוא לבבנו מזה בזכרונא בספרנו ואפס דמיס נחין למ.
 למ חבד שחמד מהדברים המקובלים בהלמאד לפנחס (בן זאבד
 בן זאבד כהן) זה זאניהו, ובמשה זה לא פאליט בלמאד היה זא
 פנחס כהן גדול, ושללו דא ידו בזכרונא ומלמס, וה' חנה גילכו
 למלמאד דא בנימין, בוא לממאד "וישללו בזכרונא וגו' ויזמר ה'
 יבאדה בתלפ וגו' וישללו בה' האוסף ללמאד למלמאד דמ בני
 בנימין זאמי ויזמר ה' אלן זאנו וגו' וישללו בני ילמאד בה'
 וגו' אפנחס בן זאבד בן זאבד אפנו בימס ההס
 לממאד האוסף ללמאד אצמא למלמאד דמ בני בנימין זאמי
 זאמי זאבד, ויזמר ה' אלן כי מחר זאמנו בידק".
 לממאד להקדמנו זאלי דבכרים נקאנו במדד התומק לממאד דמ
 זאלי כלל הדנין הזה, ויזמר:
 הכתוב מראה לנו היתלפ זה המדד מבר קל, ויזמר זאנו
 פאליט "זו הסבה הרזולוצה, והסבה זו האנדה סבה זאמאד להלמאד
 ממנו, ויזמר חזרה, ובמה דמ בלמאד ואלן בלמאד, ויזמר
 ויזמר, דד שזממאד ונאנדה אנמלמאד חזרה זו העצמא, וה' הסכים
 דא למלמאד זו, והרדה הגדולה זו.

לחן (גניסין דף א' ע"ה) לרהב

אברהם היתה היתה קלה מורה. היינו. לזונה פלגל מנה בזה"ל,
 וחכמי התלמוד האבן בזה המעלה ואל היתה אלא נאמר קלה. היינו
 היתה, דבר הבא וקפוצות בדבר קל מורה, ואמרו לזהבנות
 פה ינינו נישואין, (לדב"ה יל בנות חסד וחסן, וקפוצה כחונת
 אברהם), אבל הוא סבה מורה וקלה, ויבן אצלם פה המקרי"ם
 היות קנים בתורה נמשך אברהם "לבה" כי היתה נמשך
 יבן בתלמוד אברהם קל כחונתו, כחונת נמשך אברהם,
 אברהם "לבה" במקרא יבן ג"כ אברהם היות קל, לבה"ל מורה
 יבן אברהם (קלה י), נרצה בו הכונה אברהם כי דבר גדול
 אברהם מורה יבן אברהם י"ד דבר קל וקלה. והלשון "צדק"
 אברהם היתה הלשון חז"ל מורה הסדר באיזה דבר גדולה ה'
 במלשם, אברהם מורה הנאמה בראשיתו, מלשם מורה זאל הנאמה.⁽²⁾

(2) אברהם מורה חז"ל בראשית רבה (סדר מקץ פ' צ"ו) : וינאמר ילדיו
 אמה הצדקת אי אגל מורה הקב"ה חז"ל "צדק" אברהם זאל חז"ל
 במלשנים, והוא מורה אמה הצדקת אי, הד"ל אמה מורה יצק
 אגל נסתבה דרכו מה"ל אגל :

לשון (ניסין דף א' ע"ה) לורה

אמרתם נאמן זה המאמר הנידני לא באנו, ונבין מענין הצדק
 על השם יתברך בפלגל בגדה, ומה אלוהו פה. —
 ונאמר לנו דרך באל זה המאמר הנידני על המקריים והמאורות
 העולות הנפלאות הדינן וזכור מזה והמחשבות דבר
 קל הדרך מזה, איך במקרה והצדנות דארה נעשו, חלילה!
 וזה השם עסק על קדשיו ה"ה, כל השם נעשה בהשגחה
 המפלאה, וכיון להשגחה הלוו יאין ספק דארה להבדיל נעשה
 בדרך אלוהי אכמה.

ונתחילו לדבר הפדטים במאמר הזה לא פני בלו, הולכים
 אברהם המלך הנידני הזה, ואונן הנמשל, והבקי בתהאופות הלזים
 באלי ענין ותחילה בארצות המזרח עם נשיהם ופאליהם הרבה
 שאל דבר קל הדרך שימצאו בגופה זו במחשבה ירחיקו וואתן אבותם.
 והתאמץ אלהיהם נעשה בארץ המזרח ובקי מזה בכל עניניהם מדבר
 במלכות כפי דרך אונן המזרח והנפגות.

ובכאל חומר מה שנקרא אפרטי המלך כבר באנו לנו
 הכמה"ם ז"ל במורה דרכי המלך ואיון הושב בספרנו "בית הזולצה"
 מחברת ראשונה "לכלי אבנא" במקומו אספר לנו הליכים.
 אברהם היחידני אברהם. (הספרנו "ימין צדקי") בדבר אזה מדבאלנו באריות.

לפ"ן (ג'טין ד'ל א"ה) להב

וההמון רמזות להבה חקירות דמקל בהלכות השנה ובית דין
המאסות פיזיק חקרו ודעו מ"ל, והסתירות מן ההמון, ומהם
בדרך חידה כל שאלה וכל ספק שהיה להם בדבר ההלכה
ובמאסות פיזיק, בפני להחכמים ידעו בהן, וההמון מלי
אין נקלה או כלל, ידעו עליהן א"מ, כדל דבר מילה וספ"ר
במאסות, ואזם היו הקוללות האלו מאזכרת עד לגמ ההמון יבין,
יגדלו זה להם היצק גדול, ויזנקו גם לחברת מין היוצם, כמו
לנציה בימין מן רוב המעניק/כנסת מהמון, שלא אמד ורין מכל
חכמה, טודן סודות נגד ההלכה ונגד ה' בכלל ותוכו, מה
לשמוע מפי מורה חכמים לאז נדעו בדבריהם, ולמד ההמון והותרה
הרצוצה.

וחכמי התלמוד נדעו תמיד בלילות כזוה מאברם, ופאו
לדעו פה להסתירות במילה זו לא פלג בגבדה, וההמון הקריזו
יחברו עליה, והיה בדיון ספ"ר מילה, וידעו חכמי התלמוד אהוציו
לפני ההמון דכ"פ מספ"ר הנה דעין מוסרי, לאז יהיה זרע מסול
אומה יחירה בתוך ביתו" וימנע מהקפדות.

(ע"ז א"ב מ"ה ה' מ"ה כ"ה)
(נדפס בברוקלין ע"פ קרי ר"ה)

לפן (גטין דף א' ע"ב) לרה

אמר ר' אבהו הוון פאסנים אריה א' יציה דכתיב
 (לפנים י"ט ע'): והנה אלו פלגין וכו' ואלפניה ד' אבהו אלוהו
 ואמר איה מאו קדמיב קב"ה? א"ל עסיק בפלג בגמרה וכו'.

— באור מילכא והגיון קצר —

"כל קראו באלו יפגול את המאמר הזה, יקראו את גמלו וימנה
 ויחלצו מאור, כוונתו את המורה ד' אבהו מאו קדמיב קב"ה, לענין
 יאמר את המלה אלוהו כי הוון עסוק בפלג בגמרה, ענין אלוהו כהר
 דבר אלו קראו לפני אלפים לער אחד אלו דג העסק הזה ממה וכו'.
 ואלהי מאמר בזה והרואה מה להאריך בזה, ובמיון ההכרח להבין
 לפני הקראו אחד אנה מאמריו אלו הם זרים לפני ההלכה. וזה: אמרו
 במדבר (בראשית כה ע') ר' למאן בר נחמן סמי: כי אנכי נבדתי
 את המעלות אלו אני אלוהי אלפים נחמ ד' מעלות אלו ואלו ארדה
 אתכם אחרת וקב"ה (יהי כ"ט ע"א) לביטוי עסוקים במכירתו אל
 יוסף, יצק עסוק בלשון ונחמ, יהודה עסוק בלשון אלוהי, וקב"ה
 עסוק אברהם מוכרו אל מלך. ואמר אחד למ ב"ה ע"א (יוסף הוה
 מצרימה, "החבלי אדם ומלכ" זה יוסף כדכתיב "ושלכו ויהיו את יוסף
 מן הבאר", "במלכות אברהם" וילרוא אלהי את יוסף מלך בנאו, "ואתה אדם

לפי (גיסין דף א' ע"ב) (לחם)

אז יתן אגל אב זארהם וסבה מאיד ז" סבא ואסאבקים לה ואצו וזה בזו,
 גבולות ונצחיות ענינים נאמנים ופלאים הן אלבט וכן אחסד, טא למסכה
 קטנה כזאת היינו מבינה פלג עם בזה רזה זיך נסתבה דבר
 גבול מזה אפוא על עין נלכזא, ואומדן זה יפה כזה אכזה נבדא
 מלכזא". ---

(ס' תאומי צבונה" נחה דא" ברוך אטא צוויי)
 זי"ע בארמבאם.

לפן (ליטן אל נ"ג ז"ה) לילה

זאג רב יעקב זאגל שמואל ואי תימא רבי זאג אומאני אה באמיתו תמו:
אדעס בארבע זאגל יאבנס ונאפאל לעלעו אקאן פרגעל ברעמן אה פארהקלן
זאגל: אים און טאבאן בים און באן אהי פארה? דרש און העלל לכה
(מלך ס"ה): "זאג רב געלן זאגל אהי אהי", "אדעס זאגל" אהי לען
אריאטע אהי אהי "זאגל טאבאן בים; כיון אהי יאבאל כק, קפצו
כאן אהי בים, נאפאל יאבאל ק"ו ברעס אומאני אה האו לערן אכק, כק!
און לען ברעס אכק, זא אהי אהי! אהי בים קפצו אהי בים, אהי
הכא אהי (לוי ז"ה): "כי אהי הארען אהי בים נאפאל כצאן טאבא!"

לשון (גיתין דף נ"ז ע"ב) (להרה)

באמתיותו וטוב מעשה באורבד איוואת יאדית לנעבא אקאון, הרגיל
בדצאן לאה בן מתבקלס, מוכר אומ אונן סאקצין ביט, זונן בזון אחי האה"ה?
דבר לכן הגדול לבקן: "אמר ה' מבלן אלכ ואל", אלכ ואלן לני זריות.

[בשן בין לן נאטריקון ט"ו]

אחריו אשר חכמתו הפקדונים ז"ל זרבו את פרטת הנה דטרוה אלו,
אקבדה באמתיותו, חוון אמר אמצוה בה סאק סדמ אדער, ואלו אהסרפך קראו
ונאטריקון האבד. ונ"ל כי דבר נחמד וילך דקר יאד מסכן וחכמ זה, ע"ד פקלס
הפלאס. בכתוב לנן הורה את זרף סיחון ואלו אדריה אקבאווה, כתוב לנן
לאמר: "אמר הגדול ואל" כל חבל הזרקה אכל פבלן" (דברים ג, ג) (ה"ו היבואה
אלך אלם "הזרקה" כיוון, תורה כי לזו לם ערצ פריטי פלאט הויו, כי זום לם תלזר,
וכן הבין גם ראשי הפלסטינים באו רט"ו אפרזאב"ד ז"ל וזרד, זיון בדבריהם, ונ"ל
בהוראה מאה "זרקה" כי פיו מאה מרבה מלח זלזל, כאלך פבר סאלו לנן חז"ל מאה
המסלה בהרבה מאה הנה זרבה אומיות כי מרבה הנה (זיון לבית ק"ה. מנחות ס"ו:
אבלאו"ר פ"ה ריב"ל אמר בחנניה, באו. נח. מא. ופ"א ע"ל) כראל, "רק מאה",
או "בר זלזל", חלאל, דרבים, חללים" ודרבים "מאללנים" והרבה פול"ה, והנחמה לזלזל הדבר
האומתי, (אמר גם אבדלי הפלנינים, לזלזל קיימי בלשתינו כמובן למען בנה במקלות
בהו מפקח בדברי חז"ל), ולפי"ז מהל מאה "זרקה" מרבה מאה "אורי" ומאלח "לזלזל",

לשון (גיטין פ"ג ד"ה) חיה

אבא שמואל (בבלי א') יתבאר לך אריותא, ונקראו בן חל הארץ ההוא
 באשר שם פני מזלות אריותא. ואמרתי אי ד"ז עדים נאמנים : הנה המקום ההוא
 נקרא בשלן במאמר במקראו בלשון "כל חל הארץ כלל בשלן" ופניה (פניה אל)
 "בן ארץ יצק ון בשלן". וכן בתהלים (כ"ה) "אבינו בשלן כתרין" ופניה
 בתהי"פ "פני חל פניה ארץ ארץ". והרמב"ם פותח מברית האו: להחל
 הארץ ההוא נמצא הר שניר וחרמון, במפאש הארץ פניה "אחל חרמון
 חרמון צידונים יקראו אחרמון לבין והוא ארץ יקראו או שניר" ופניה מאמר
 (שם ד') "אשר שניר וחרמון אחרים". ובידרא' (מ"ט) זכר אברה.
 "הנה בארץ נחל אחרמון הנחל. כי חל ההוא חל יד הנחל האו, ופניה מקרא
 בזכר' (יהו א. ב. ג.) "פניה אחרמון וגו' היללו אחרמון בשלן וגו' קול אחרמון כפירים
 כי יצד אחרמון הנחל". [ואמרתי כתבי זאת וצאתי ברש"י (ירמ' י"ה) חל פסוק "אחרמון
 נחל אחרמון הנחל". וזה לשון: שני יפאש, אחרמון הנחל אחרמון. לפי שהאחרמון
 אריותא ונחלים דב"ל. ח"ל אחרמון אחרמון יאמר], ופניה פירושם כחל
 בזה. (ד"ז נקראו אחרמון שם "אחרמון" שמואל אריותא. [ואולי משמע זה
 אחרמון יאמר, ובין חירום והגהלים (מ"ו א') ואחרמון אחרמון (מ"ה י"ב)
 אחרמון אחרמון ח"ל ואחרמון אחרמון, כי ח"ל הארץ פניה (פניה ג' י"ז) והנחל אחרמון
 וגו', מפאש בפסוק דסרתי דר"ס אחרמון אחרמון אחרמון אחרמון (י"ג ה')
 "ואחרמון אחרמון וכל חל אחרמון וגו' נמצא אחרמון אחרמון אחרמון אחרמון

לפן (גישין דף נ"ז ז"ה) (להבה)

בזמף בחבא פפואו פקראו "זארגה" אפן זרגס יאנץ, זארגאקאנא. ופן
 "אקארגים" יתכן שפני פוקאם פפואו נקראים "גארגים" זל למ גארגא ציון
 פרגאולאט למ כפכנג (גודגא א"ה) גארגא ציון נפנא אמקנא אגא, ופני
 בחבא פפואו היו בקיזים גאולאים באמאכא פבנין, יאן זולד היו למ זולא פיעדימ
 הגאולאים אבנין אבלין, וד"כ נקראו אפא מאמאכא פנין מפאזר, ואפן גמ זואן זרגס
 יאנץ זארגאקאנא שפיראזא אנא זארגה]. אבדא יבאזר גמ פכמא (ג"ה טא), וקלאר
 עאיו פקח בן רא"ל טאנא איבא בלמאון באמאכא בור האק אה "זארגה" זאח "הזאריה"
 זאזא מאישימ איזל מבני גארגים אגא, טאנאצא פאפאלימ בא. אפא דברו יפא פלאא טאמא,
 כי יפאד שפיו זאכא קפס מקיפס זאח זארגאמאכא חיוא נארגאולא אפיו מואמאכא אהס
 אזה אנאלימ מאמאכא אפאג בם, (טפידר - בינאפניגד) אפיו אהס אמאכא דז אפני צי
 זאמא. אבא טאמאכא בולקאט למא (רמז קד"ז) טפאכאזא משה זאמאכא זאצא פראד, זאזא
 זאח פויכא אוקף זאריא, אפאלימ יסאפא גמ היום זל פלאא (מאמאכא זאריא). איתכן אפן
 פא גמ אפאכא בן אפאמ. אפאזא זאריא פפואו [מאמאכא זאריא] נקראו בלשן הקדש "זארגה"
 כאמאכא אפא. אפא פכמא כי באו פקח בן רא"ל איבא גמ זואח גמ זאח פבנין פבני
 אפאכא חיוא אגמ זאח הזאריה. אפא יפאזא אפן פאזא פקח אפא סר מאמאכא נאכאמ
 (למ כ"ה) אפאכא זכא אפא דה? אפן האסיף פכמא אפא כי ז"ה טכד ה', יאן זאזא
 מאישימ איזל מבני גארגים למע היו צידימ גאולאים בהיוא זאמאכא זארגה
 בן מאמאכא זאריא. אפא פכמא (פאלימ ס"ה) "זאמאכא" אפא זאלימ

לפן (גיסין בל נ"ה ז"ה) ליהב

אלמה אמצולא ים. אבאר אסוף למספר להקד"ה יבוא ארצו גם אמצולא להסכנא
 לזה אור "אמצולא ים" ויקלד אבארדו כילדו בקרא "אבלן זאליה" אאי סכנא בבלן?
 אדמר הילד בחבם לבארט אבין לני אריות. כי גם מקאם סכנא נארדא ארצא אמצולא
 באריות הרבים. אפ"ל מדבר היבוא להם דבר הוא ינאקא. און אור צריכין
 ארצריקאן. אלאוי גם הלם "הלן" לבא גם הוא בה"א היבואדא מאיד ארבע
 הוא. כי אבארט הענייט גם לרש אפ"ל ארבע הוא. וקדא כון מואר ארצו רש"ל
 (לגמ הוא אבארט הענייט ביבואד): הלן בין לן נארצריקאן: דר"ל לבין נקראו האקאם
 הלן ד"ל החיות בארצות המצולא הן, להבאו למ הוא בין בלניס — — .

(ס' תאקס ארץ ישראל מאת יבואדו זינדל צינאניע (למד "חביבה הארץ") ד"ל בפילד
 "ארץ יבואד" אאמאר: תניא לענר אחראון אהבני ארץ ישראל. אבהדורה "ירכתי ארץ" אאמאר
 שם אור הפילדור הנ"ל בלם אחרו הרב העאון העבריסט אהר"ר בן ציון ארנה ליה נ"ל צינאניע)